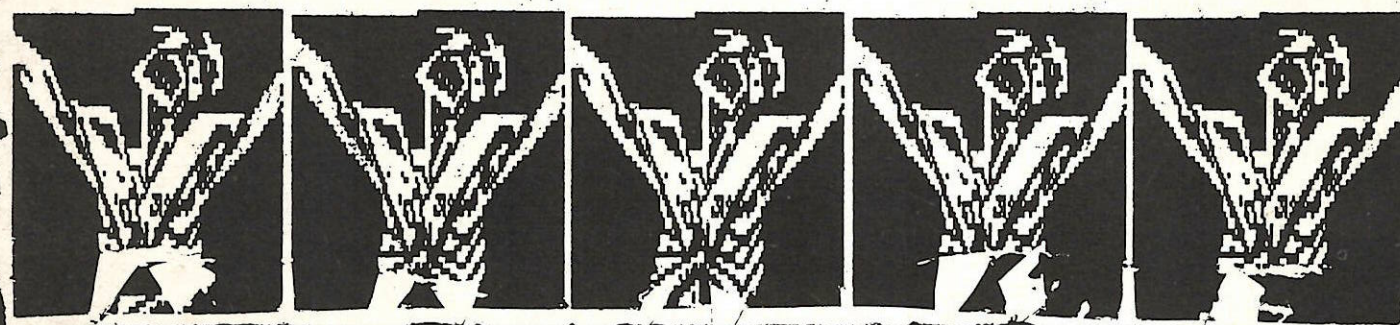

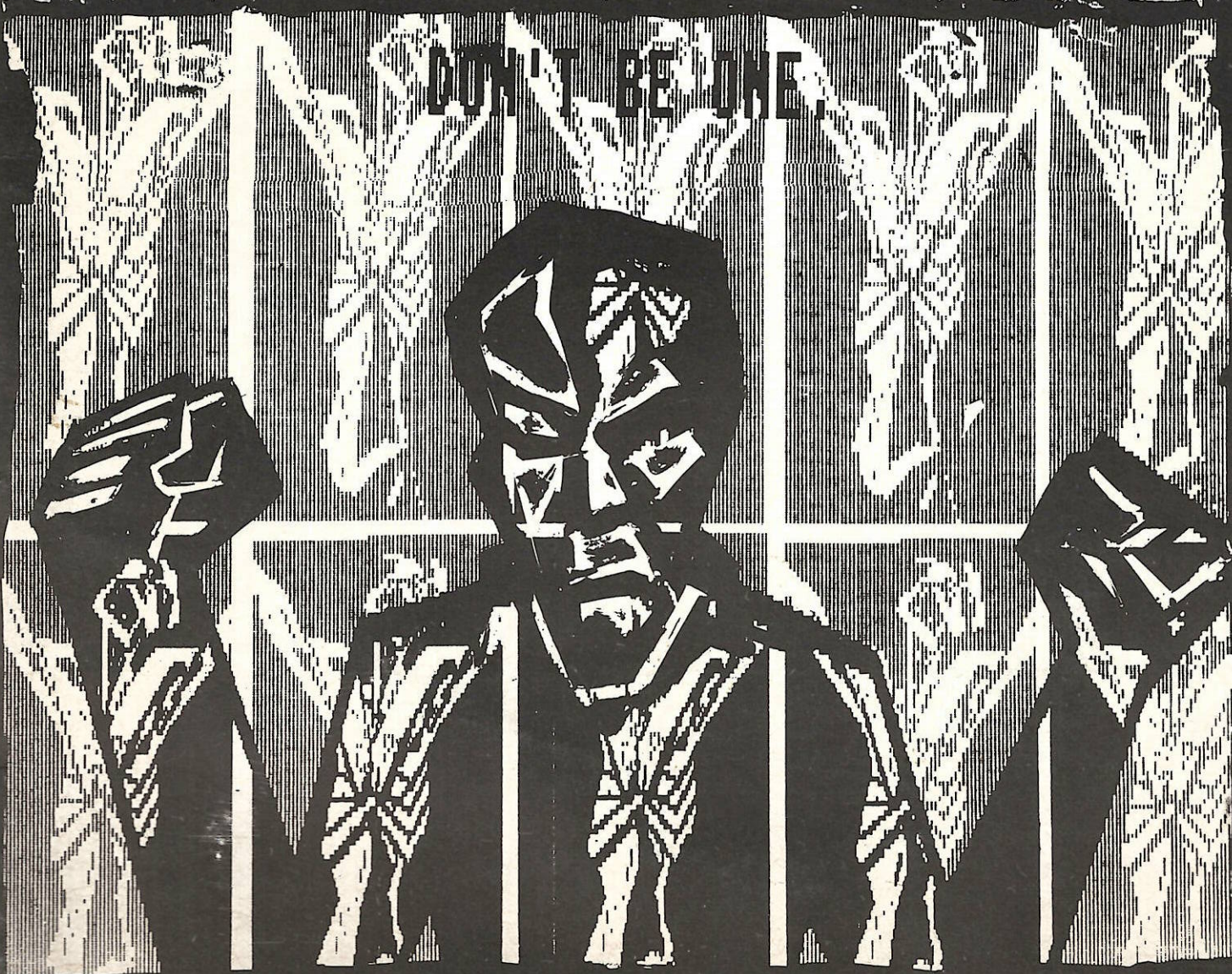
ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ

THERE HAVE BEEN MILLIONS OF VICTIMS

DON'T BE ONE.

ΤΗΣ ΑΝΙΣΤΕΛΗΣ

Για την έκδοση αυτού του τεύχους συνεργάστηκαν οι:
Γ. Μπαλής, Γ. Μαυρίδης, Γ. Κολοβός, Χ. Σιέρρας, Μ. Κεντεποζίδης,
Β. Παντέλης, Ο. Αντικατζίδου, Μ. Μπαξεβάνης, Β. Χατζηβασιλείου,
Λ. Βουρεκάς, Ε. Σαμώλη, Α. Σαλαμίδου, Ν. Βαλσάμου,
Γ. Αναγνωστόπουλος, Γ. Μ.

Τεύχος 2ο (15), δεύτερη περίοδος, Ιούλης 2000-7
Επικοινωνία: Τ. Θ. 31362, Τ. Κ. 10035
Τιμή: 400 δρχ.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ...ΜΙΑ ΙΛΛΟΥΣΤΡΑΣΙΟΝ ΕΚΔΟΧΗ

Ο Μάης που συγλόνησε τον κόσμο περιείχε μόνο ένα μικρό χρονικό, μερικές ασπρόμαυρες και έγχρωμες φωτογραφίες. Ηγέτης του; Ο «κακομοίρης» — βρυκόλακας σήμερα — Ντανιέλ Κον Μπετίτ.

Γνωστή η συνταγή για τους καρεκλοκένταυρους της «Ελευθεροτυπίας» και του ρ.σ. «Σκάϊ». Παίρνουμε ένα γεγονός (στην προκειμένη περίπτωση τον Μάη του '68 στην Γαλλία), και το απογυμνώνουμε απ' οτιδήποτε ζωτικό έχει αυτό τριγύρω του. Εδώ, θα ανοίξω μια παρένθεση που έχει να κάνει με τον ορισμό ζωτικό, και πως αυτός θα γίνει όσο το δυνατό πιο κατανοητός στον αναγνώστη.

Στο συγκεκριμένο γεγονός, υπάρχουν δύο σημεία τα οποία όχι μόνο δεν θίχτηκαν, στο εκτρωματικής φύσης αφιέρωμα, αλλά σκόπιμα παραβλεβήθηκαν σα να μην υπήρξαν ποτέ.

α.) η **εξωτερική πραγματικότητα**: είναι γνωστό και πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι το 1968 ήταν χρονιά που συντάραξε συνολικά τον πλανήτη. Η πολιτιστική επανάσταση στη Κίνα, το κίνημα των χίππς από τα παιδιά των λουλουδιών, οι Wetherman, οι «μαύροι πάνθηρες», το αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ στην Αμερική, η ένοπλη αντιπαράθεση με φυσικό ηγέτη το Τσε Γκουεβέρα στην λατινική Αμερική, λίγο νωρίτερα τα εργατικά συμβούλια στην Ουγγαρία το '56 που τίναξαν κυριολεκτικά στον αέρα το κομμουνιστικό κόμμα και ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, και τέλος (ας μου συγχωρεθεί όποια παράλειψη), η άνοιξη της Πράγας στην Τσεχοσλοβακία.

Συγκεκριμένοι εξωτερικοί παράγοντες που σ' ένα αξιοσέβαστο ποσοστό επηρέασαν διάφορα κομμάτια της Γαλλικής κοινωνίας, δεν τυγχάνουν ούτε μιας απλής αναφοράς.

Είμαστε κουφοί, τυφλοί, ανιστόρητοι; Όχι βέβαια διότι... «εδώ το ζήτημα είναι η ύπαρξη εντελώς καινούργιων χώρων αβεβαιότητας, που δεν προέρχεται από την έλλειψη πληροφόρησης, αλλά απ' αυτή την ίδια πληροφόρηση, και ακόμα από ένα περίσσειμα πληροφόρησης. Είναι η ίδια η πληροφόρηση που παράγει την αβεβαιότητα, κι έτσι αυτή η αβεβαιότητα, όχι σαν τη παραδοσιακή που μπορούμε να βρούμε μια λύση, είναι αθεράπευτη».* Αλλάζουν την πραγματικότητα κατ' όποιον θέλουν και όποιοι θέλουν (απ' τους χειραγωγούς των mass media φυσικά), σε συγκεκριμένες χρονικές στιγμές.

β) η **εσωτερική ιστορική αλήθεια μιας χώρας**: πουθενά μέσα στην ιλλουστρασιόν εκδοχή του «Ε» δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά στην θεωρητική ομάδα της «Καταστασιακής Διεθνούς» (INTERNATIONALE SITUATIONNISTE) ομάδας που αν μη τι άλλο συνέβαλε ουσιαστικά στον μετασχηματισμό των συνειδήσεων, όχι της γαλλικής κοινωνίας διότι κάτι τέτοιο θα ήταν υπερβολή, αλλά τουλάχιστον των φοιτητικών κύκλων της εποχής. Καμιά απολύτως αναφορά στην πρώτη άγρια γενική απεργία, στα πρώτα δειλά βήματα προς την άμεση δημοκρατία, στην όλο και πιο μεγάλη ένταση κριτική (και όχι μόνο) απέναντι στην κρατική εξουσία, στην προώθηση του φανταστικού τόσο δραστικά σε σχέση αναγωνιστική με το κυρίαρχο ως τότε (εξουσία πολιτική), το οποίο με τη σειρά του ποτέ άλλοτε δεν περιθωριοποιήθηκε τόσο, όσο εκείνο το «ζεστό» Μάη του '68 στη Γαλλία.

Κυρίες και κύριοι μπορείτε επιτέλους(!) να κλείσετε τα μάτια και τα αυτιά σας, ν' αποξενωθείτε πλήρως στην κυριαρχία μας, και 'μεις με τη σειρά μας θα φροντίσουμε να σας δείξουμε την «αλήθεια» (μας).

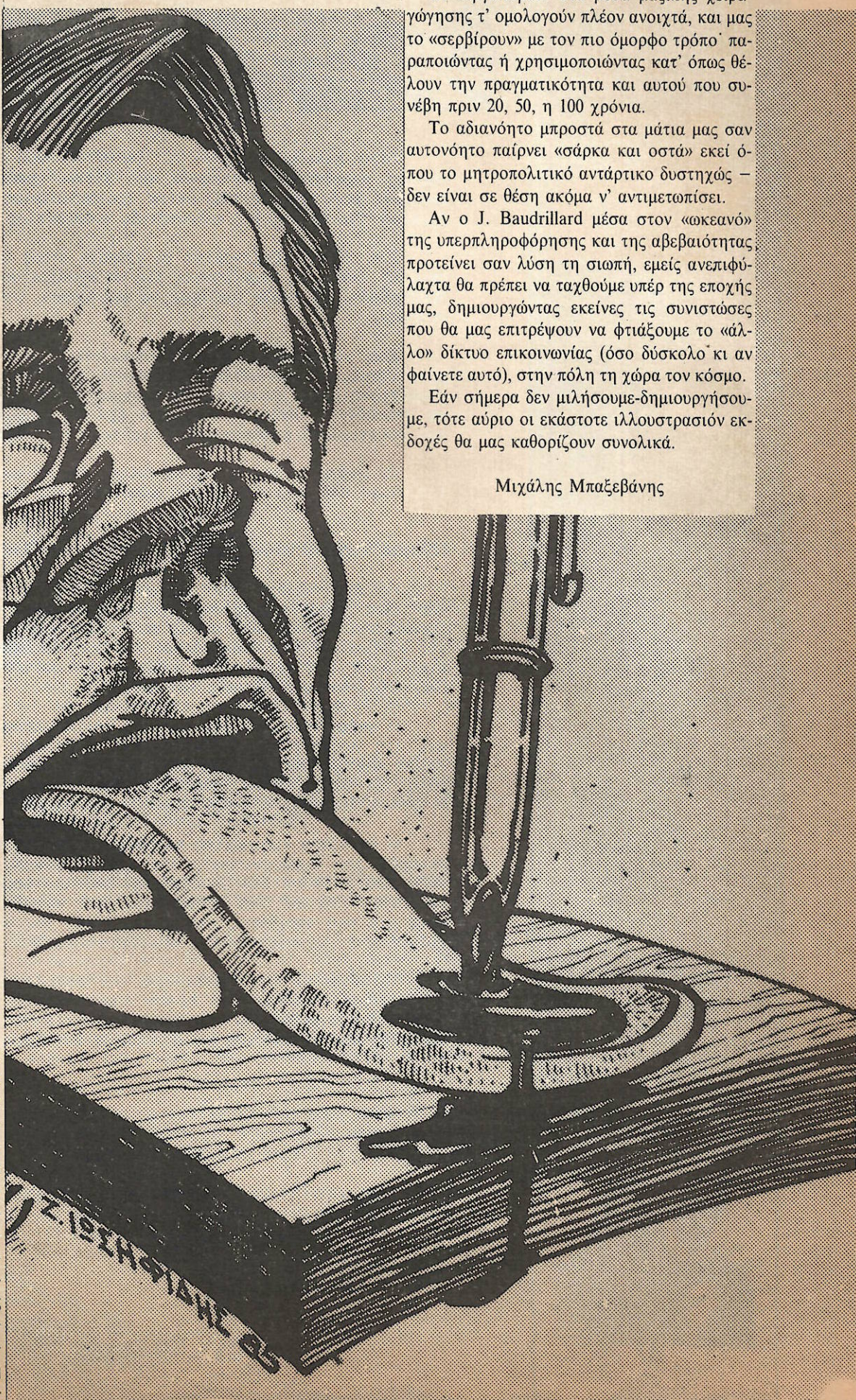
Οι «εργολάβοι» στα μέσα μαζικής χειραγώγησης τ' ομολογούν πλέον ανοιχτά, και μας το «σερβίρουν» με τον πιο όμορφο τρόπο: παραποιώντας ή χρησιμοποιώντας κατ' όποιον θέλουν την πραγματικότητα και αυτού που συνέβη πριν 20, 50, ή 100 χρόνια.

Το αδιανόητο μπροστά στα μάτια μας σαν αυτονόητο παίρνει «σάρκα και οστά» εκεί όπου το μητροπολιτικό αντάρτικο δυστηχώς — δεν είναι σε θέση ακόμα ν' αντιμετωπίσει.

Αν ο J. Baudrillard μέσα στον «ωκεανό» της υπερπληροφόρησης και της αβεβαιότητας προτείνει σαν λύση τη σιωπή, εμείς ανεπιφύλαχτα θα πρέπει να ταχθούμε υπέρ της εποχής μας, δημιουργώντας εκείνες τις συνιστώσες που θα μας επιτρέψουν να φτιάξουμε το «άλλο» δίκτυο επικοινωνίας (όσο δύσκολο κι αν φαίνεται αυτό), στην πόλη τη χώρα τον κόσμο.

Εάν σήμερα δεν μιλήσουμε-δημιουργήσουμε, τότε αύριο οι εκάστοτε ιλλουστρασιόν εκδοχές θα μας καθορίζουν συνολικά.

Μιχάλης Μπαξεβάνης

*Jean Baudrillard ΟΙ ΜΑΖΕΣ. Η Εισβολή του Κοινωνικού στα Μέσα. Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις για μια Ελευθεριακή Κουλτούρα.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ

Λίγα χιλιόμετρα απο τη ζεστή θαλπωρή της τηλεοπτικής εικόνας που εκπέμπει σκηνές παραδείσιων διακοπών και λάγων σωμάτων που λικνίζονται στους μελωδικούς ρυθμούς του τάδε ή της δείνα τραγουδίστριας, κάποιες τυχαίες και ανώνυμες ψυχές βιώνουν την κόλαση της καθημερινής ομοβροντίας των αντίπαλων κανονιοβολισμών.

Στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη τα πτώματα στους δρόμους δεν προκαλούν πιά τόσο ενδιαφέρον. Οι άνθρωποι αγωνίζονται για να εξασφαλίσουν προστασία απο τις εχθρικές σφαίρες, προσπαθούν να βρουν τρόπους να κρατήσουν την πείνα και τις αρρώστιες μακριά απο αυτούς.

Στα τυπογραφεία της "Όσλομποντινιγε" στο Σεράγεβο, Σέρβοι, Κροάτες, Βόσνιοι, χριστιανοί, μουσουλμάνοι, καθολικοί πέρα απο εθνότητες και θρησκευτικές διαφορές αγωνίζονται μαζί ενωμένοι να σταματήσουν την εξελισσόμενη σφαγή. Αγωνίζονται για να μπορούν να υπάρχουν πέρα και έξω απο την θηριωδία των κάθε λογής αρχηγίσκων και των φανατικών ή μισθοφορικών ταγμάτων θανάτου που διοικούν.

Οι άνθρωποι της "Όσλομπόντινιγε" δεν κάνουν τίποτα παραπάνω απο το να συνεχίζουν τον αγώνα που πριν απο αυτούς κάποιοι άλλοι άρχισαν.

Πόλεμος ενάντια στον πόλεμο.

Να ένα σύνθημα που έκφρασε τα όνειρα και τα πιστεύω εκατομμυρίων ανθρώπων. Απο τους ντεφεντιστές του πρώτου παγκόσμιου πολέμου που παραιτούσαν τα λασπωμένα χαρακώματα για να ενώσουν τις φωνές τους με τους στρατιώτες της "αντίπαλης" παράταξης στο κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ στην Αμερική. Απο τους χιλιάδες άγνωστους λιποτάκτες των κάθε λογής πολέμων στα συγκροτημένα κινήματα άρνησης στράτευσης σε Γερμανία, Ισπανία, Γαλλία και αλλού.

Η σκέψη αναπολεί στο μακρινό και κοντύτερο παρελθόν, πλουτίζει απο τις γνώσεις και τις πράξεις αυτού που πέρασε, σχεδιάζει στο σήμερα προετοιμάζοντας το αύριο. Ακόμα και αν τα πράγματα αλλάζουν στις συνθήκες υλοποίησής τους, η ουσία παραμένει ίδια. Οι διαφορετικοί εκπρόσωποι του ίδιου συμφέροντος το μόνο που αλλάζουν είναι ο τρόπος διάθεσης των εμπορευμάτων που παράγει το συμφέρον αυτό.

Η επιδίωξη κυριαρχίας καλύφθηκε κάτω απο το όνομα της βασιλείας, του φιλελεύθερου, του κομμουνισμού, του χριστιανισμού, του λόγου του Αλλάχ. Η ανατροπή του ενός απο αυτά αν δεν συνοδεύεται απο την παράλληλη και οριστική κατάργηση και των υπόλοιπων "άλλων" δεν μπορεί και δεν πρόκειται να φέρει κανένα πραγματικό τέλος, ούτε στο ανα περιόδους επερχόμενο φάσμα του πολέμου, ούτε βέβαια στην διαιωνιζόμενη χυδαιότητα της εκμετάλευσης και της υποταγής.

Το συνολικό δράμα αναζήτησε την υλοποίησή του στα μυαλά και τις κάνες ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων που έζησαν την μανία του 1^{ου} παγκόσμιου πολέμου, όταν με απόλυτη συνείδηση έστρεφαν τα όπλα τους ενάντια στην πραγματική αιτία των δεινών τους. Την πολιτική και οικονομική μπουρζουαζία των δικών τους κρατών.

"Για να βγάλουμε από την αιματηρή διδύση, να ξεφύγουμε από το εκμηδενιστικό βάραθρο δεν υπάρχει άλλη βοήθεια, άλλος δρόμος, άλλη σωτηρία παρά ο σοσιαλισμός.

Μόνο η παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση, μπορεί να βάλει αρμονία σ' αυτό το χάος, μπορεί να εξασφαλίσει σε όλους δουλειά και ψωμί, μπορεί να θέσει τέρμα στο αιματοκύλισμα των λαών, μπορεί να φέρει στην εξαντλημένη ανθρωπότητα πραγματικά εκείνο που τόσο καιρό περιμένει: Την Ειρήνη και τη Λευτεριά, ένα αληθινό πολιτισμό. Κάτω η μισθωτή σκλαβιά. Να η λύση της εποχής. Στην θέση της μισθωτής εργασίας και της ταξικής κυριαρχίας πρέπει να μπει η συντροφική εργασία. Τα όργανα της εργασίας πρέπει να πάνε να είναι το μονοπώλιο μιάς τάξης, πρέπει να γίνουν κοινό αγαθό όλων. Οχι πιά εκμεταλευτής ούτε εκμεταλευόμενος. Οργάνωση της παραγωγής και της διανομής των προϊόντων για το συμφέρον όλων. Κατάργηση των σημερινών μορφών παραγωγής που δεν είναι παρά εκμετάλευση και καταναγκασμός. Κατάργηση του σημερινού εμπορίου που βασίζεται πάνω στην απάτη και την κλοπή...Για πρώτη φορά μέσα σε μία τέτοια κοινωνία θα ξεριζωθούν τα μίσση των λαών και η υποταγή. Ναι με την επαναστατική άνοδο μιάς τέτοιας κοινωνίας η γή θα πάψει να ντροπιάζεται από την δολοφονία των ανθρώπων. Και μόνο τότε θα μπορούμε να πούμε: Αυτός ο πόλεμος ήταν ο τελευταίος."

Η ανθρωπότητα έχασε όμως για ακόμα μια φορά τη δυνατότητα να βάλει τέλος στην καθημερινή της εκπόρνευση.

Απο τότε οι συνθήκες άλλαξαν και μαζί άλλαξε και η συνείδηση των λαών. Η δύναμη των λουλουδιών γίνεται φραγμός και οι ΕΠΑ χάνουν τον πόλεμο μέσα στην ίδια τους την χώρα. Εκατομμύρια άνθρωποι ενώνουν τις φωνές τους για να σταματήσει η γενοκτονία του Βιετναμέζικου λαού. Ένας διαφορετικός άνεμος πνέει και πάλι στην υπόθεση της αδελφοσύνης των λαών. Η αυθόρμητη αντίσταση στην αίσθηση του θανάτου. Το αυθόρμητο μένει όμως ανολοκλήρωτο. Ο λαός αρνείται να ακολουθήσει εκείνους που προέτρεπαν σε ολική ανατροπή του συστήματος εκμετάλευσης.

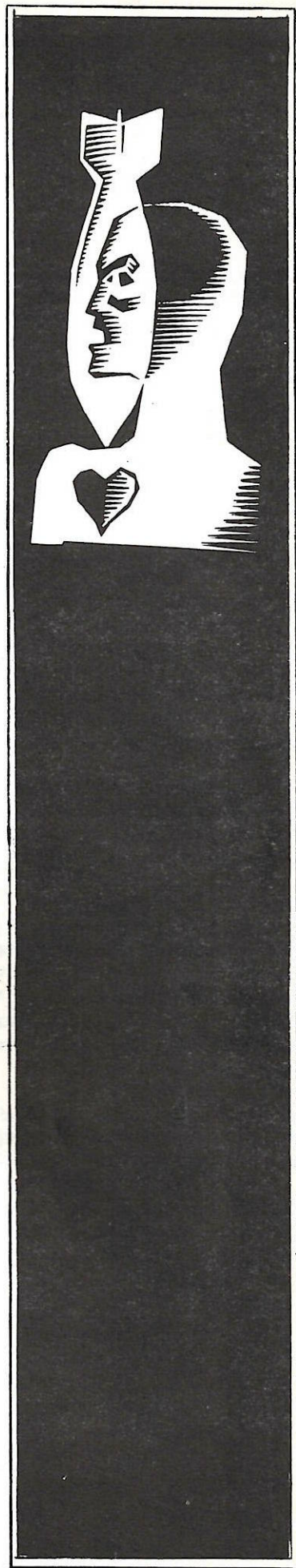
Η άρνηση του πολέμου χωρίς την αίτηση μετατροπής του σε επανάσταση ενάντια σε αυτούς που κύρια ευθύνονται για την ύπαρξή του, μπορεί να υπάρξει μόνο στα μυαλά αυτών που η συναισθηματική φόρτιση της εικόνας των σφαγών υπερσχύει της λογικής της αδύνατης αποκοπής του πολέμου από αυτό που τον γεννάει: ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ.

Η επιστροφή στο σήμερα επαναφέρει την ομότητα των σφαγών στην ημερήσια διάταξη. Στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, στις καθημερινές ανταλλαγές σκέψεων των απλών ανθρώπων.

Η ταχύτητα και η βιαιότητα των πολέμων σήμερα, σε συνδυασμό με την γενική και σε βάθος αδιαφορία των "πολιτών" για τα πράγματα που δεν τους αγγίζουν άμεσα, δεν μας αφήνει περιθώρια στο να πιστεύουμε ότι μπορεί στις σημερινές συνθήκες ένας πόλεμος να μετατραπεί σε επανάσταση μετά την έναρξή του. Ο πάλαι ποτέ διεθνισμός που πήγαζε από την επιθυμία για μία κοινωνία αδελφωμένη, απαλλαγμένη από το βάρος της κυριαρχίας των λίγων στους πολλούς, χάθηκε στην προ πομένη εικόνα των τηλεοπτικών διαφημίσεων, χάθηκε στην εμετική χριστιανοποιημένη λύπηση για αυτούς που κατακρεουργούνται στα πεδία των μαχών και στις πόλεις-φαντάσματα.

Εκείνο που μπορεί να έχει νόημα σήμερα είναι η γενική κίνηση προς αποφυγή του πολέμου. Εκείνο που μπορεί να πραγματοποιηθεί σήμερα είναι η δημιουργία εκείνων των καταστάσεων που θα κάνουν περισσότερο επικίνδυνη για τους κυρίαρχους του κάθε τόπου την εμπλοκή σε ένα πόλεμο.

Η δημιουργία δηλαδή εκείνων των καταστάσεων που αποκαλύπτουν το μέγεθος της εκμετάλευσης, παροτρύνουν στη βίαιη ανατροπή της, και αναγκάζουν τους πάσης φύσεως εθνικούς στρατούς να στέφουν τα όπλα ενάντια στους ίδιους τους "ομόεθνους" τους. Το Λός Αντζελες εξάλου δέν είναι μακριά.

Το τέλος του "ψυχρού" πολέμου τι έφερε;
Τον θερμό πόλεμο. Ιδιοι οι πρωταγωνιστές, ίδιοι και οι κομπάρσοι. Ιδιοι οι
θύτες, ίδια και τα θύματα.
Η ιστορία δεν τελείωσε, γιατί δεν άρχισε ποτέ. Ζούμε πάντα την ίδια προϊστο-
ρία, δια πυρός και σιδήρου.

Η μεταψυχροπολεμική ευρώπη ήταν (και είναι) ιδανικός ορίζοντας για την επέ-
κταση των γερμανών/αφεντικών. Εξάλου αγόρασαν σε τιμή οικοπέδου την άλλη
μισή "εθνική" επικράτειά/τους, που δεν λέγεται πιά "ανατολική" αλλά "μέση"
γερμανία...

Αλλά μεταψυχροπολεμική ευρώπη σημαίνει επίσης "πολλοί μάγκες στο ίδιο σα-
λόνι". Μια από τις ταυτότητες που κάθε τσόγλανος, μικρός ή μεγάλος, οφεί-
λει να κρατάει στον αγώνα για νέες κυριαρχίες είναι το "έθνος"...

Από το απέναντι μπαλκόνι τα αφεντικά/αμερικανοί έχουν ξεκαθαρίσει τα πράγματα:
ή δολάρια, ή μπόμπες. Η, ακόμα καλύτερα, και τα δύο. Κατέκτησαν ήδη μια μεγά-
λη έκταση πετρελαιοφόρας ερήμου. Είναι οι πλανητόμπατσοι.

DIPLOMACY ("διπλωματία") είναι ένα επιτραπέζιο παιχνίδι, αναπαράσταση του πρώ-
του παγκοσμίου πολέμου. Ήταν της μόδας πριν μερικά χρόνια. Τώρα είναι της μόδας
η διπλωματία του τέταρτου παγκοσμίου πολέμου.

Και τι έγινε λοιπόν; Ξαναμοιράζεται ο κόσμος...

ΖΩΝΕΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ...

Τα αφεντικά/έλληνες τα έχουν καταφέρει αρκετά καλά μέχρι σήμερα. Γδέρνοντας
τους εργάτες της "πατρίδας τους" συσσωρεύσαν. Και συσσωρεύοντας έχουν πετύχει
σοβαρή οικονομική "διείσδυση", τόσο στην Βουλγαρία όσο και την Ρουμανία. Έχουν
φιλίες στην Σερβία, αλλά και στην Ρωσία. Μια βαλκανική "ζώνη επιρροής", για
την δραχμή...

Δίπλα στους παραδοσιακούς δολοφόνους βαρδινογιάννηδες και λάτσηδες πλασαρίστη-
καν ήδη οι νεωτεριστές κοκκάληδες. Αυτός ειδικά κατάφερε να χωθεί στις τσέπες
σχεδόν όλων των (πρώην) ανατολικών πουλώντας τους τζόγο. Λόττο. Οι ελπίδες των
φουκαράδων "αφήνουν"...

Αντίθετα από το παραμύθι της ντόπιας μπουρζουαζίας, παραμύθι που ευχάριστα
δέχονται οι ανόητοι υπήκοοι, η μικρομεσαία χώρα τους δεν αμύνεται. Επιτίθεται.
Στο πλιάτσικο των βαλκανίων είναι πρώτη και καλύτερη...

Οι άλλοι μικρομεσαίοι νταβάδες της περιοχής, τα αφεντικά/τούρκοι έχουν επίσης
τα δικά τους σχέδια και τις δικές τους επιτυχίες. Γδέρνοντας τόσα χρόνια τους
εργάτες της "πατρίδας τους" έχουν αρκετή δύναμη για να υπόσχονται και να
πουλάνε-το λιγότερο προστασία.

Όλα τα γουρούνια έχουν την ίδια μούρη. Αφεντικά/έλληνες και αφεντικά/τούρκοι,
δορυφόροι στον πλανητικό καταμερισμό αλλά "πρώτες μούρες" στα βαλκάνια, τρώνε,,
πίνουν και σκοτώνουν.

Οι αλήθειες των ημερών μας είναι πολύ απλές μέσα στην τραγικότητα τους. Δεν
απορούμε όμως που διάφοροι απατεώνες προσπαθούν να μας "πείσουν" ακόμα και με
ακροαριστερά "επιχειρήματα" πως "η πατρίδα κινδυνεύει". Δεν απορούμε γιατί
εκτός από εκείνους που έκαναν την ψευτιά και την πλαστογραφία επάγγελμα,
υπάρχουν και οι ιδεολόγοι της πιάτσας. Εξίσου γελοίοι, εξίσου επικίνδυνοι.

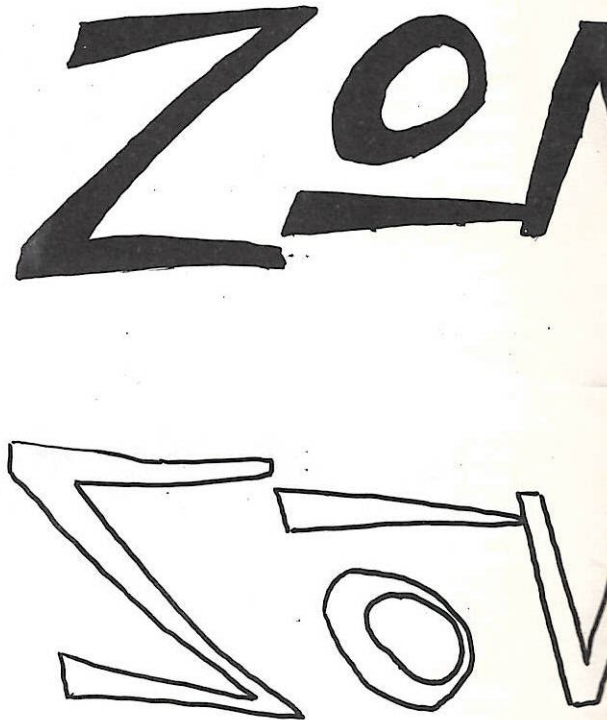
Συμμορίες μεγάλες και συμμορίες μικρές. Γκάγκστερς με γραβάτα, εθνικοί και
πολυεθνικοί. Τσιράκια κάθε είδους από παπάδες μέχρι διανοούμενους, η αφρόκρεμα
του εγκλήματος που λέγεται κράτος και καπιταλισμός, χοροπηδάνε όλο χαρά στον
σβέρκο μας, δείχνωντάς μας για δόλωμα το φεγγάρι. Το φεγγάρι του "καθήκοντος",
το φεγγάρι "της μεγάλης πατρίδας".
Και δυστυχώς υπάρχουν πολλοί γονατιστοί, που κοιτάνε το φεγγάρι και όχι το
δάχτυλο...

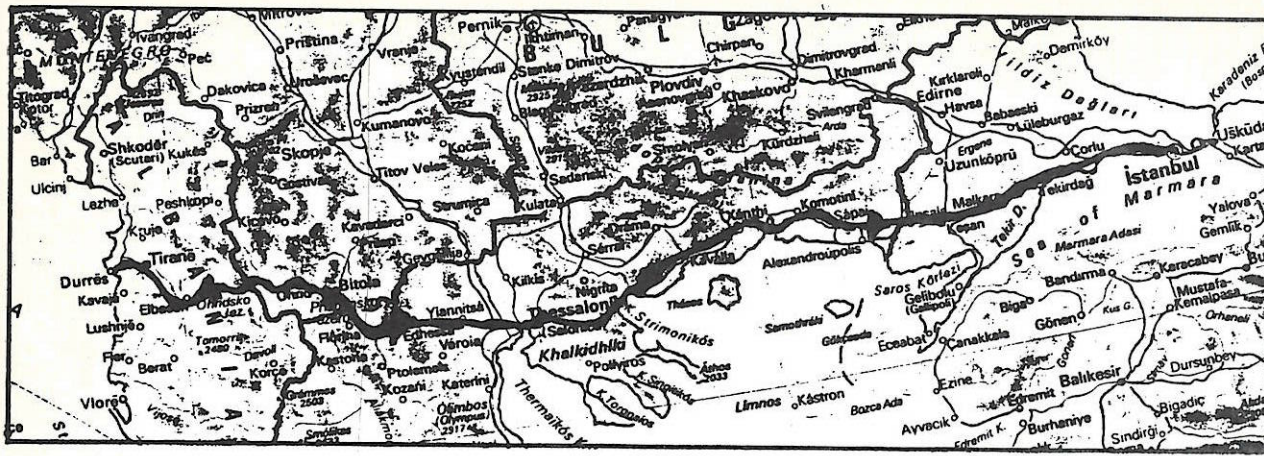
Οποιος/όποια θέλει, παρόλα αυτά, να καταλάβει τι γίνεται στα βαλκάνια, και
ποιές αφορμές έχει, δεν χρειάζεται να διαβάσει ιστορία. Ας διαβάσει γεωγραφία,
την πολιτική γεωγραφία του καπιταλισμού.

Υπάρχει για παράδειγμα ένα στρατηγικό οδικό και σιδηροδρομικό πέρασμα, από την
κεντρική Ευρώπη προς τον νότο, μέσα από τα βαλκάνια. Λέγεται κοιλάδα του βαρδά-
ρη. Η του αξιού...

Δεν υπάρχει έτοιμο, αλλά μπορεί να υπάρξει ένα άλλο σημαντικό πέρασμα, κάθετο
στο προηγούμενο, που θα ενώνει την ανδριατική με την μαύρη θάλασσα. Στα χνάρια
επάνω, ακριβώς, της ρωμαϊκής εγνατίας.

Ωστε είναι δυνατό, την εποχή των ηλεκτρονικών υπολογιστών, να γίνονται πόλεμοι
για δύο κωλόδρομους; Φυσικά, αφού τα σκατά που τα αφεντικά εμπορεύονται δεν
είναι μόνο τηλεοπτικές εικόνες...

ΝΕΣ

ΛΕΣ

Κοιτάξτε λοιπόν αυτούς τους χάρτες, και ίσως καταλάβετε αυτό που λέγεται "γεω-πολιτική" σημασία, για τις παλιές και τις καινούργιες ζώνες επιρροής. Οι καννίβαλοι της περιοχής και οι καννίβαλοι του πλανήτη, σπρώχνουν τις "ασήμαντες" ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων σε ένα μακελλείο για τον έλεγχο μερικών χιλιομέτρων ασφάλτου.

Τα αφεντικά/έλληνες, για παράδειγμα, καθόλου δεν γουστάρουν ένα ακόμα κράτος, ένα κράτος-διοδίων στα βόρεια σύνορα "τους". Φοβούνται ακόμα πως αυτό το κράτος μπορεί να περάσει στον λογαριασμό των ανταγωνιστών τους. Τα περί "μακεδονίας"; OVERDOZE στα μυαλά των ήδη προεξομένων από τα ψέμματα της εξουσίας...

Τα αφεντικά/έλληνες αντίθετα πολύ γουστάρουν καινούργια κράτη στα σύνορα των ανταγωνιστών τους, ας πούμε ένα κούρδικο και ένα αρμένικο, ακόμα-ακόμα (κρατηθείτε...) και ένα "μικρασιατικό" κράτος...

Τα αφεντικά/τούρκοι, από την μεριά τους, καθόλου δεν διατίθενται να χάσουν τις προοπτικές τους για τα πετρέλαια της Μοσούλης και του Καυκάσου. Ποιοί Κούρδοι, ποιοί Αρμένιοι; Αντίθετα πολύ γουστάρουν αναταραχές στα σύνορα των ανταγωνιστών τους...

Εδώ και εκεί, αυθεντικές ανάγκες για αυτοπροσδιορισμό δηλητηριάζονται με δοτές προστασίες και θανατηφόρους εναγκαλισμούς "συμμάχων". Εδώ και εκεί, γνήσιες επιθυμίες απελευθέρωσης μπολιάζονται με την κατάφαση στο κράτος, σε παλιές και νέες μορφές δουλείας, "εθνικές" ή "θρησκευτικές". Εδώ και εκεί, ελευθερωτές και ειρηνοποιοί σκορπίζουν θάνατο.

Τα αφεντικά έχουν μάθει καλά το μάθημα των προηγούμενων δεκαετιών: κουντίζοντας την ομιχλώδη, λειψή, συχνά θεαματική απαίτηση για "διαφορά", ρίχνουν τους υποτελείς τους στον βούρκο της αναδιάταξης των ζωνών επιρροής. Ετοιμους να μακελλευτούν με υπερηφάνεια-εκεί που μονάχα η απέραντη ντροπή έχει θέση, να κάνει τον κόσμο κόκκινο, τουλάχιστον αυτή...

ΖΩΝΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Και οι υποτελείς; Οι φουκαράδες υπήκοοι, από όλες τις μεριές των συνόρων, τρέφονται με τις φόβες των αφεντικών τους. Οι ελπίδες τους; Ελπίδες θανατηφόρες, ελπίδες που έχουν μπει προ πολλού στην λοταρία των ηγεμόνων τους, σαν κεφάλαιο "εθνικισμού", "πίστης"... Σαν κεφάλαιο ασυνηδεισίας.

Δεν είναι μόνο οι κώλοι των αφεντάδων χοντροί. Χοντροί είμαι και οι κάλοι στα μυαλά των υποτελών. Δύο μέτρα χώμα για κάθε πόντο της λεωφόρου της "ανάπτυξης" και της "προόδου": αυτό είναι που κερδίζεται πάντα από όλους τους "γενναίους" και "πιστούς" υπηρέτες του συστήματος αιώνες τώρα. Δύο μέτρα χώμα και μια απέραντη ξεφτίλα, για την οποία τα δάκρυα και οι μετάνοιες έρχονται πάντα εκ των υστέρων, όταν οι πόλεμοι των αφεντικών έχουν πετύχει τους σκοπούς τους.

Μήπως λοιπόν πρέπει να πούμε "τα θέλετε και θα τα πάθετε";

Γιατί αυτοί που σκοτώνονται και σκοτώνουν κατά δεκάδες και εκατοντάδες στις "εθνικές" τους οδούς έχοντας πληρώσει χοντρά για έναν τέτοιο θάνατο, ποιά άλλη "μοίρα" αξίζουν από το να σκοτωθούν για την επέκταση αυτών των "εθνικών" τους οδών;

Κι αυτοί που θα σκότωναν για ένα μέτρο φράκτη στα χωράφι τους, τι άλλο αξίζουν από το να σκοτωθούν κοπρίζοντας μια από τις πιο φριχτές "ιδέες" των αφεντικών, τα σύνορα;

Από την ειρήνη του βρωμάει ο πόλεμος...

ΑΝ ΔΕΝ ΣΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΣΟΥ
ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙΣ, ΑΡΓΑ Η ΓΡΗΓΟΡΑ, ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΟΥΣ.
ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΣΟΥ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ...
...ΕΝΑ ΒΛΗΜΑ ΝΑΑΑΑ...
(με το συμπάθειο...)

Διαβάσαμε στην "Ε" μία προκήρυξη με τον τίτλο αυτό. Επειδή είναι μεταφρασμένη η μισή αναλαμβάνουμε να δημοσιοποιήσουμε και την υπόλοιπη μισή. Δίνουμε το λόγο σε μία φεμινίστρια από τη Γιουγκοσλαβία. Τα αποσπάσματα που δημοσιεύουμε έχουν ληφθεί στη Βενετία το Φεβρουάριο του 1992 από την Στάσα Γιάζοβιτς, στην συνάντηση "Γυναίκες αλληλεγγύη για την ειρήνη στο χώρο της Γιουγκοσλαβίας". Στην συνάντηση πήραν μέρος γυναίκες από όλες τις Γιουγκοσλαβικές δημοκρατίες εκτός από το Μαυροβούνιο.

Από τη γυναίκα και κύρια από τη μητέρα οι εθνικιστές απαιτούν υπακοή προς την πατρίδα. Ο πατριωτισμός που προσδοκούν από τις γυναίκες δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από μία υπακοή σε ένα κράτος εθνικιστικού φονταμενταλισμού. Εάν σαν γυναίκα λύγιζα σε αυτό θα σήμαινε μία υποτίμησή μου. Σε ανταλλαγή για την υπακοή μας προσφέρεται προστασία και καταπίεση. Η προστασία τους σημαίνει να ανήκουμε στην αδελφότητά τους και να αρνούμαστε το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού μας και μιάς αλληλέγγυας σχέσης μας με άλλες γυναίκες.

Η πατριαρχική αδελφότητα αποτελείται από διάφορους εθνοφουνταμενταλιστές: ηλίθιους και αγχωμένους ακαδημαϊκούς, διανοούμενους, διάφορους εθνικά εργαζόμενους, εμπόρους όπλων κλπ. Πρώτος και καλύτερος ο αρχηγός του κράτους. Μαζί με την αδελφική τους αλληλεγγύη και υπακοή προς τη φυλή, το γένος ή το εθνικό κράτος πηγαίνει η εξουσία, ο βιασμός της γυναίκας από την άλλη αδελφότητα σαν μορφή πολεμικού τρόπου εκδίκησης ή μίσους ενάντια στον εχθρό· ο βιασμός της γυναίκας στο ίδιο της το σπίτι σαν μία μορφή μίσους ενάντια στις γυναίκες συνολικά.

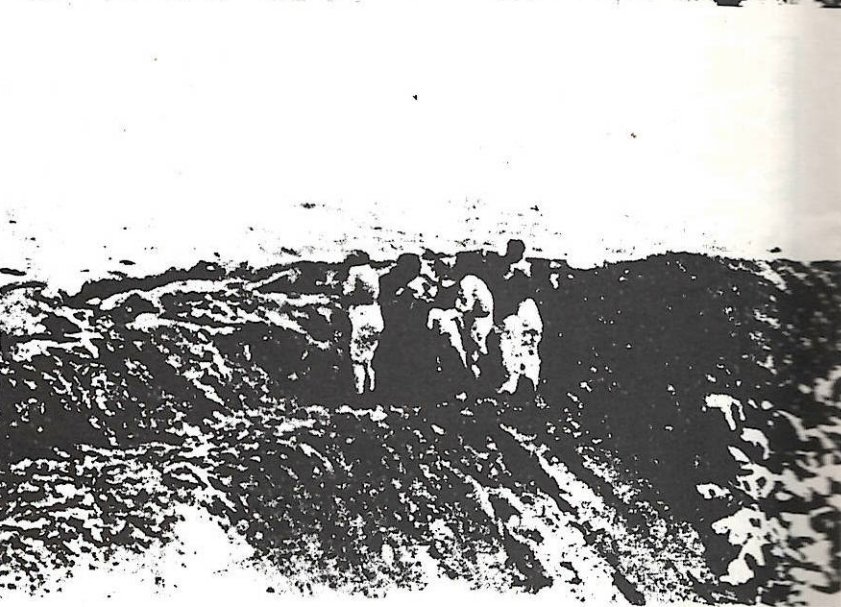
Να είσαι λοιπόν υπάκοη απέναντι σε μία τέτοια πατρίδα σημαίνει να αναγνωρίζεις επίσης την πατριαρχική πολιτική που διαχωρίζει τις γυναίκες στην βάση της εθνικής τους ταυτότητας. Αρχή της πατριαρχικής αδελφότητας είναι επίσης ο εθνικός αποκλεισμός. Υποστηρίζω την αλληλεγγύη ανάμεσα στις γυναίκες ανεξάρτητα από την εθνική και θρησκευτική τους ένταξη. Στην περίπτωση του πολέμου όπως τώρα, τα μέλη μίας αδελφότητας ορίζουν τη βία τους σαν αμυντικό ή δίκαιο πόλεμο. Το κράτος τους - το έθνος τους σαν προσωποποίηση του καλού δέχεται την επίθεση των άλλων που είναι η προσωποποίηση του κακού. Είναι δύσκολο να προσωποποιηθεί η εθνική ιδεολογική και σεξουαλική μανία της εξάρτησης των γυναικών από τις σχέσεις και τις ανάγκες. Οι γυναίκες φοβούνται συχνά να εκφράσουν τη δική τους ανυπακοή και διαφωνία γιατί αν το έκαναν αυτό θα τις αντιμετώπιζαν οι άντρες, αλλά επίσης και άλλες γυναίκες σαν προδότριες.

Ένα αγαπημένο θέμα της εθνικιστικής ιδεολογίας και του κράτους που στηρίζεται βέβαια σε αυτήν, είναι η απειλή του έθνους και της εθνικής ταυτότητας. Με αυτό το θέμα ασχολήθηκαν κύρια τα δύο κυρίαρχα έθνη του Γιουγκοσλαβικού χώρου, οι Σέρβοι και οι Κροάτες. Οι εχθροί τους είναι ανταλλάξιμοι γιατί και οι δύο είναι "καλοί" και δέχονται επίθεση.

Εγώ προσωπικά δεν αισθάνθηκα ποτέ απειλημένη στην εθνικότητά μου, αλλά σαν γυναίκα πολύ συχνά τόσο από άντρες όσο και από το έθνος. Οι εκτιμήσεις ανδρών ή γυναικών που αισθάνονται εθνικά απειλούμενοι και μάλιστα μέσα στο κράτος όπου το "έθνος" τους είναι κυρίαρχο πάντα μου δημιουργούσαν αμφιβολίες. Είναι κάτι τελείως διαφορετικό όταν μέλη εθνικών μειονοτήτων αισθάνονται ότι απειλούνται. Αυτά στο μελλοντικό εθνοφουνταμενταλιστικό κράτος θα καταπίεστούν πραγματικά. Πριν από αυτό τον πόλεμο τα μέλη της πατριαρχικής αδελφότητας φρόντισαν για τη βιολογική ύπαρξη και κατηγόρησαν τις γυναίκες για τον θάνατο του έθνους. Στο Γιουγκοσλαβικό χώρο υπάρχουν διαφορετικές παραδόσεις και εθνικές ιδιαιτερότητες, αλλά όλες μας έχουμε κάτι κοινό: την καταπίεση της γυναίκας. Σε μερικές περιοχές υπάρχει ακόμα η ιδιαιτερότητα του συνοικέσιου και της παρθενίας. Στις λαϊκές συνήθειες του Μαυροβουνίου οι γυναίκες ανήκουν σε τρεις: στον πατέρα, τον σύζυγο, το γιό. Η πείρα δείχνει ότι η περιφρόνηση αυτών των συνθηκών δεν έχει μόνο σαν συνέπεια ηθικές τιμωρίες αλλά και την απομάκρυνση όχι μόνο από την οικογένεια αλλά από το έθνος - το κράτος. Με αυτό τον τρόπο σε αυτό τον πόλεμο κατηγορούνται σαν προδότριες και εκείνες οι γυναίκες που κάνουν γάμους που δεν είναι εθνικά "καθαροί". Δεν έχει νόημα να επιλέγουμε με σχετική προτεραιότητα τη λαϊκή συνήθεια ενός πολιτισμού σε σχέση με εκείνη ενός άλλου. Αυτό θα σήμαινε να επιλέξουμε ανάμεσα σε εξίσου κακές καταστάσεις, θα σήμαινε επίσης να ιδιοποιηθούμε την λογική της πατριαρχικής αδελφότητας: η ιδιαιτερότητά μου είναι ανώτερη από την δικιά σου, η συνήθεια της αδελφότητάς μου είναι καλύτερη από αυτή μιάς άλλης. Σε κάθε αδελφότητα οι γυναίκες καταπιέζονται. Η πατριαρχική αδελφότητα έχει μία ιεραρχική σχέση όσον αφορά τις διαφορές και τις διαφοροποιήσεις ώστε να διασπά τις γυναίκες και να αναπτύσει μεταξύ τους ένα πατριαρχικό ανταγωνισμό. Εν τω μεταξύ οι φεμινίστριες προσπαθούν ώστε γυναίκες κάθε κουλτούρας με σεβασμό στις διαφορές τους να τις οδηγήσουν στα κοινά στοιχεία της καταπίεσης που υφίστανται οι γυναίκες. Προσφέρουν υποστήριξη και αλληλεγγύη χωρίς πατερναλισμό.

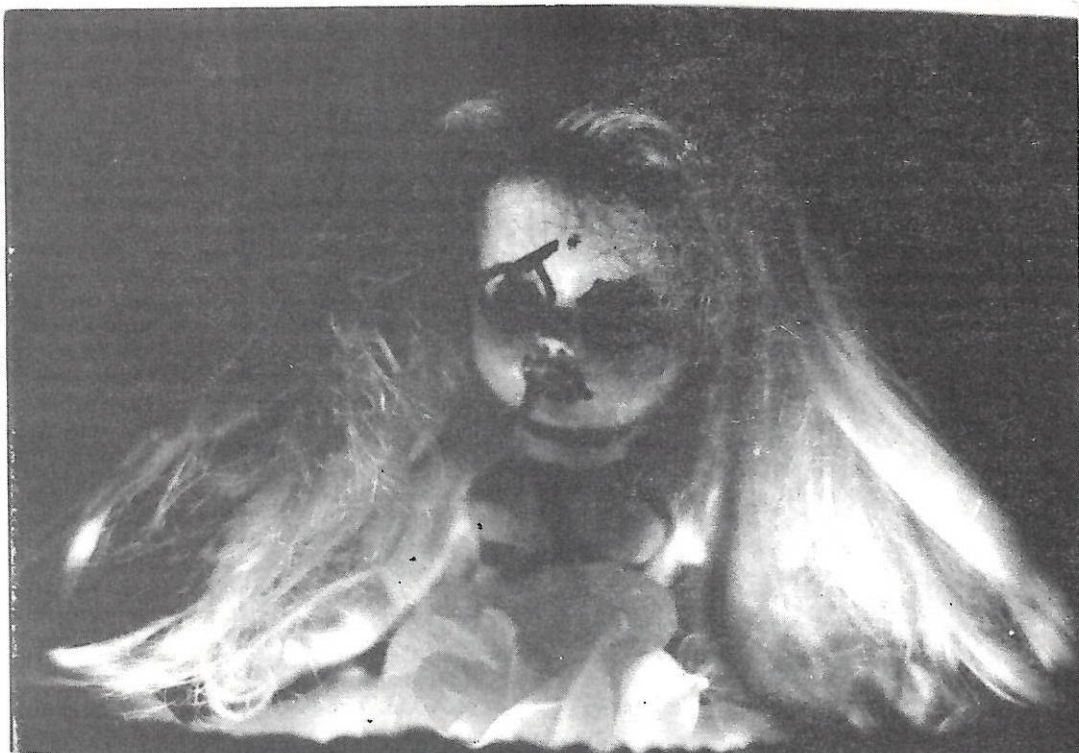
Πιστεύω ότι εμείς οι γυναίκες του Γιουγκοσλαβικού χώρου ανεξάρτητα από σε ποιά σύνορα και κράτη ζούμε έχουμε αρκετούς λόγους και ανάγκη να πετύχουμε ένα δίκτυο αλληλεγγύης πάνω από αυτά τα σύνορα. "Η όπως οι μαυροντυμένες γυναίκες του Βελιγραδίου και του Πάντσεβο έχουν γράψει δημόσια: "Προσπαθούμε παραπέρα με τις φίλες μας από την Κροατία, Σλοβενία, Κοσσυφοπέδιο, όλη την περιοχή της Γιουγκοσλαβίας, την Ευρώπη, και τον κόσμο να πετύχουμε ακόμα δυνατότερους και τρυφερότερους δεσμούς αλληλεγγύης και αδελφότητας."

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ No 2

Οι φωτογραφίες είναι από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Ναζιστικής Γερμανίας του 1943. Ξέρουμε, όμως, ότι ο πόλεμος είναι πάντα ίδιος.

ΒΙΑΣΜΟΙ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ Ή ΕΙΡΗΝΗΣ

Ο πόλεμος, ως έκφραση της πατριαρχίας, ως εξουσιαστικός και ιεραρχικός μηχανισμός, γνήσια βίαιος και κατασταλτικός, δε θα μπορούσε παρά να έχει ως θύματά του και τις γυναίκες. Η κυριαρχία του «δυνατού» φύλου, ο ρατσισμός και η βία, που βιώνουμε στην καθημερινότητά μας, σ' ένα πόλεμο δειχνουν το πιο άγριο πρόσωπό τους στις «αδύναμες» και αμύετοχες σ' αυτό το κόλπο.

Οι βιασμοί των μουσουλμάνων γυναικών από Σέρβους στρατιώτες ήταν ένα θέμα που τροφοδότησε τα media για λίγο καιρό, αλλά ανάγκασε και κάποιες γυναικείες οργανώσεις να θυμηθούν την απαίτησή τους να χαρακτηριστούν οι βιασμοί ως εγκλήματα πολέμου. Μέχρι τώρα στρατοδικεία καταδίκασαν μεμονωμένες περιπτώσεις στρατιωτών για βιασμούς, αλλά σαν συμπεριφορά αποκλίνουσα απ' την πρόψουσα. Ο ίδιος ο στρατιωτικός μηχανισμός, βέβαια, ποτέ δεν κατηγορήθηκε για τέτοια εγκλήματα και ως είναι πλέον γνωστό ότι όχι απλώς ενισχύει, αλλά επιβάλλει τέτοιες πρακτικές, ιδιαίτερα σε εμπόλεμη κατάσταση.

Στην ίδια την ιστορία της πατριαρχίας δεν υπήρξαν νικητές στρατοί, που να μη χρησιμοποιήσαν το βιασμό για τον εξευτελισμό του ηττημένου. Στο πρόσωπο της «αδύναμης» γυναίκας τιμωρείται ο ασθενής εχθρός. Η κυριαρχία του ενός φύλου, που ειδικά στον πόλεμο προβάλλεται περισσότερο, μέσα απ' τους «ηρωισμούς» και τις «νίκες» του. Οι «δάφνες» που η ιστορία της εξουσίας επεφημεί και απ' τα πρώτα μας χρόνια αλλοτριώνει τις συνειδήσεις μας.

φύλη τους. Γιατί το γεγονός ότι αυτοί οι λαοί αγροτών ΔΕΝ ΑΜΥΝΟΝΤΑΝ καν, όταν δέχονταν επίθεση φαινόταν στους Έλληνες το άκρων άωτο της καταισχύνσης, του ξεπεσμού και της ανανδρίας». (Ας σημειωθεί ότι τα ελληνικά φύλα - εκτός από τους Δωριείς - είχαν πατριαρχική δομή και στην καθοδό τους δεν συνοδεύονταν από γυναίκες).

Από τότε μέχρι τώρα το μόνο που έχει αλλάξει είναι οι εκάστοτε νικητές-νικημένοι και τα όπλα, που όσο κι αν έχουν εξελιχθεί, η μάχη κερδίζεται ακόμη «σώμα με σώμα!».

Αλλά στον πόλεμο συνεχίζεται η διάκριση σε βάρος των γυναικών που υπάρχει και σε καιρούς ειρήνης. Είναι η ίδια η ιδεολογία της εξουσίας που στον πόλεμο φτάνει στο υψηλότερο επίπεδο βίας. Η «ειρήνη» τους δεν αμφισβητεί το πρότυπο του κυρίαρχου φύλου και διαιωνίζει τις σχέσεις εξουσίας.

Ζούμε με το φόβο του βιασμού, αλλά και τις ενοχές που κουβαλάει μαζί του. Ακόμη κι αν δεν είμαστε «προκλητικές» το ίδιο μας το φύλο είναι πρόκληση και οι περισσότερες το έχουμε δεχτεί σαν μέρος του ρόλου μας. Πρόκληση για εκτόνωση ΟΧΙ των «υπερσεξουαλικών» ορέξεων κάποιων διεστραμμένων, αλλά του οποιουδήποτε γνωστού ή άγνωστου μισογυνίου που θα θελήσει να επιβεβαιώσει πάνω μας τον έλεγχο και τη δύναμή του.

Οι βιασμοί σπάνια καταγγέλλονται, γιατί τα θύματα θέλουν να αποφύγουν το στιγματισμό μιας σεξιστικής-ρατσιστικής κοινωνίας, που αντιμετωπίζει με συμπάθεια το δράστη και με αδιαφορία ή καχυποψία το θύμα. Αλλά και η ίδια η διαδικασία, από τη διαπίστωση ενός βιασμού απ' τον ιατροδικαστή μέχρι την τελική φάση στο δικαστήριο, δεν είναι τίποτα άλλο από την αναβίωση της φρίκης και του εξευτελισμού.

Τα media και οι «ειδικοί» νομικοί ή φορείς, εθελουφλούν ή υποκρίνονται, αναπαράγοντας μύθους και στερεότυπα για το όλο θέμα. Ένα τέτοιο παράδειγμα είδαμε μετά τη δίκη των Κ. Παπαράφου, Ι. Μολιού και Π. Πολυδώρου, στο γνωστό splatter δελτίο των 8.30 του ΑΝΤ.1. Οι τρεις ήταν κατηγορούμενοι για ομαδικούς βιασμούς και κακοποιήσεις γυναικών, και οι ποινές τους ήταν από 7 έως 25 χρόνια.

Η φωνή του εκφωνητή-ρεπόρτερ με συγκίνηση, στόμφο και ανθρωπισμό μας λέει: «52 χρόνια συνολικά...» και «τη νύχτα μεταμορφώνονται...» ως δήλωση του ενός. Η κάμερα ζουμάρει σε μια μητέρα σε χρήση υστερίας μετά την απόφαση της καταδίκης του γιού της... CUT... Οι 3 σε slow motion με χειροπέδες συνοδεύονται στην κλούβα. Καλοσηκνοθετημένο!...

Με πολύ λίγα λόγια και εύγλωτη εικόνα επικέντρωσαν στους δράστες-θύματα ενός «σκληρού» νόμου, δείχνοντας και το «χριστιανικό» πρόσωπο των Μ.Μ.Ε. Ωστόσο, καμιά αναφορά δεν έγινε στις τόσες γυναίκες που βιάστηκαν, κακοποιήθηκαν, ταπεινώθηκαν και υπέφεραν σωματικά και ψυχολογικά στα χέρια τους, ούτε πόσο θα επηρεάσει ή έχει επηρεάσει αυτό τις ζωές τους.

«Τη νύχτα μεταμορφώνονται...». Δήλωση που παραπέμπει στην τυποποιημένη εικόνα του άγνωστου βιαστή των σκοτεινών δρόμων, του διεστραμμένου, του ανώμαλου που ανήκει σε μια ειδική κατηγορία αντρών. Μόνο που σχεδόν κάθε γυναίκα έχει αντιληφθεί ότι βιαστής θα μπορούσε να είναι ο καθένας που θα εκμεταλλευόταν κάποια ευκαιρία για να επιβεβαιώσει πάνω της τον «ανδρισμό» και την κυριαρχία του φύλου του.

Και αν τα media θάβουν την όλη ιστορία, νομικά τα πράγματα δεν είναι καλύτερα, αφού υπάρχουν και νομοπονημένοι βιασμοί. Η διάταξη του άρθρου 336 του Ποιν. Κωδ. ορίζει ότι: «όποιος με σωματική βία ή απειλή σπουδαίου και άμεσου κινδύνου εξαναγκάσει άλλον σε συνουσία ΕΞΩΓΑΜΗ ή σε ανοχή ή επιχείρηση ασελγούς πράξης, τιμωρείται με κάθειρξη». Είναι ξεκαθαρός ο ρόλος που δίνουν οι νομικοί στη γυναίκα μέσα στο γάμο, με σκοπό προφανώς την προστασία του θεσμού. Ο βιασμός μέσα στο γάμο κατοχυρώνεται νομικά. Η γυναίκα θύμα, όχι μόνο δεν έχει δικαίωμα να επιλέξει τις ερωτικές της στιγμές, αλλά ούτε να καταγγείλει το βιασμό της. Εγκλωβισμένες γυναίκες στη σιωπή, που μοιρολατρικά τις περισσότερες φορές δέχονται το ρόλο τους, ενισχύοντας της εικόνα του νευρωτικού πάσματος.

Στην πατριαρχική οικογένεια οι συνθήκες δε θα μπορούσαν να είναι καλύτερες, όπως σε κάθε ιεραρχημένο σύνολο. Αν και οι βιαστές είναι κατά κανόνα άντρες, τα θύματα είναι από διάφορες κατηγορίες αδιόρων. Κύρια γυναίκες και παιδιά (μήπως και η χρήση της λέξης «γυναϊκόπαιδα» δεν εξομοιώνει και υποτιμάει τις δύο διαφορετικές αυτές κατηγορίες ανθρώπων σε άβουλα και ανώριμα όντα;), αλλά και άντρες σε χώρους όπως οι φυλακές, που ενισχύουν τους βιασμούς σαν πρακτικές κυριαρχίας και φόβου.

Συγκεκριμένα, πάντως, για το γυναικείο φύλο, κανένας νόμος μέχρι τώρα - όσο «σκληρός» κι αν ήταν - δεν το βοήθησε ή το προστάτευσε απ' τη βία. Με την έννοια ότι όλα συνεχίζονται με αυξανόμενους ρυθμούς, ακόμη κι αν τύχει οι δράστες να τιμωρηθούν. Αν υπάρχει κάτι που πρέπει ν' αλλάξει πρωταρχικά, είμαστε εμείς οι ίδιες, αποτινάζοντας από πάνω μας στερεότυπα και ρόλους παθητικούς, που έχουμε ασυνείδητα υιοθετήσει. Είναι στοιχειώδες δικαίωμά μας να απαντάμε στις προκλήσεις και απειλές κατά τις προσωπικότητάς και αξιοπρεπείας μας, καθώς και να ελέγχουμε την ερωτική μας ζωή.

Είναι σημαντικό να επανακτήσουμε την αυτοπεποίθησή μας, μαθαίνοντας να αυτοαμυνόμαστε και καλλιεργώντας τη δύναμή μας, όχι μόνο για να προστατευόμαστε το σώμα και της προσωπικότητάς μας, αλλά για να νιώσουμε ασφάλεια και αντάρχεια, καθώς επίσης, ν' απελευθερωθούμε κάποια στιγμή απ' το φόβο.

Επίσης είναι εξίσου σημαντικό να σπάσουμε το πλέγμα της σιωπής, καταγγέλλοντας τους βιασμούς - όχι απαραίτητα ακολουθώντας τη νομική διαδικασία αφού γνωρίζουμε καλύτερα απ' τον κάθε μπάτσο και κάθε δικαστή πως ν' απαντήσουμε στους βιαστές - όπως και να ξεφύγουμε απ' το φαύλο κύκλο, φόβος-θύμα-ενοχή-ντροπή.

Άντζελα Σαλωμίδου

Σ' ένα απόσπασμα απ' την «Πατριαρχία» του Ε. Borneman, αναφέρει για τα πρώτα ελληνικά φύλα που κατέβηκαν στην Βαλκανική χερσόνησο και συναντήθηκαν με μητριστικούς, ειρηνικούς τοπικούς πληθυσμούς: «Οι πρώτοι Έλληνες αντιμετώπιζαν τις γυναίκες των γεωργικών φυλών όπως περίπου οι Ισπανοί τις γυναίκες των κατεκτημένων Αζτέκων: ως πλάσματα που ήταν διπλά αξιοκαταφρόνητα' πρώτον γιατί άνηκαν στη φυλή των νικημένων, και δεύτερον όπως συμβαίνει με τα κατακτητικά σίφη, τις χρησιμοποιούσαν για να κορέσουν τη σεξουαλική τους δίψα. Τις βίαζαν γιατί είχαν πολύ καιρό να πλαγιάσουν με γυναίκα, αλλά ταυτόχρονα στο πρόσωπό τους περιφρονούσαν ολόκληρη τη

Ημερομηνία: Παρασκευή 7 Μάη.

Ωρα : Μεσημβρινή.

Τόπος : Καβάλα.

Ένα μικρό (αρχικά) κομμάτι συντρόφων από την Θεσσαλονίκη καταφθάνει στην πόλη με σκοπό την συμμετοχή στο αντιφασιστικό διήμερο που οργανώνει η πρωτοβουλία αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης.

Η δουλειά καθώς και η προπαγάνδισή των εκδηλώσεων αυτών είχαν ξεκινήσει καιρό πριν, γεγονός που βοήθησε αρκετούς συντρόφους από την Θεσσαλονίκη να στηρίξουν με την φυσική τους παρουσία τη διοργάνωση. Ομολογούμε πως ήταν ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα αλλά και σημαντική, πέρα απ' τη συζήτηση για το "ρατσισμό, το φασισμό και την ξενοφοβία", η συνέντευξη και η συνεργασία, με τους Καβαλιώτες συντρόφους. Πρέπει επίσης να τονίσουμε πως στο κέντρο της Καβάλας εδώ και 10 χρόνια περίπου βρίσκεται σε λειτουργία ένα αυτοδιαχειριζόμενο - αντιεξουσιαστικό στέκι που εκτός από την πρωτοβουλία και τις κατακαιρούς εκδηλώσεις στεγάζει και άφθονο έντυπο υλικό αντιπληροφόρησης απ' όλη την Ελλάδα.

Η πρώτη μέρα του διήμερου περιλάμβανε τη συζήτηση με θέμα "ρατσισμός, φασισμός και ξενοφοβία".

Η προσέλευση του κόσμου δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλη, αλλά αυτό που είχε την μεγαλύτερη σημασία ήταν το γεγονός ότι πάνω στο θέμα τοποθετήθηκαν σχεδόν στο σύνολό τους οι παρευρισκόμενοι. Πράγμα κάπως παράξενο για τα δεδομένα της Θεσσαλονίκης. Η κουβέντα αρχικά κινήθηκε στα γνωστά πλαίσια, για την προέλευση και τις αιτίες αναζωπύρωσης των νεοναζιστικών ιδεών στις Ευρωπαϊκές χώρες, αλλά στην συνέχεια έγινε πιο ουσιαστική, κατά τη γνώμη μας, θίγοντας ζητήματα πιο άμεσα και πιο καθημερινά, σε σχέση με τις φασιστικές ιδέες και πρακτικές σαν αναπόσπαστο κομμάτι της κυρίαρχης ιδεολογίας. Εντοπίστηκαν και αναλύθηκαν εν μέρει ζητήματα που αφορούν; το κοινωνικό ρατσισμό στην καθημερινότητα της Ελληνικής κοινωνίας, τον φασισμό που έρπεται σ' όλο το φάσμα των κοινωνικών σχέσεων, καθώς και το βρώμικο ρόλο που παίζουν τα ΜΜΕ και κυρίως τα τηλεοπτικά κανάλια που με αξιοθαύμαστη συνέπεια εξακολουθούν να τροφοδοτούν με ψέματα και θάνατο τα ποσοστά της θεαματικότητάς τους.

Στη συζήτηση εκφράστηκαν πολλοί με διαθέσεις για περισσότερη από ό,τι και πέρα δουλειά πάνω στο θέμα της αντιπληροφόρησης και της δικτύωσης των ατόμων και των ομάδων που πανελλαδικά συζητούν και δρουν ενάντια στις φασιστικές ιδέες και πρακτικές.

Επισημάνθηκαν επίσης και πολλές ελλείψεις καθώς και προβλήματα πάνω στην οργάνωση του αγώνα, πράγματα γνωστά

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΣΤΗ ΚΑΒΑΛΑ

και υπάρχουν όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε όλο τον κόσμο.

Η συζήτηση που σε γενικές γραμμές ήταν ενδιαφέρουσα κατέληξε με την πίστη, από τους περισσότερους πιστεύω, πως ανυπαχόρητη επιλογή μας ήταν και θα είναι ο αγώνας ενάντια σ' οποιαδήποτε φυλετικά, εθνικά, ή πολιτιστικά "καθαρό" έχοντας σαν αναμφισβήτητο όπλο μας την έμπρακτη και καθημερινή αλληλεγγύη στους ταξικούς μας αδελφούς, Έλληνες και Ξένους.

Την επόμενη μέρα, Σάββατο 8 Μάη περίπου 300 άτομα παρακολούθησαν μία συναυλία στον χώρο των ΤΕΙ, γεγονός που ολοκλήρωσε το διήμερο αυτό των αντιφασιστικών εκδηλώσεων.

Δημοσιεύουμε αυτούσια την προκήρυξη που μοιράστηκε κατά την διάρκεια του αντιφασιστικού διήμερου απ' την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης και Αντιπληροφόρησης Καβάλας.

Πειρατές της Ημισελήνου

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΑΜΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΑ ΤΟ "1984"
ΠΑΡΟΛΑ ΑΥΤΑ "ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ"
ΑΝΑΤΕΛΕΙ.....

Στην εποχή της "νεας ταξης πραγμάτων" μετά την πτώση των "ανατολικών" καθεστώτων (νέες αγορές ανοίγονται για τους καπιταλιστές), κυρίαρχος σκοπός του διεθνοποιημένου κεφάλαιου με κύριους εκφραστές του τις ΗΠΑ - ΕΟΚ - ΙΑΠΩΝΙΑ, είναι η επέκταση της κυριαρχίας του, Σ' αυτή τη συγκυρία είναι φυσικό ν' αναπτύσσονται φαινόμενα αναβίωσης φασιστικών ιδεών και πρακτικών.

Και αυτό γιατί οι φασιστικές ιδέες και πρακτικές είναι μέρος της κυρίαρχης ιδεολογίας που στηρίζει την ιεραρχία και την εξουσία σε όλο το φάσμα των κοινωνικών σχέσεων στην καθημερινή ζωή των εξουσιαζόμενων. Μία κατάσταση η οποία αναπαράγεται μέσα από την λειτουργία θεσμοθετημένων μηχανισμών, όπως το σχολείο, ο στρατός, η αστυνομία, και η αστική δικαιοσύνη. Γιατί ο φασισμός και ο κοινωνικός ρατσισμός βιώνονται καθημερινά, από ανθρώπους και ομάδες που δεν συμβιβάζονται με τα πρότυπα που καλιεργούνται στις φιλελεύθερες κοινωνίες (βλ τσιγγάνοι, πρόσφυγες/μετανάστες, καταληψίες, αναρχικοί, ομοφυλόφιλοι κλπ). Όμως για να φτάσουμε στο σημείο του μορφοποιημένου επιθετικού φασισμού, χρειάζεται να λειτουργήσουν οι επίσημοι και ανεπίσημοι μηχανισμοί του σύγχρονου καπιταλιστικού κράτους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τα ΜΜΕ δεδομένου και του ότι το άτομο λειτουργεί ως παθητικός δέκτης μηνυμάτων με συνέπεια ακόμη και η "είδηση" να είναι κατασκευασμένο προϊόν της θέλησης των κέντρων εξουσίας και λήψης αποφάσεων που ελέγχουν και κατευθύνουν τα ΜΜΕ, τα οποία στην ουσία λειτουργούν σαν εργαλεία παραπληροφόρησης, παραμόρφωσης και πλαστογράφησης της πραγματικότητας. Στην ουσία προσφέρουν τα απαραίτητα εφόδια και εχέγγυα για το πέρασμα από τον εκφασισμό της κοινωνίας στις φασιστικές ιδέες και πρακτικές.

Η εξίσωση, που προβάλλουν είναι λίγο - πολύ γνωστή:
Ξενοφοβία - ρατσισμός - φασισμός - (ξένος/διαφορετικός - επικίνδυνος - εξοντώστε τον).

Χαρακτηριστικό παράδειγμα στην Ελλάδα η "Αλβανοφοβία": "σκότωσαν...βίασαν...τραυμάτισαν...για ένα χιλιάρικο". Η αλλοτρίωση που δεχόμαστε εξαιτίας των ΜΜΕ είναι σχεδόν ολοκληρωτική. Η εθνικιστική έξαρση με τις ρατσιστικές της προεκτάσεις που κυριαρχεί σήμερα, οφείλει υπεραρκετα στα ΜΜΕ..

Στη Γερμανία μάλιστα κανάλια όπως τα RTL και RIAS TV πλήρως ανεναντιζόταν για να επιτεθούν σε οπίθια μεταναστών για να έχουν την αποκλειστικότητα.

Αλλωστε τί αξία μπορεί να έχουν μερικοί νεκροί πρόσφυγες μπροστά στην αύξηση της θεαματικότητας ενός καναλιού.

Φασισμός, ο εκτρωματικός ιδεολογικοπολιτικός σχηματισμός

Ο φασισμός είναι ο εκτρωματικός ιδεολογικοπολιτικός σχηματισμός που προσφέρει στο κεφάλαιο τις καλύτερες συνθήκες εκμετάλλευσης των προλεταρίων. Ιδεολογικά προτείνει, με μεγάλη δόση παραλογισμού, απόλυτη υποταγή στους ιεραρχικά ανώτερους και για να επιβληθεί χρειάζεται μια κοινωνία υπνωτισμένη χωρίς αντανakλαστικά ελευθερίας και αλληλεγγύης.

Πρωτότοκος υιός του καπιταλισμού, προβάλλει σαν υπέρτατες ηθικές αξίες την "πατρίδα" και την "οικογένεια" πατώντας

πολιτικά πάνω στην ανασφάλεια των μικροαστών, τη δίψα του κεφάλαιου για περισσότερο κέρδος, στην κατευθυνόμενη εθνικιστική έξαρση και ξеноφοβία και στις πολιτικές αδυναμίες του παραδοσιακού εργατικού κινήματος όπως έχει αποδειχθεί ιστορικά.

Είναι ολοφάνερο ότι στις συνθήκες "τάξης και πειθαρχίας" της φασιστικής απειλής που απλώνεται σε ολόκληρο τον πλανήτη, δεν χωρούν ούτε κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες, ούτε διεκδικήσεις, ούτε πολύ περισσότερο η προβολή ενός οράματος που θα θέλει να έχει ως κέντρο του σύμπαντος τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Αυτό άλλωστε είναι και το σημείο που γίνεται φανερός ο ιδεολογικός παραλογισμός του φασισμού, δηλαδή το ότι προτείνει ένα κοινωνικό μοντέλο με επίκεντρο την "ανάπτυξη του έθνους" την "φυλετική καθαρότητα" την θεοποίηση των μηχανών και της εργασίας σαν τους βασικούς άξονες "προόδου" και "ανάπτυξης" και τον ολοκληρωτικό έλεγχο του κράτους και των θεσμών πάνω σε μία κοινωνία απόλυτα ιεραρχικά δομημένη, χωρίς να αφήνει περιθώρια σε οτιδήποτε διαφορετικό.

Είναι λοιπόν φανερό γιατί τα ιδεώδη των φασιστών είναι ο μιλιταρισμός, η ανδροκρατία, ο σεξισμός, η απόλυτη τάξη, το μίσος προς τις οποιεσδήποτε μειονότητες που χαλούν την εικόνα της "κρινωνικής ευπρέπειας".

Η κοινωνική ευδαιμονία, η ικανοποίηση των αναγκών, η ελευθερία, η ισότητα, ακόμη και η αναζήτηση της ηδονής είναι στο στόχαστρο του φασισμού αφού έτσι καταστρέφεται η ανισότητα, η εξουσία και η δύναμη (η σχετιζόμενη με τις μηχανές και τα πλήθη των ατόμων που στοιχισμένα σε απόλυτη σειρά και τάξη χαιρετούν τον "φύρερ" τους).

Μέσα σε όλα αυτά λαμβάνει χώρα και ο ρατσισμός, το φαινόμενο δηλαδή της έχθρας και καταπολέμησης, με σκοπό την εξόντωση, οποιουδήποτε διαφοροποιείται και ξεφεύγει από το κυρίαρχο πρότυπο.

Γι' αυτούς που έχουν γνωρίσει τα σπέρματα ελευθερίας μέσα από την κοινωνική αλληλεγγύη, την επαφή με τον συνάνθρωπο και την ανάπτυξη της συλλογικότητας, τη σχέση με την φύση και την αρμονία της, ο φασισμός αποτελεί εκτρισματικό ιδεολόγημα που προσπαθεί να επιβάλει σασιστικά τις απάνθρωπες επιλογές του.

Επιδή όμως τα φασιστικά καθάρματα αρχίζουν να κάνουν αισθητή την ύπαρξή τους και στην Ελληνική πραγματικότητα καλυπτόμενα ενίοτε με τον μανδύα του υπερεθνικιστή και άλλοτε με την μορφή επιθέσεων απέναντι σε ξένους εργάτες και μετανάστες είναι αναγκαίο:

- Να υπερασπίσουμε τα δικαιώματα των ξένων εργαζόμενων στην Ελλάδα.
- Να καταδείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας απέναντι στους γείτονες ταξικούς αδελφούς μας.

και μια ΠΡΟΚΥΡΗΞΗ

... πολεμάμε τους φασίστες!

- Να απομακρυνθούμε από την απατηλή λογική περί "κρατικού" αντιφασιστικού αγώνα όπως αυτός δίνεται λόγω χάρη στην Γερμανία, με τις διαδηλώσεις που εκπορεύονται από τους ίδιους μηχανισμούς που προωθούν και τις φασιστικές αντιλήψεις.

- Να απομυθοποιήσουμε την "λογική" φασιστικών ιδεών και επιλογών. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως αυτές οι ιδέες διαπερνούν την αποσπασματικότητα και την σύγχυση και γίνονται κώδικας στο βαθμό που υψώνονται την "δύναμη".

Είναι συχνά αποτελεσματικότερο να τις γελοιοποιούμε παρά

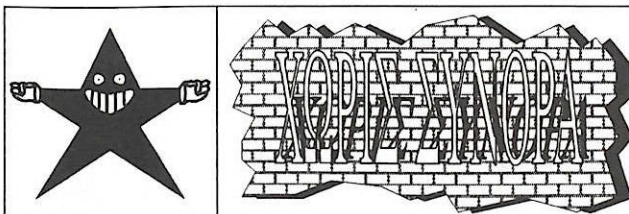
να τις φοβόμαστε. Είναι χρήσιμο να αντιπαραθέτουμε πόντο πόντο την υπεροχή της ατέλεις, την υπεροχή του "άλλου", στον μονόλογο της "ισχύος" και της "τελειότητας".

- Να είμαστε αμείλικτοι και να μην δείχνουμε κανένα έλεος απέναντι σε καθένα από τους πρεσβευτές αυτών των ιδεών.

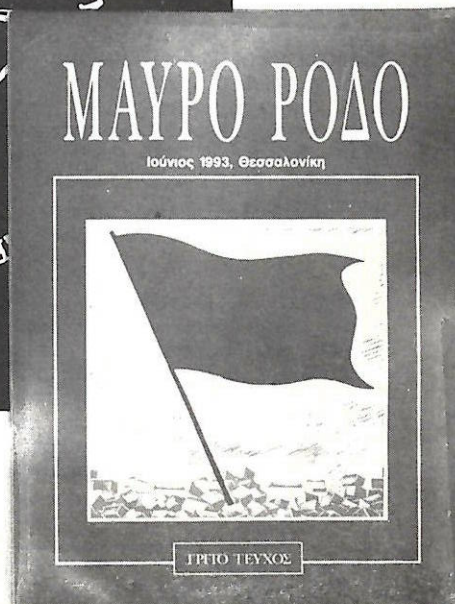
- Προτού η κοινωνία μετατραπεί σε ένα απέραντο στατόπεδο συγκέντρωσης, να μετατρέψουμε το μίσος μας για κάθε εχθρό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σε οργή, και την οργή σε δράση.

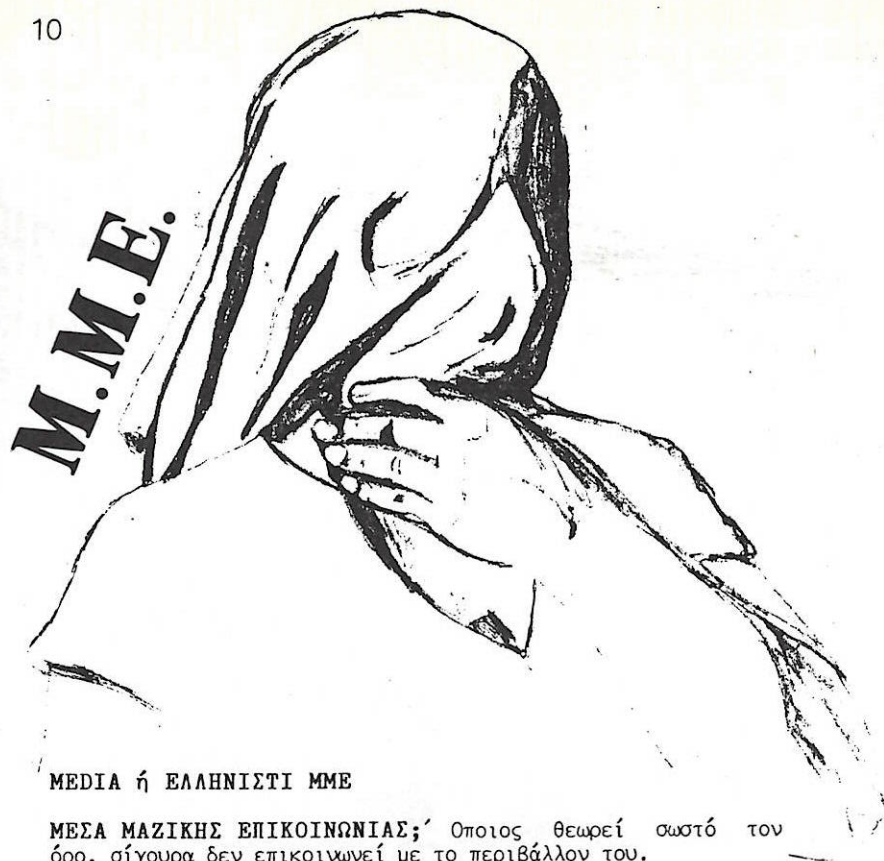
- Είμαστε εχθροί κάθε "καθαρότητας", "εθνικής" φυλετικής ή πολιτιστικής. Αντίθετα γνωρίζουμε πως ο πραγματικός πλούτος βρίσκεται στην εταιρότητα, στην διαφορά, στο μπαστάρδεμα και την αλληλεγγύη.

η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας
ο αγώνας η επιλογή μας

ΑΠΡΙΛΙΟΣ '93, ΤΕΥΧΟΣ 3ο, 300 δρχ

MEDIA ή ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΜΜΕ

ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ; Όποιος θεωρεί σωστό τον όρο, σίγουρα δεν επικοινωνεί με το περιβάλλον του.

ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ; Αυτός ο όρος αποδίδει συγκαλυμμένα την ουσία τους. Το κλειδί βρίσκεται κυρίως στη φράση μαζική ενημέρωση.

Η λέξη-έννοια "ενημέρωση" στον όρο Μ Μ Ε μπορεί με μία ιδεολογική χρήση του ν' αντικατασταθεί, π.χ. Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, Μέσα Μαζικής Χειραγώγησης, Μ.Μ. Αποβλάκωσης, Μ.Μ. Παραπληροφόρησης, Μ.Μ. Παραγωγής Ψεύδους και για τους πιο προχωρημένουςΜεγάλη Μαλακία Είπες.

Χωρίς καμμία ιδεολογική φόρτιση απ' τη μεριά μας, μιά που οι "κοκκινοσκουφίτσες" δεν έχουν ιδεολογίες, αναρωτιόμαστε: Τί σημαίνει μαζική ενημέρωση;

Όλοι το λένε, όλοι το χρησιμοποιούν αλλά πως μπορεί να ενημερώνεται μία ΜΑΖΑ και γιατί;

Σκοπός λοιπόν των ΜΜΕ είναι να ενημερώνουν τη μάζα. Μαζα είναι ένα σώμα που παρουσιάζει αδράνεια. Ποιός λοιπόν ο σκοπός να ενημερώνεται και για πιο πράγμα, αφού βρίσκεται σε αδράνεια; Ακριβώς γι' αυτό - για να διατηρήσει - την αδράνεια.

ΚΑΙ ΕΞΗΓΟΥΜΑΣΤΕ.

Τα MEDIA δεν είναι τίποτα άλλο απ' αυτό που λείπει σ' εμάς Στη ΜΑΖΑ. Κάτι το κοινό, κάτι να μοιραστούμε, η επικοινωνία, το κοινό βίωμα, η περιπέτεια της καθημερινής ζωής, ο έρωτας, το πάθος, τα συναισθήματα. Η πραγματικότητα σε μία αντιστροφή.

Επειδή σα μάζα κινούμαστε, στη μονοτονία της εργασίας, της οικογένειας, της "διασκέδασης" (διασκεδάζοντας πάλι σε χώρους - μαζικής διασκέδασης), μοναχικά πλήθη στην ασχήμια της αποξένωσης, τα MEDIA ανέλαβαν να ομορφύνουν τη ζωή μας. Πιο σωστά, ανέλαβαν να φτιάξουν μία άλλη πραγματικότητα στα μέτρα μας. Και ενώ ζούμε στη μία και φρίτουμε, κολλάμε τον εαυτό μας στην άλλη που μας αρέσει. Στον σκληρό των Γουέστερν, στον μπάτσο που κοζάρει, στον καρτέγκα που δεν μασάει, στον αμφισβητία, τον επαναστάτη που δεν κάνει πίσω και δεν συμβιβάζεται... τον καταρτισμένο και σύντροφο δημοσιογράφο που κάνει έξυπνες ερωτήσεις και στριμύχνει τον τάδε πολιτικό..... και πάει λέγοντας....

Αλήθεια πως θα φανταζόσαστε τη ζωή σας χωρίς ειδήσεις, χωρίς δελτία ειδήσεων, χωρίς ενημερωτικές εκπομπές, χωρίς Ενώπιον Ενωπίω και Προφίλ χωρίς μοντάζ, χωρίς Τόλη και Γοητεία, Χωρίς Λάμψη κλπ.

Τι θα συζητάγατε με το "συνάδελφο" στη δουλειά, μιά και στην γειτονιά δεν γνωρίζετε με τους γείτονες και πουθενά αλλού δεν πάτε; και αν πάτε είναι σε επίπεδο "συγγένειας"; Τί κοινό θα είχατε να πείτε; Τι θα συζητάγατε, τί θα σας απασχολούσε;.....

ΤΙΠΟΤΑ.....απολύτως.....ΤΙΠΟΤΑ.

Ενώ τώρα έχετε, για το πόσο ακριβαίνει το ψωμί, για τον πιλότο που φούνταρε από το αεροπλάνο, τι μαλακία είπε ο Μητσοτάκης, ο Σαμαράς, ο Εβερτ, ο Παπανδρέου, ο Κανελλόπουλος κλπ. Και το κακό σε όλα αυτά είναι πως ενώ το βλέπεις πως το ψωμί ακριβαίνει δεν το αγοράζεις, ή δεν προσέχεις την αύξηση μιάς δραχμής στη βενζίνη, αμα το πεί το ΜΕΓΑ ή ο ΑΝΤΕΝΝΑ, τότε αποκτά βαρύτητα, τότε είναι γεγονός, τότε είναι.....

ΘΑ ΣΑΣ ΛΕΓΑΜΕ ΝΑ ΥΠΟΚΛΙΘΕΙΤΑΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΑΛΛΑ ΟΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΗΛΗΘΕΙΣ - ΓΟΝΥΠΕΤΕΙΣ.

Γονατιστοί σε μία πραγματικότητα αντεστραμμένη και ημιφανή. Γιατί άλλη πραγματικότητα φτιάχνει το ΜΕΓΑ, άλλη ο ΑΝΤΕΝΝΑ, άλλη το ΚΑΙΚ, άλλη η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, άλλη ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ (ο καθένας κολλάει σ' όποια του ταιριάζει) και για τους αντεργκράουντ ο ROCK FM, ο ΗΧΩ κλπ. Γονατιστοί σε ρόλους πολλούς, και διαφορετικούς, καλούς, κακούς, περιθωριακούς, αγωνιστές, επαναστάτες, IN και OUT - αλλά γονατιστοί. Γιατί όλα αυτά εμπεριέχονται σ' ένα και μόνο ρόλο - στο ρόλο του ακροατή ή του θεατή.

Πάρτε πιο άνετη θέση, βολευτείτε. Μπορείτε να λέτε ότι είστε και να είστε ότι γουστάρετε. Κανένας δεν πρόκειται να σας πειράξει. Για τα MEDIA δεν είστε παρά το "κοινό" τους. Ένα κοινό που γίνεται κεφάλαιο. Ένα κεφάλαιο που πωλείται και αγοράζεται, ανάλογα με την εμπορική-διαφημιστική του ποσότητα-χρησιμότητα.

Σ' όλα αυτά τα πολλά και διαφορετικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης με τα διαφορετικά στυλ, τις πολιτικές κόντρες και διαφορές αυτό είναι το κοινό τους σημείο. Ότι αυτά είναι τα μαγαζάκια και εσείς το κεφάλαιο. Ένα κεφάλαιο μεταβλητό ανάλογα με το παραμύθισμα, το στυλ, την πολιτική αντιπαράθεση, την μαγγιά, την αντίσταση (πχ ο SKY έχει αναλάβει εργολαβικά την αντίσταση της κοινωνίας στο κράτος και τις κυβερνητικές επιλογές-αντίσταση στην υγεία, στα δάση, στο νέφος SKY. Αύριο θα συμπλέει με τις επιλογές των Κυβερνήσεων - το κοινό μετατοπίζεται και έτσι νομίζει ότι αυτό αντιστέκεται - ουσιαστικά κεφαλαιοποιείται μέσα από την διαφημιστική ή την πολιτική ισχύ που δίνουν στο SKY ενώ ταυτόχρονα, χάνουν την ικανότητα να αντιστέκονται οι ίδιοι) και ότι άλλο πουλάνε κατά καιρούς τα MEDIA - ΜΑΓΑΖΑΚΙΑ.

Τους είμαστε πολύτιμοι για πολλούς λόγους:

Βασικότεροι: Για να μπορούν να μας κεφαλαιοποιούν μέσω των διαφημίσεων και της πολιτικής ισχύος.

Για να μπορούν να διατηρούν την παντοδυναμία την δική τους και των αφεντικών τους, όσο είμαστε (σαν κοινωνικοί ρόλοι) ακροατές και θεατές.

Για να βασιλεύει πάντα η μία μόνη ελευθερία σ' αυτή την κοινωνία. Η ελευθερη οικονομία, που έχει εδραιώσει την δικτατορία της (την δικτατορία του προϊόντος και της πληροφορίας) πάνω στη ζωή μας.

- Η άρνηση να είμαστε θεατές και ακροατές.
- Επειδή είμαστε δράστες και οι δράστες είναι εξορισμού όχι γονατιστοί.
- Επειδή μεσ' τη Μητρόπολη εδώ και αρκετά χρόνια εκτός από το κέφι μας (που είναι έξω από την λογική τους) κάναμε άλλοτε σαν παρέες, άλλοτε σαν ομάδες, άλλοτε σαν πιο συγκεκριμένες, συλλογικότητες πράγματα που αμφισβήτησαν την κυρίαρχη λογική της Αυτοκρατορίας και το γλεντήσαμε.....

Είπαμε να πάμε μαζί με την Κοκκινοσκουφίτσα και μιά βόλτα στην ζούγκλα των FM.

Σκοπό (αν υπάρχει ενιαίος), να μιλήσουμε και με άλλους τρόπους, να γνωρίσουμε την πρακτική και την λογική μας (τη λογική των δραστών, των πρωταγωνιστών, αυτών που παίζουν και όχι αυτών που παρακολουθούν) σε πιο πολλούς.

Ίσως να είναι περίπατος στα ερτζιανά - ίσως και ερτζιανό αντάρτικο.

Ίσως να είναι κάτι που το θέαμα να αφομοιώσει στην παντοδυναμία του - ίσως και να εξελιχτεί σε θεαματικό ανταρτοπόλεμο. Εξαρτάται από την σχέση που θα φτιάξουμε.

Προς στιγμή βγαίνουμε με τσαμπουκά την ανάγκη να μιλήσουμε χωρίς να έχουμε ανάγκη τα φράγκα του Βαρδινογιάννη, του Μπόμπολα, του Αλαφούζου, του Κόκκαλη.

Χωρίς ειδικούς παντός τύπου, χωρίς αρχισυντάκτες, χωρίς διαφημίσεις και ειδησάρες, χωρίς ιεραρχία ανάμεσά μας και χωρίς τάση για κυριαρχία.

Οι σφυγμοί αυτής της πόλης δεν είναι ούτε ιλουστρασιόν δημοσιογραφία, ούτε φτιασιδομένο αντεργκράουντ που αγοράζεται με ένα φτηνό εισητήριο ή ένα δισκάκι εισαγωγής.

Η Κοκκινοσκουφίτσα θα είναι σε λίγο οι δράστες μιάς καθημερινότητας στα FM που θα απευθύνονται σε εν δυνάμει δράστες.

Αν καταφέρουμε και ξεγονατίσουμε και σηκωθούμε στα πόδια μας, τότε η βόλτα της μικρής κοκκινοσκουφίτσας να είστε σίγουροι ότι θα γίνει φόβος για όλους τους κακούς λυκούς όποιο όνομα και αν έχουν.

Το γεγονός πως η κατάληψη στην Αχαρνών και Χέυδεν είναι γνωστή κυρίως σαν συναυλιάδικο δεν είναι κάτι το πρωτότυπο. Άλλες καταλήψεις στο παρελθόν έγιναν γνωστές σαν ξενοδοχεία, σαν φαρμακεία, ή σαν γραφεία πολιτικής. Γενικά μιλώντας, στάθηκε δύσκολο μέχρι σήμερα για τους καταληψίες άδειων κτηρίων να επιβάλλουν στον περιβάλλοντα "χώρο" τους την συνειδητοποίηση, ή τουλάχιστον τον σεβασμό, ή αυτήν την πρακτική. Μια πρακτική συλλογικότητας, αυτοοργάνωσης, μιά πρακτική απαλλοτριώσεων, ακόμα και αντι-θεομίσσεων, μιά πρακτική που οπωσδήποτε θα άξιζε καλύτερης αντιμετώπισης, πρώτα και κύρια από τους "απέναντί", και ίσως-ίσως και από τους "από μέσα".

Ετσι, μέχρι τώρα, ήταν ο "χώρος" που περιβάλλει τις καταλήψεις (όλες μαζί και κάθε μία ξεχωριστά) αυτός που "ονοματίζει", που δίνει δηλαδή την ταυτότητα τους...και ξέρουμε καλά τις κακές συνήθειες, τις μονομανίες, ακόμα και τις ιδιοτέλειες αυτού του "χώρου"...

Αλλά μιλώντας ειδικότερα για την κατάληψη στην Αχαρνών και Χέυδεν, το να θεωρείται κυρίως (ή αποκλειστικά) συναυλιάδικο, είναι κάτι επικίνδυνο ιδιαιτερότητας.

Γιατί με βοήθεια της αυθημερόν από την μιά, και των καταναλωτικών έξεων από την άλλη, αυτό το "συναυλιάδικο", η κατάληψη δηλαδή, κόντευε να γίνει η ουρά των ανά την αθήνα ροκ-εν-ρολ καταστημάτων. Πράγμα που ίσως της εξασφάλιζε τη "δόξα" του ροκ εμπορεύματος, πιθανόν μιά θέση στο "αθηνόγραμμα"... αλλά θα της στερούσε κάθε τι αξιωματικό, και κάθε τι κινηματικό.

Δεν μπορεί λοιπόν να εξηγηθεί αλλιώς, παρά μόνο στην βάση καταναλωτικών συνηθειών, αυτό το γεγονός: πως όταν μιά ωραία ημέρα οι καταληψίες της Αχαρνών και Χέυδεν αποφάσισαν να αποδώσουν "τα του εμπορεύματος στο εμπόρευμα και τα του κινήματος στο κίνημα" σε σχέση πάντα με το ροκ, μόνο οι πέτρες δεν έπεσαν επάνω τους... Πολλή εμπάθεια βγήκε στον αφορό του μικρόκοσμου μας με την μορφή "κριτικής" προς αυτήν την απόφαση, μιάς κριτικής που ήταν ολοφάνερα "απο τα δεξιά" -και από την συντακτική ομάδα αυτού εδώ του περιοδικού η συντριπτική πλειοψηφία την ίδια ακριβώς στάση κράτησε...

Η υπόθεση αυτή λοιπόν έχει ζουμί.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΜΑΣ (μέρος πρώτο)

Η κατάληψη στην Αχαρνών και Χέυδεν δεν είναι χτεσινή ιστορία για να την αντιλαμβάνεται ο καθένας κατά τα γούστα του...Για μερικά πράγματα δε (όπως ας πούμε οι καταλήψεις, μα όχι μόνο αυτές βέβαια) η ιστορία τους δεν είναι απλά ένα "παρελθόν" που όποιος θέλει το "θυμάται" και όποιος θέλει το "ξεχνάει". Όχι. Είναι κάτι πολύ περισσότερο: είναι η γενεαλογία τους (μας), είναι η καταγωγή τους (μας). Καταγωγή από την οποία μόνο οι μετανιωμένοι "απαλλάσσονται"...

Όταν λοιπόν εκείνη η χούφτα πάνκιδων και πανκιστών παραβίαζε την πόρτα του κλειστού κτηρίου στην Αμαλίας 56, ντάλα χειμώνα του '89, δεν πήγαιναν να φτιάξουν "μαγαζί", ούτε ανθυπομάγαζο. Ούτε ήθελαν να ανοίξουν δρόμο στις τροχιές της "ανεξάρτητης" σκηνής. Πίσω από την "πανκ", "μουσική", "χαρντορ" ή γενικά "πολιτιστική" επιφάνεια κείνης της ενέργειας υπήρχε ξεκάθαρη μιά πολύ ουσιαστική πρόθεση: η πρόθεση της απο-αλλοτριώσης χώρου και χρόνου, προς όφελος επιθυμιών όπως η συλλογικότητα, η αυτοοργάνωση, η ελεύθερη μουσική έκφραση, και ενάντια στο "εμπόριο στέγης", ενάντια στο "εμπόριο τέχνης", ενάντια τελικά στην ίδια την καπιταλιστική μητρόπολη.

Κι όταν οι μπάτσοι μπουκάραν στην κατάληψη της Αμαλίας από τάρτσες και υπόγεια, δρόνοντας και συλλαμβάνοντας άγρια χαράματα, είναι βέβαιο πως έδρασαν για λόγους εντελώς άχρηστους με τα πάθη των ροκ-εν-ρολ γκρούπ, εταιρειών και καταστημάτων. Η σημασία της πρώτης "αντιπολιτιστικής" κατάληψης στην Ελλάδα τίποτα κοινό δεν είχε με τα βάσανα, τα άγχη και τα βάσανα της "ανεξάρτητης" σκηνής, έστω και αν μιά από τις κυριότερες δραστηριότητές της είχε σχέση με την μουσική, σαν καθημερινή εμπειρία... Η μάλλον αυτό το τελευταίο είναι μιά επιπρόσθετη απόδειξη: καμμία "ανεξάρτητη" σκηνή δεν θα έκανε, στην Ελλάδα τουλάχιστον, κατάληψη για να στεγάσει τους ροκ καημούς της μαζί με τις κιθάρες, τους ενισχυτές και τα ηχεία της. (...Επειδή λοιπόν η Αμαλίας 56 ήταν μέρος ενός κινήματος δώσαμε και οι υπόλοιποι όση βοήθεια μπορούσαμε. Όχι επειδή παιζόταν εκεί η αγαπημένη μας μουσική. Σαν κίνημα - όχι σαν γκρούπς...)

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΜΑΣ (μέρος δεύτερο)

Η κατάληψη στην Αχαρνών και Χέυδεν συνέχεια εκείνης στην Αμαλίας είναι - από εκεί και το χαϊδευτικό VILLA AMALIAS. Ανάμεσα σε αυτές τις δύο τίποτα δεν άλλαξε - προστέθηκε μονάχα η εμπειρία της κατάληψης του πολυτεχνείου του '90, με όλες τις υποσχέσεις αλλά και τις αντιφάσεις της. Και πάλι: δεν ήταν ένα έξτρα καλλιτεχνικό, ή μουσικό γεγονός, που την άνοιξη του '90 παισίωσε και προσπάθησε να εμπλουτίσει την κατάληψη στην Αχαρνών και Χέυδεν. Ήταν ένα κατεξοχήν κινηματικό γεγονός.

Και εδώ ξαναμπούκαρεν οι μπάτσοι, μαζί με το φασισταριό του δήμου αθηναίων. Ξανά ξύλο, και καταστροφές. Συλλήψεις και δίκες... Και ύστερα αποφασίστηκε και έγινε ανακατάληψη. Κόντρα στην κόντρα. Μια επιλογή αγωνιστική, μαχητική, κινηματική, μιά επιλογή που πρώτη φορά γινόταν, μιά επιλογή που στηριζόταν στις αγωνιστικές εμπειρίες του μικρού αλλά δυναμικού κινήματος των καταλήψεων - μια επιλογή τέ-

λος που δεν θα μπορούσε ποτέ να την "εμπνεύσει" ούτε το φαν, ούτε ο χαβαλές, ούτε βέβαια η κατανάλωση εκείνου ή του άλλου μουσικού "είδους". Μπόρουσε, μπόρεσε, (και ήταν πολύ σημαντικό) να την εμπνεύσει η ανταγωνιστική υπεράσπιση των ίδιων μας των εαυτών ενάντια στην καπιταλιστική μητρόπολη..

Και ύστερα ολονύχτιες περιφρουρήσεις. Και δουλειά πολλή για να φτιαχτεί το σπίτι, ο χώρος των συναυλιών, το βιβλιοπωλείο, το καφενείο. Και συνελεύσεις καθημερινές. Και διαφωνίες. Και καυγάδες για την κατεύθυνση που θα έπαιρνε η κατάληψη. Και στεναχώριες. Και αποχωρήσεις...

Εν πάσει περιπτώσει κάπως έτσι ξεκίνησε, και ξαναξεκίνησε, αυτό που σήμερα είναι για πολλούς ένα (όχι και πολύ χάλι) συναυλιάδικο. Και κάπως έτσι συνέχισε: με τον κόπο, τον ενθουσιασμό και την επιμονή μιάς χούφτας ανθρώπων, των καταληψιών της, που κράτησαν το κτήριο, κάνοντας πράξη μερικές από τις επιθυμίες τους, τρώγοντας (φαντάζομαι) πολλά σκατά.

**ΑΝΑΜΕΣΑ
ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ
ΣΚΗΝΗ**

μπορούμε μάγκες...χωρίς κίνημα, χωρίς αρχές και χωρίς αρνήσεις, μπορούμε και παραμπορούμε.

ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΚΗΝΗ

Μοιραία η συζήτηση έρχεται σε ένα θέμα κάπως γενικότερου ενδιαφέροντος: τις σχέσεις ανάμεσα στην υπαρκτή "ανεξάρτητη" σκηνή και το λίγο ή πολύ ανύπαρκτο κίνημα.

Η μουσική βιομηχανία, και ιδιαίτερα ο ροκ-εν-ρολ κλάδος της, έχει απλωθεί πολύ τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Απλώθηκε τόσο πολύ που θεωρείται κάτι περισσότερο από "φυσικό" γεγονός: θεωρείται μιά από τις ευλογίες του συστήματος στους υπηκόους του. Ραδιοσταθμοί, μαγαζιά, κλάμπς, LIVE, εταιρείες μικρές, εταιρείες μεγάλες, σπόνσορες, νταβάνες, όλα αυτά είναι ένα καθεστώς που έχει καταφέρει να θεωρείται "απαραίτητο", τόσο για τα γκρούπ, όσο και για το κοινό τους. Υπάρχουν βέβαια κάποιοι λίγοι που αντιστέκονται...αλλά θεωρούνται περίπου μισότρελλοι.

Το ότι η μουσική βιομηχανία κατάφερε να γίνει απαραίτητη είναι ένα γεγονός με πολύ μεγάλο βάθος: έχει φτάσει στην εξάρτηση. Ειδικά μάλιστα αυτό που λέγεται "ανεξάρτητη" σκηνή είναι πιά ανοιχτά και ομολογημένα μιά από τις τεχνικές των μεγάλων εταιρειών της μουσικής βιομηχανίας...και μαζί μιά τεράστια, εμπορικά πετυχημένη, μπλόφα.

Όλα αυτά είναι πολύ κοινότυπα, και κανείς δεν τα αμφισβητεί. Εκείνο φυσικά που μένει αναπάντητο είναι τι σχέση μπορεί να έχουν με αυτό που λέγεται κίνημα. Η μάλλον υπάρχει μιά απάντηση, που δίνεται από την εσωτερικευμένη φωνή του ρεαλισμού του θεάματος: "χωρίς την μουσική βιομηχανία, χωρίς την βιομηχανία πολιτισμού, χωρίς τους εκμεταλλευτές μας γενικώς δεν γίνεται". Πρόκειται για μιά απάντηση που έχει χιλιάδες επιχειρήματα και χιλιάδες αποδείξεις. Μόνο που πρόκειται για την ίδια, παλιά, γνωστή απάντηση του συστήματος, την απάντηση που ακούγαμε πάντα όταν αρνούμασταν εδώ και εκεί το σύστημα, την απάντηση που έχουμε ακούσει χιλιάδες φορές από γονείς, δασκάλους, παπάδες, πολιτικούς, δημοσιογράφους, επώνυμους και ανώνυμους. Πρόκειται για την απάντηση όχι των βαθιά ρεαλιστών (που ζητάνε τα αδύνατα) αλλά των συμβιβασμένων.

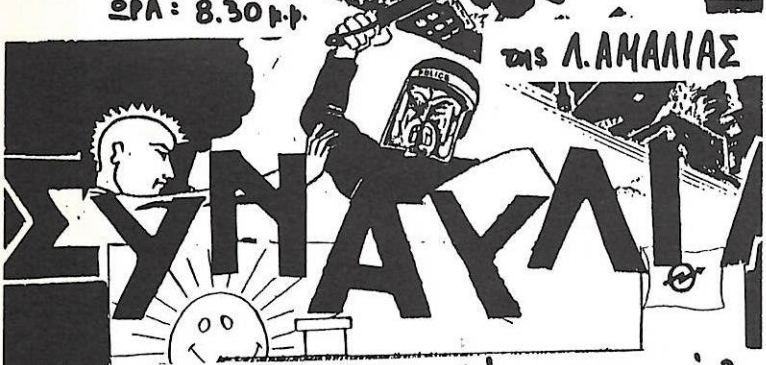
Γιατί ποιος ρεαλισμός, ποιά επιχειρήματα και ποιές αποδείξεις μπορούν να πείσουν τους αντάρτες να μην είναι τέτοιοι; Ρεαλισμός μπορεί να πείσει εκείνους και εκείνες που χτές πάλευαν ενάντια στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης, σήμερα να κάνουν τουμπεκί, ή ακόμα και...

Εν συντομία, η απόφαση των καταληψιών ήταν να μην παίζουν στην VILLA γκρούπ που έχουν παίξει (ή γουστάρουν να παίζουν) σε μαγαζιά, ή εμπορικές συναυλίες

Ετσι έγινε η VILLA AMALIAS. Και μας έμαθε μερικά πολύ σημαντικά πράγματα για το τι σημαίνει αυτονομία στη πράξη. Μας έμαθε να ξεχωρίζουμε μέσα στην θολούρα των παχειών υποσχέσεων και των μεγάλων διακηρύξεων. Μας έμαθε τέλος πως μερικές από τις ουτοπίες μας είναι ρεαλιστικές - αλλά αυτός ο ρεαλισμός είναι ακριβώς αντίθετος από τον "ρεαλισμό" του εμπορεύματος, της κατανάλωσης και του "έλα μαρέ, όλα μαλακίες είναι"...

Ετσι έγινε η VILLA. Για να μπορεί όποιος και όποια γουστάρει, ανάμεσα στα άλλα, να ακούει μουσική έξω και ενάντια στα κυκλώματα και τα μαγαζιά. Για να έχει όποιος και όποια γουστάρει ένα μέρος "διασκέδασης" έξω από τα κυκλώματα. Ετσι έγινε η VILLA. Για να μπορεί σήμερα, μετά από τόσο κειρό, όποιος και όποια γουστάρει να φτύνει επάνω της τον πρόστυχο ρεαλισμό του θεάματος: χωρίς μαγαζιά, χωρίς εταιρείες, χωρίς εμπόριο γενικώς δεν...

ΠΕΜΠΤΗ 18/1/90 ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗ
ΩΡΑ: 8.30 π.μ.

ΕΝΑΝΤΙΑ στην καταστολή της κατάλη
Α. Αμαλίας 5

ΠΑΡΤΙ

ΕΝΤΙΑ στην καταστολή της κατάλη της Α. Αμαλίας

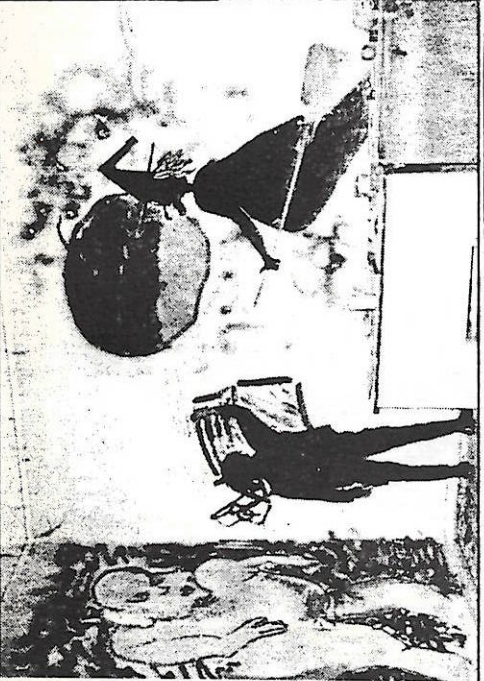
ΣΑΒΒΑΤΟ 20-1-90 στην
ΚΑΤΑΛΗ Α. ΑΜΑΛΙΑΣ 56

είσοδος ελεύθερη

ΕΠΙΑΣΑΝ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ
ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΗΓΙΕΣ

Επιδρομή
ΜΑΤ στις
7.30 π.μ.

Ο Δήμος Αθηναίων παραβίασε το άσυλο στέγης των αυτοστεγαζόμενων νέων αφιλοδιαδικτά και απρόκλητα, στη βάση της "παραβίασης οικιακής ειρήνης", μιάς ειρήνης που στην πραγματικότητα είναι η ειρήνη των εγκαταλειμμένων κτιρίων
η ειρήνη των υπέργαμων εντολών
η ειρήνη της απεξένωσης και της εξατομίκευσης
η ειρήνη της εκμετάλλευσης στη δουλειά, στο σπίτι, στη διασκέδαση
η ειρήνη της πειθαρχίας στη στέρηση.

σότερο να τραγουδάνε "σε ευχαριστώ ω εταιρεία"; Ποιά επιχειρήματα και ποιές αποδείξεις ισχύουν σήμερα και δεν ίσχυαν χτές, προχτές, πέρυσι ή πριν εκατό χρόνια; Και ποιά επιχειρήματα μπορούν να κρυσφούν το γεγονός πως ότι έχει επιτεθεί μέχρι σήμερα σε αυτόν τον γαμημένο τον πλανήτη, ότι μπορεί να θεωρηθεί σαν "κατάκτηση" είναι έργο ανταρτών, είναι έργο αρνητών, είναι έργο επαναστατών, είναι έργο αγωνιστών που πήγαν κόντρα, με την ψυχή, το μυαλό και το κορμί τους στο "δεν γίνεται αλλιώς";

Νομίζω, ή καλύτερα είμαι βέβαιος, πως δεν υπάρχει κανένα επιχείρημα, καμμία απόδειξη και κανένας "ρεαλισμός" που να μπορούν να απαντήσουν σε αυτά τα γενικά, αλλά και πολύ ειδικά, ερωτήματα. Είμαι βέβαιος γιατί απλούστατα ξέρω, και όλοι ξέρουν, πως όταν οι σημερινοί "ρεαλιστές" έκαναν τις πρώτες δικές τους αυθεντικά επιλογές, κάπου εκεί στην εφηβεία τους, ήταν παραβάτες. Ήταν αντάρτες. Και οι αντάρτες, είτε των εφήβων, είτε των "ώριμων", είναι ο μόνος αυθεντικός ρεαλισμός. Στην οικογένεια ή στο σχολείο. Στην δουλειά ή στον δρόμο.

Αντίθετα ο συμβιβασμός, κάθε συμβιβασμός, είτε πρόκειται για τον συμβιβασμό του ρόκου είτε πρόκειται για τον συμβιβασμό του εργάτη, δεν χρειάζεται ούτε επιχειρήματα ούτε αποδείξεις για την "ορθότητα" του. Τα επιστρατεύει, τα εφευρίσκει, και δείχνει γιαυτό την γελοιότητά του σε όλη της την μεγαλοπρέπεια, μόνο όταν έχει να αντιμετωπίσει την αμφισβήτησή του. Γιατί ο συμβιβασμός, κάθε συμβιβασμός, είναι το ψέμα των ηττημένων. Και οι ηττημένοι έχουν μονάχα δύο επιλογές: ή θα κρατήσουν ψηλά το κεφάλι, συνεχίζοντας την κόντρα όπου και όπως μπορούν, ή θα σκύψουν το κεφάλι, διαδίδοντας πως τίποτα δεν έχει πιά νόημα, "τίποτα δεν γίνεται", και θα ζήσουν φθονώντας όσους σηκώνουν κεφάλι. Αυτή η πολύ σκληρή αλήθεια αφορά, ανάμεσα σε πολλά άλλα, το κίνημα, το ροκ, και τις σχέσεις μεταξύ τους. Τόσο το ένα όσο και το άλλο ηττηθηκαν. Αλλά τόσο στο ένα όσο και στο άλλο είναι πολύ ευκολότερο να ανακαλύψει κανείς μετανιωμένους παρά ηττημένους. Γιατί το δεύτερο έχει πολύ μεγάλο κόστος, τόσο προσωπικά όσο και συλλογικά. Αντίθετα το να μετανιώσει κάποιος, και το να γυρίσει να φτύνει τους δρόμους που περπάτησε, είναι πολύ ευκολότερο και πολύ πιο υγιεινό. Γιατί η μετάνοια προσφέρει σαν ανταμοιβή την συγγνώμη. Η συγγνώμη προσφέρει την "αναγνώριση των ικανοτήτων και των ταλέντων". Κι αυτή με την σειρά της προσφέρει "κοινωνική άνοδο", "αποκατάσταση", "εκπλήρωση των επιθυμιών", ή, στην χειρότερη περίπτωση αρκετές ψευδαισθήσεις για όλα αυτά. Το σύστημα, είτε πρόκειται για την μουσική βιομηχανία, είτε πρόκειται για την οικογένεια, είτε πρόκειται για την "αποκατάσταση" μέσω της δουλειάς, είτε πρόκειται απλά για την "φήμη", είναι πολύ γενναιοδωρο με τους μετανιωμένους, κάθε είδους. Γιατί είναι αυτοί και όχι οι ηττημένοι γενικά, που μεταφέρουν ενεργητικά το μήνυμα "δεν γίνεται αλλιώς".

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΜΑΣ (μέρος τρίτο)

Όλα αυτά, λίγο ή πολύ, έχουν σχέση και με την VILLA AMALIAS. Έχουν σχέση κυρίως με το χέσιμο που δέχτηκαν οι καταληψίες τόσο από τον "χώρο" όσο και από την "ανεξάρτητη" σκηνή για την απόφασή τους να μην ξαναπαίξουν μουσική στην VILLA τα γρουπ που έχουν παίξει, ή γουστάρουν να παίζουν στο εμπορικό κύκλωμα. Γιατί ούτε τα γκρουπ, ούτε οι οπαδοί τους, ούτε οι ενδιαφερόμενοι τρίτοι θα έχαναν κάτι άμεσα από μία τέτοια απόφαση. Αλλά εκείνο που (σωστά!) θεωρήσαν προκλητικό οι πάντες ήταν πως μιά χούφτα άνθρωποι σήκωσαν το μπόι τους κόντρα στους συμβιβασμούς τόσο του "χώρου" όσο και των ρόκερς. Αν έφρηξαν όλοι, κι αν βγήκαν από τα ρούχα τους δεν ήταν επειδή θα τους "έλειπε" η VILLA AMALIAS. Όχι. Ήταν επειδή τους "θύμιζε" με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο την ίδια την δική τους την καταγωγή, τις ίδιες τις δικές τους τις αφετηρίες, λίγο ή πολύ το ίδιο το παρελθόν τους, πράγματα που κάποτε τα είχαν σκεφτεί, τα είχαν υποσχεθεί ή τα είχαν φανταστεί και οι ίδιοι. Με άλλα λόγια, αν η απόφαση των καταληψιών της Αχαρνών και Χέυδεν προκάλεσε, ερέθισε, εκνεύρισε ήταν επειδή με τρόπο δυναμικό και όχι με μυεοκλαφουρισμάτα έβγαλε στην επιφάνεια έναν από τους πολλούς συμβιβασμούς. Τόσο του "χώρου" όσο και του ροκ. Τι αναίδια!

Ετσι η απόφαση θάφτηκε κάτω από ένα σωρό κακοήθειες, ένα σωρό πικρόχολα σχόλια, ένα σωρό σπασμωδικές αντιδράσεις. Οι περισσότεροι από τους καταληψίες αναγκάστηκαν να μετανιώσουν (ελπίζω όχι για καιρό). Ο "ρεαλισμός" νίκησε, και φυσικά κανείς δεν αναρωτιέται για το ποιος και πως θα πληρώσουν αυτήν την μικρή αλλά καίρια "νίκη"....

Αλλά τα πράγματα, εφόσον ανοίχτηκε αυτό το μέτωπο, δεν πρέπει να μείνουν έτσι. Γιαυτό, από αυτήν εδώ την σελίδα, ρωτάω και πάλι: -γιατί θα πρέπει να θεωρείται επιτυχία το να σερνόμαστε από την μουσική βιομηχανία, και γιατί θα πρέπει να θεωρείται "παρanoiκό" το να βάζουμε όρους, όρους κινήματος, όρους ανταγωνισμού, και στους "άλλους", και σε εμάς; -γιατί θα πρέπει να θεωρείται φρόνιμο μια κατάληψη να είναι η κοπριά στους σταύλους των εταιρειών και των μαγαζιών, και γιατί να θεωρείται παραλογισμός το ξεκαθάρισμα των δικών μας σταύλων; -γιατί θα πρέπει να θεωρείται "μαγκιά" για ένα "ανεξάρτητο" γκρουπ το να παίζει (και να γουστάρει) σε κάθε κλωμαγάρο, και γιατί το αντίθετο πρέπει να θεωρείται ντροπή ή απόδειξη "ανικανότητας"; -γιατί θα πρέπει να θεωρούνται "δικοί μας" εκείνοι που φτιάχνουν, μεταξύ άλλων, και ένα στιχάκι ψευτοκριτικής στο σύστημα, έχοντας όνειρο να το μοσχοπουλήσουν, ενώ εκείνοι που αρνούνται στην πράξη την μουσική βιομηχανία θα πρέπει να θεωρούνται ανόητοι; -γιατί οι ρόκερς κολλάνε "χωρόσημα" ανάλογα με το σε πόσες συναυλίες συμπάρτασης έχουν παίξει, ενώ από το "κοινό" τους έχουμε παραπάνω απαιτήσεις; - μήπως ένα πάκο εισιτήρια από τέτοιες συναυλίες είναι αρκετό;

Και για να τελειώσω: κανένας δεν σκοπεύει, έστω και τώρα, να ζητήσει συγγνώμη από τους καταληψίες της Αχαρνών και Χέυδεν;

Ρωτάω....

γίωργος αν.

Η ΚΑΤΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΡΕΘΥΜΝΟΥ

ή
μιά ιστορία απο
την επαρχία

Στις 17 Μαρτίου, έπειτα από σχετική απόφαση της γενικής συνέλευσης των φοιτητών όλων των σχολών του Ρεθύμνου έγινε κατάληψη, στο εδώ και 3 χρόνια κλειστό, ξενοδοχείο του ΕΟΤ "ΞΕΝΙΑ". Αίτημα ήδη από χρόνια των φοιτητών, είναι να δωθεί το εγκαταλελειμένο ξενοδοχείο στο πανεπιστήμιο προκειμένου να εξυπηρετήσει στεγαστικές τους ανάγκες. Απόπειρα κατάληψης του κτιρίου είχε ξαναγίνει το 1987, η οποία και είχε κατασταλεί από αστυνομικές δυνάμεις. Σε αντίθεση με την προηγούμενη φορά οι φοιτητές, όχι μόνο δεν ήρθαν αντιμέτωποι με τις δυνάμεις καταστολής, αλλά τόσο οι πανεπιστημιακές αρχές (σημειώνουμε ότι ο φετινός Μάης ήταν για το πανεπιστήμιο Κρήτης και ο μήνας των πρυτανικών εκλογών) όσο και οι τοπικοί φορείς - έχοντας ο καθένας τους δικούς του λόγους και κίνητρα - τους υποστήριξαν, ενώ η τοπική κοινωνία εκδήλωσε με λόγια ή έργα την συμπάρασσή της. Με τη βοήθεια π.χ. των εργαζομένων αποκαταστάθηκε η παροχή νερού και ηλεκτρικού για κάποιες μέρες -μέχρις ότου δηλαδή εκπρόσωποι της "ΞΕΝΙΑ" ΑΕ και κάποιοι "υμέτεροι" στη ΔΕΗ διέκοψαν την παροχή βυθίζοντας εδώ και μήνες το κτίριο στο σκοτάδι.

Με το ξεκίνημα της κατάληψης, ο κύριος και πιο έντονος λόγος αντιπαράθεσης των καταληψιών, ήταν ακριβώς ο χαρακτήρας που θα έπαιρνε αυτή τους η πράξη. Δύο απόψεις, μέσα από τις οποίες εκφράζονταν πολύ περισσότερες λογικές διαφαίνονταν ήδη. Από τη μία ένα κομμάτι συνδικαλιστών (το οποίο είχε υποκινήσει τους φοιτητές και πάντως είχε την υψηλή εποπτεία της κινητοποίησης) ήθελε η κατάληψη να έχει τη μορφή συμβολικής ενέργειας, ενώ από την άλλη ένα ασύντακτο συννοθύλευμα ατόμων, το οποίο μόλις άρχιζε να αναδεικνύεται μέσα από την ίδια την κινητοποίηση, υποστήριξε και πέτυχε τη λειτουργική κατάληψη του κτιρίου αρχικά προκειμένου να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητά της. Ήταν αυτός ο κόσμος που αμέσως μετά αναγκασμένος από την ίδια την καθημερινή δράση και το καθεστώς αυτοδιαχείρισης του κτιρίου έθεσε το αίτημα να οργανωθεί στο χώρο του και να οργανώσει τη ζωή του με διαφορετικούς όρους. Ήδη, πλέον γύρω στους 50 φοιτητές στεγάστηκαν στο ΞΕΝΙΑ υπό, μάλλον, άσχημες και κάπως προσωρινές συνθήκες ενώ πολύς κόσμος περνάει καθημερινά πολλές ώρες στην κατάληψη. Το εγκαταλελειμένο παραλιακό ξενοδοχείο ξαναζωντάνεψε και μετασχηματίστηκε σε τόπο συνεύρεσης και διαλόγου. Οι συζητήσεις οι δραστηριότητες και οι δυνατότητες λήψης αποφάσεων πέρασαν από τα χέρια των ΔΣ στους καταληψίες. Αξιοσημείωτο είναι ότι μπορεί η συμμετοχή στις συνελεύσεις να είχε μία φθίνουσα πορεία, αλλά πάντως είχε τη σταθερή δυναμική των ανθρώπων που μένουν ή βρίσκονται σχεδόν καθημερινά στην κατάληψη (ανοιχτό συντονιστικό, γενικές συνελεύσεις). Οι αποφάσεις παίρνονται με διάλογο απόψεων και συνήθως με ομοφωνία παρά με ψηφοφορία. Σ' αυτό βοηθούν, και οι προσωπικές σχέσεις που αναπτύσσονται. Τέλος έχουν συσταθεί ομάδα τύπου, πολιτιστικών εκδηλώσεων, σίτισης, καθαριότητας, ενώ λειτουργούν μία δανειστική βιβλιοθήκη και κυλικείο μπαρ.

Το Πάσχα ο ΕΟΤ έκανε μία αναφορά και η εισαγγελία Ρεθύμνου άρχισε προκαταρκτική έρευνα. Οι λόγοι που παρουσιάστηκαν είναι 1) κίνδυνος φθοράς στο κτίριο 2) παρενόχληση των γειτόνων 3) κίνδυνος για την υγεία των φοιτητών. Το τρίτο ήταν και η δικαιολογία για το κόψιμο του ρεύματος, αν και είχε ήδη κοπεί πριν την αναφορά του ΕΟΤ. Οι καταληψίες όταν τους κάλεσαν για κατάθεση αρνήθηκαν να παρουσιαστούν, το ζήτημα εκκρεμεί και για την ώρα δεν έχει ασκηθεί δίωξη. Σαν απάντηση κυκλοφόρησαν στο Ρέθυμνο και στην συνέχεια στον τύπο, κείμενο υπογεγραμμένο από πολύ κόσμο, όπως και από πανεπιστημιακούς, τοπικούς φορείς κ.α., με το οποίο οι υπογεγραμμένοι δήλωναν υπέρ της παραχώρησης του Ξενία στους φοιτητές, αντίθετοι σε κάθε δίωξη, και σε περίπτωση δίωξης θεωρούν τους εαυτούς τους συμμετέχοντες στην κατάληψη.

Ένας σημαντικός τομέας δραστηριοτήτων είναι ένας κύκλος συζητήσεων που διοργανώθηκαν σ' αυτό το δίμηνο. Συζητήσεις για τον εθνικισμό, τους αντιρρησίες συνείδησης, το πράσινο κίνημα, με συμμετοχή ανθρώπων που έχουν προσωπική διαδρομή σκέψης και συνεισφορά σ' αυτά τα ζητήματα. Έτσι άρχισε εκ των πραγμάτων να τίθεται το αίτημα της διαχείρισης του Ξενία ως χώρου όχι μόνο δράσης αλλά και πληροφόρησης και ευαισθητοποίησης. Έναν δίαυλο επικοινωνίας και σύνδεσης με την τοπική κοινωνία γύρω από κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα αλλά και τοπικά και οικολογικά προβλήματα. Είναι ενδεικτικό άλλωστε ότι τον τελευταίο μήνα δύο σημαντικές προσπάθειες ξεκίνησαν μέσα από το Ξενία. Στις 8 Μαΐου έγινε συνάντηση με θέμα τον πόλεμο στα Βαλκάνια και με συμμετοχή των αντιπολεμικών ομάδων Χανίων και Ηρακλείου αλλά και πολιτών από το Ρέθυμνο απ' όπου ξεκίνησε η σύσταση μίας κίνησης ενάντια στον πόλεμο στο Ρέθυμνο. Η δεύτερη ήταν μία τριήμερη συνάντηση από την νεόκοπη Εναλλακτική Οικολογική Πρωτοβουλία. Αν και η προσέλευση ήταν μικρή και μάλλον ενδεικτική, οι συζητήσεις οι οποίες κινήθηκαν γύρω από το "εναλλακτικό", τις πολιτικές ιδιαιτερότητες και πρακτικές των νέων κοινωνικών κινημάτων, έδωσαν το έναυσμα για κάποιες παρεμβάσεις σε τοπικό επίπεδο και για κάποιες χρήσιμες θεωρητικές συζητήσεις.

Ένα άλλο πολυσυζητημένο σημείο το οποίο δεν είναι καθόλου ξεκάθαρο ακόμα, είναι το καθεστώς το οποίο θα διέπει την λειτουργία ή τις λειτουργίες του κτιρίου σε περίπτωση που θα έρθει στην δικαιοδοσία του πανεπιστημίου. Θα αποχωρήσουν οι καταληψίες για να γίνουν οι απαραίτητες επισκευές και θ' αναλάβει την διαχείριση αποκλειστικά το πανεπιστήμιο; Θα διεκδικήσουν να ζουν στο Ξενία υπό ένα καθεστώς αυτοδιαχείρισης; Το βέβαιο είναι ότι οι καταληψίες έχοντας ήδη οργανώσει την ζωή τους μέσα στο ξενοδοχείο στα πλαίσια της αυτοδιαχείρισης και της κοινής συνύπαρξης, θεωρούν ότι η ίδια τους η πρακτική και καθημερινή δράση διασφαλίζει την ύπαρξή τους στον κατελλημένο χώρο, αλλά και το δικαίωμα και τα όρια του λόγου τους απέναντι στις όποιες εξελίξεις. Επειδή το κτίριο έχει μία προνομιακή θέση, βρίσκεται στην μικρή αυτή πόλη θα μπορούσε να αποτελέσει ένα χώρο επικοινωνίας, διαλόγου αλλά και ενός άλλου τρόπου διασκέδασης. Μία νησίδα μέσα σε μία πόλη που μετατρέπεται σε πολύχρωμο τουριστομάγαζο, ένας χώρος που θα βασίζεται σε πραγματικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, μεταξύ των φοιτητών και της τοπικής κοινωνίας, που όσο και αν η ένδεια και διάφοροι άλλοι παράγοντες την οδηγούν στην εμπορευματοποίηση των πάντων, δεν έχει χάσει ακόμα τον παραδοσιακό της χαρακτήρα και τον ανθρώπινο λόγο.

Πέρα από αυτό η κατάληψη του Ξενία στο Ρέθυμνο δείχνει έναν άλλο τρόπο πολιτικής και τοπικής παρέμβασης. Δεν είναι ούτε ενστικτώδης άμυνα, ούτε ένα πυροτέχνημα αμφισβήτησης αλλά η προσπάθεια για την μοριακή οικοδόμηση ενός μοντέλου μέσα από την συλλογική δράση καθ' εαυτήν.

Μία επιθετική πρόταση που διεκδικεί μία άλλου τύπου διαχείριση του χώρου και του χρόνου, έτσι όπως αυτή διαγράφεται μέσα από τους δύο μήνες δραστηριοτήτων, μέσα από την καθημερινή και βιωματική σχέση των ανθρώπων εκεί μεταξύ τους.

Στασινός - Νάνου

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ και τις θέσεις του Αναρχισμού

Τα παρακάτω δύο άρθρα του E. MALATESTA εμφανίστηκαν στο περιοδικό FREEDOM στις αρχές του αιώνα: το πρώτο με αφορμή τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, και το δεύτερο σαν απάντηση σε ένα άρθρο που υπογράφονταν από γνωστούς Αναρχικούς και προέτρεπε τους λαούς να βοηθήσουν τους συμμάχους στον πόλεμο ενάντια των Γερμανών. Αυτό το άρθρο που προκάλεσε σύγχυση στους αναρχικούς, άνοιξε τον Ρώσικο τύπο στον Κροπότκιν για πρώτη φορά μετά από 40 χρόνια - ήταν ένας από τους συγγραφείς του - και οδήγησε τον Στάλιν να γράψει στον Λένιν ο γέρος (ο Κροπότκιν ήταν τότε 80 χρόνων) πρέπει να τάχασε τελείως. Ο Μαχ NETTLAU προσπάθησε να δικαιολογήσει αυτή την στάση του Κροπότκιν, αποδίδοντάς την στην έλλειψη πληροφοριών για την πολιτική κατάσταση στην Γερμανία και στον χαρακτηριστικό ουμανισμό του.

Οι θέσεις του MALATESTA ξεπερνούν τα χρονικά όρια της εποχής του και μπορούν να γίνουν τα ερεθίσματα για κάποιους προβληματισμούς πάνω στην σύγχρονη πολεμική κατάσταση στα Βαλκάνια - αλλά και διεθνώς - ή οι απαντήσεις σ' ερωτήσεις που μπορεί να τεθούν πολύ πιο άμεσα στο κοντινό μέλλον.

Οι αναρχικοί έχουν ξεχάσει τις αξίες τους

Με τον κίνδυνο να θεωρηθώ βλάκας, ομολογώ ότι δεν πίστευα ότι ήταν ποτέ δυνατόν οι Σοσιαλιστές - ούτε καν οι Σοσιαλοδημοκράτες - να επιδοκιμάσουν και να πάρουν εθελοντικά μέρος, είτε με την πλευρά των Γερμανών είτε των συμμάχων, σ' ένα πόλεμο όπως αυτόν που ερμηνώνει τώρα την Ευρώπη. Αλλά τι μπορεί να ειπωθεί όταν το ίδιο γίνεται από Αναρχικούς - όχι πολλούς, αυτό είναι αλήθεια, αλλά όταν μέσα σε αυτούς είναι σύντροφοι που αγαπάμε και σεβόμαστε πάρα πολύ;

Λέγεται ότι η τωρινή κατάσταση δείχνει την χρεωκοπία των μεθόδων μας - δηλαδή των αξιών μας - και ότι θα είναι αναγκαίο να τις αναθεωρήσουμε. Γενικά, οποιαδήποτε μέθοδος πρέπει να αναθεωρείται (οποτεδήποτε) αποδεικνύεται ανεπαρκής όταν έρχεται σ' επαφή με τα γεγονότα αλλά δεν είναι αυτή η περίπτωση σήμερα, και η χρεωκοπία δεν προέρχεται από την ανεπάρκεια των μεθόδων μας, αλλά από το γεγονός ότι αυτές ξεχάστηκαν και προδόθηκαν.

Ας επιστρέψουμε στις αξίες μας.

Δέν είμαι ειρηνιστής. Πολεμώ, όπως όλοι μας, για τον θρίαμβο της ειρήνης και της αδελφότητας ανάμεσα σ' όλα τα ανθρώπινα πλάσματα· αλλά ξέρω ότι η επιθυμία να μην πολεμάς μπορεί να ολοκληρωθεί μόνο όταν καμιά από τις δύο πλευρές δεν θέλουν, και ότι όσο θα βρίσκονται άνθρωποι που θα θέλουν να παραβιάζουν τις ελευθερίες άλλων, είναι υποχρέωση αυτών να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους αν δεν θέλουν να είναι για πάντα οι ηττημένοι· και ξέρω επίσης ότι η επίθεση είναι συχνά το καλύτερο ή το μόνο αποτελεσματικό μέσο για να υπερασπίζεσαι τον εαυτό σου. Εξάλλου πιστεύω ότι οι καταπιεσμένοι είναι πάντα σ' ένα στάδιο νόμιμης αυτο-άμυνας και έχουν πάντα το δικαίωμα να επιτίθενται στους καταπιεστές. Παραδέχομαι, επομένως, ότι υπάρχουν πόλεμοι που είναι απαραίτητοι, άγιοι πόλεμοι, και αυτοί είναι πόλεμοι απελευθερωτικοί, όπως είναι γενικά οι "εμφύλιοι πόλεμοι" δηλ οι επαναστάσεις.

Αλλά τι κοινό έχει ο τωρινός πόλεμος με την ανθρώπινη απελευθέρωση που είναι ο σκοπός μας;

Σήμερα ακούω τους σοσιαλιστές να μιλάνε, όπως κάθε αστός, για την "Γαλλία" ή την "Γερμανία" και για άλλους εθνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς - αποτελέσματα ιστορικών αγώνων - σαν να ήταν ομοιογενείς εθνογραφικές μονάδες, που έχει η καθεμία τα δικά της συμφέροντα, τις φιλοδοξίες και τους

στόχους σ' αντίθεση με τα συμφέροντα, τις φιλοδοξίες και τους στόχους αντίπαλων μονάδων. Αυτό μπορεί να ισχύει σχετικώς, στον βαθμό που οι καταπιεσμένοι και κυρίως οι εργάτες δεν έχουν συνείδηση, αποτυχαίνουν ν' αναγνωρίσουν την αδικία της κατώτερης θέσης τους και κάνουν τους εαυτούς τους πειθήνια όργανα των καταπιεστών τους. Από την άλλη υπάρχει μόνο η κυρίαρχη τάξη που μετράει· και αυτή η τάξη, λόγω της επιθυμίας της να διατηρήσει και να επεκτείνει την δύναμή της, ακόμα και τις προκαταλήψεις και τις δικές της ιδέες, μπορεί να το βρίσκει βολικό να εξεγείρει φυλετικές φιλοδοξίες και μίσση και να στέλνει το έθνος της, το κοπάδι της ενάντια σε "ξένες" χώρες με την προοπτική να τις απαλλάξει από τους τωρινούς τους καταπιεστές και να τις υποτάξει στην δικιά της πολιτική και οικονομική κυριαρχία.

Αλλά η αποστολή όλων αυτών, που όπως εμείς, επιθυμούμε το τέλος κάθε καταπίεσης και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, είναι να ξυπνήσουν την συνειδητοποίηση του ανταγωνισμού των συμφερόντων ανάμεσα σε αυτούς που κυριαρχούν και κυριαρχούνται μέσα σε κάθε χώρα και την αλληλεγγύη ανάμεσα σ' όλους τους εργάτες πέρα από σύνορα, ενάντια σε οποιαδήποτε προκατάληψη και πάθος είτε φυλετικό είτε εθνικό.

Αυτό κάναμε πάντα: διακηρύτταμε ότι οι εργάτες όλων των χωρών είναι αδελφία και ο εχθρός - "ο ξένος" - είναι ο εκμεταλλευτής, είτε έχει γεννηθεί κοντά μας είτε σε μιά απομακρυσμένη χώρα, είτε μιλάει την ίδια γλώσσα είτε οποιαδήποτε άλλη. Διαλέγαμε πάντα τους φίλους μας, τους συντρόφους μας στα όπλα, όπως και τους εχθρούς μας, από τις ιδέες που επαγγέλονται και από την θέση που κατέχουν στον κοινωνικό αγώνα, και ποτέ για λόγους φυλετικούς ή εθνικούς. Πολεμούσαμε πάντοτε ενάντια στον εθνικισμό, που είναι ένας επιζών από το παρελθόν, και υπηρετεί πιστά τα συμφέροντα των καταπιεστών· είμασταν περήφανοι που ήμασταν διεθνιστές, όχι μόνο στα λόγια, αλλά μέσα από τα βάθη της ψυχής μας.

Και τώρα που οι πιο αποτρόπαιες συνέπειες της καπιταλιστικής και κρατικής κυριαρχίας αποδεικνύουν, ακόμα και στους τυφλούς, ότι είχαμε δίκιο, οι περισσότεροι από τους Σοσιαλιστές και πολλοί Αναρχικοί στις αντιμαχόμενες χώρες συνασπίζονται με τις κυβερνήσεις και τους αστούς των αντίστοιχων κρατών, ξεχνώντας τον σοσιαλισμό, την πάλη των τάξεων, την διεθνή αδελφότητα και τα υπόλοιπα.

Τι κατάπτωση.

Είναι πιθανό ότι τα τωρινά γεγονότα δείχναν ότι τα εθνικά συναισθήματα είναι πιο ζωντανά ενώ τα συναισθήματα της διεθνούς συντροφικότητας λιγότερο ριζωμένα από ότι πιστεύαμε αλλά αυτός θάπρεπε να είναι ένας λόγος παραπάνω για ν'εντατικοποιήσουμε και όχι για να εγκαταλείψουμε την αντι-εθνικιστική μας προπαγάνδα. Αυτά τα γεγονότα δείχνουν επίσης ότι στην Γαλλία, λόγω χάρη, το θρησκευτικό αίσθημα είναι δυνατότερο και ότι οι ιερείς έχουν μεγαλύτερη επίδραση απ'ότι φανταζόμαστε. Είναι αυτός λόγος για να στραφούμε στον Ρωμαϊκό Καθολικισμό;

Καταλαβαίνω ότι μπορεί να παρουσιαστούν καταστάσεις, στις οποίες είναι αναγκαία η βοήθεια όλων για το γενικό καλό: όπως μία επιδημία, ένας σεισμός, μία εισβολή βαρβάρων, που σκοτώνουν και καταστρέφουν ότι βρεθεί μπροστά τους. Σε μία τέτοια περίπτωση η πάλη των τάξεων, οι διαφορές της κοινωνικής υπόστασης πρέπει να ξεχνιούνται και ο κοινός σκοπός πρέπει να στέκεται ενάντια στον κοινό κίνδυνο: αλλά υπο τον όρο ότι αυτές οι διαφορές ξεχνιούνται και από τις δύο πλευρές. Αν κάποιος είναι στην φυλακή κατά την διάρκεια ενός σεισμού, και υπάρχει ο κίνδυνος να πεθάνει θαμμένος είναι καθήκον μας να τους σώσουμε όλους, ακόμα και τους δεσμοφύλακες - υπό τον όρο βέβαια ότι οι δεσμοφύλακες ξεκινάνε με το να ανοίγουν τις πόρτες της φυλακής. Αλλά αν οι φύλακες λάβουν όλες τις προφυλάξεις για την ασφαλή κράτηση των φυλακισμένων κατά την διάρκεια και μετά την καταστροφή, είναι τότε καθήκον των φυλακισμένων προς τον εαυτό τους όπως και προς τους συντρόφους τους υπο κράτηση να παρατήσουν τους φύλακες στα προβλήματά τους και να επωφεληθούν της κατάστασης για να σώσουν τους εαυτούς τους.

Αν, όταν οι στρατιώτες εισέβαλαν στο "ιερό χώμα του πατρίου εδάφους" η προνομιούχα τάξη αποκήρυτε τα προνόμιά της και όρourke έτσι ώστε το "πάτριο έδαφος" να γίνει πραγματικά κοινή ιδιοκτησία όλων των κατοίκων, τότε θα έπρεπε όλοι να πολεμήσουν ενάντια στους εισβολείς. Αλλά αν οι βασιλείς επιθυμούν να παραμείνουν βασιλείς, οι ιδιοκτήτες επιθυμούν να προστατέψουν την δικιά τους γη και τα δικά τους σπίτια και οι έμποροι επιθυμούν να προστατέψουν τα δικά τους αγαθά, ακόμα και να τα πουλήσουν σ' υψηλότερες τιμές, τότε οι εργάτες, σοσιαλιστές και Αναρχικοί, πρέπει να τους αφήσουν στις ασχολίες τους, ενώ οι ίδιοι θα παραφυλάνε για την ευκαιρία ν' αρπάξουν τους καταπιεστές μέσα στη χώρα, όπως και αυτούς που έρχονται από έξω.

Κάτω απ'όλες τις συνθήκες, είναι το καθήκον των Σοσιαλιστών, και ειδικά των Αναρχικών να κάνουν τα πάντα για να εξασθενίσουν το κράτος και την καπιταλιστική τάξη, και να έχουν μοναδικό οδηγό στην συμπεριφορά τους τα συμφέροντα του σοσιαλισμού: ή αν είναι υλικά ανίσχυροι για να δράσουν αποτελεσματικά για τον δικό τους σκοπό, τουλάχιστον πρέπει ν'άρνηθούν την εθελοντική βοήθεια στους σκοπούς του εχθρού, και να παραμερίσουν για να σώσουν τουλάχιστον τις αξίες τους - που σημαίνει να σώσουν το μέλλον.

Όσα είπα εδώ είναι θεωρητικά και πιθανόν να είναι αποδεκτά, στην θεωρία, από τους περισσότερους που στην πράξη κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Πώς, επομένως, θα μπορούσαν να εφαρμοστούν στην παρούσα κατάσταση; Τί θάπρεπε να κάνουμε τι θα έπρεπε να επιθυμούμε, για το συμφέρον του σκοπού μας;

Λέγεται, απ'αυτή την πλευρά του Ρήνου, ότι η νίκη των συμμάχων θα είναι το τέλος του μιλιταρισμού, ο θρίαμβος του πολιτισμού, της διεθνής δικαιοσύνης κλπ. Τα ίδια λέγονται και από την άλλη πλευρά των συνόρων για την Γερμανική νίκη.

Προσωπικά, κρίνοντας από την πραγματική αξία του "τρελού σκύλου" του Βερολίνου και του "γέρου δήμιου" της Βιέννης, δεν έχω περισσότερη εμπιστοσύνη στον αιμοχαρή τσάρο απ'ότι στους Αγγλούς διπλωμάτες που καταπιέζουν την Ινδία, που πρόδωσαν την Περσία, που συνέτριψαν τις Δημοκρατίες BOER: ούτε στους Γάλλους αστούς που σφάξαν τους ιθαγενείς του Μαρόκου: ούτε σ'αυτούς στο Βέλγιο που επιτρέψανε τις φρικαλεότητες στο Κογκό και επωφελήθηκαν κατά πολύ απ'αυτές - και θυμάμαι μόνο μερικά από τ'αδικήματα τους, διαλεγμένα στην τύχη, ούτε αναφέρω τι κάνουν όλες οι κυβερνήσεις και όλες οι καπιταλιστικές τάξεις ενάντια στους εργάτες και στους επαναστάτες στις ίδιες τους τις χώρες.

Κατά τη γνώμη μου, η νίκη της Γερμανίας θα σήμαινε σίγουρα τον θρίαμβο του μιλιταρισμού και της αντίδρασης: αλλά ο θρίαμβος των συμμάχων θα σήμαινε την Ρωσο-Αγγλική κυριαρχία στην Ευρώπη και την Ασία, την επιβολή και ανάπτυξη του μιλιταριστικού πνεύματος στην Αγγλία και μία εκκλησιαστική και πιθανώς Μοναρχική αντίδραση στην Γαλλία.

Εξ' άλλου, κατά την γνώμη μου, είναι πολύ πιθανό ότι δεν θα υπάρξει ξεκάθαρη νίκη καμίας πλευράς. Μετά από ένα μακρύ πόλεμο, με υπερβολικές απώλειες ζωών και πλούτου, και με τις δύο πλευρές εξαντλημένες, κάποιο είδος ειρήνης θα μπαλωθεί, αφήνοντας όλα τα ζητήματα ανοιχτά να προετοιμάζουν έτσι ένα νέο πόλεμο πιο δολοφονικό από τον τωρινό.

Η μόνη ελπίδα είναι η επανάσταση και καθώς πιστεύω ότι κατα πάσα πιθανότητα η επανάσταση θα ξεσπάσει από την κατατροπωμένη Γερμανία, λόγω της παρούσας κατάστασης των πραγμάτων, πρόκειται για αυτόν ακριβώς τον λόγο - και μόνο για αυτόν - που επιθυμώ την ήττα της Γερμανίας.

Μπορεί, φυσικά, να κάνω λάθος στην εκτίμηση της πραγματικής κατάστασης. Αλλά αυτό που μου παρουσιάζεται σαν πρωταρχικό και θεμελιακό για όλους τους Σοσιαλιστές (Αναρχικούς ή άλλους) είναι ότι είναι αναγκαίο να μείνουμε έξω από κάθε είδους συμβιβασμό με τις κυβερνήσεις και τις κυβερνώντες τάξεις, έτσι ώστε να μπορούμε να επωφεληθούμε από οποιαδήποτε ευκαιρία που μπορεί να παρουσιαστεί, και εν πάση περιπτώσει, να είμαστε ικανοί να ξαναρχίσουμε και να συνεχίσουμε τις επαναστατικές προετοιμασίες και την προπαγάνδα.

FREEDOM, Νοέμβριος 1914

Προ-Κυβερνητικοί Αναρχικοί

Εμφανίστηκε ένα μανιφέστο, που υπογράφεται από τον Κροπότκιν, τον Γκίλβ, τον Μαλάτο και μερικούς άλλους παλιούς συντρόφους, στο οποίο, απαντώντας στους υποστηρικτές των Κυβερνήσεων που απαιτούν το τέλος της πάλης και την συντριβή της Γερμανίας, παίρνουν θέση ενάντια σε οποιαδήποτε ιδέα "πρώιμης ειρήνης".

Ο καπιταλιστικός τύπος δημοσιεύει, με φυσική ικανοποίηση, αποσπάσματα από το μανιφέστο και το ανακοινώνει ως έργο των "ηγετών του Διεθνούς Αναρχικού Κινήματος".

Οι Αναρχικοί, από τους οποίους σχεδόν όλοι έχουν παραμείνει πιστοί στις πεποιθήσεις τους, οφείλουν στον εαυτό τους να διαμαρτυρηθούν ενάντια σ' αυτή την απόπειρα να εμπλακεί ο Αναρχισμός στην συνέχιση αυτής της θηριώδους σφαγής που ποτέ δεν έδειξε να υπόκειται κάτι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης και της Ελευθερίας, και που τώρα εμφανίζεται να είναι ολοκληρωτικά άγονη και αναποτελεσματική ακόμα και από την σκοπιά των ηγετών των δύο πλευρών.

Η καλή πίστη και οι καλές προθέσεις αυτών που υπογράφουν το μανιφέστο είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση. Αλλά, όσο οδυνηρό και αν είναι να διαφωνείς με παλιούς φίλους που έχουν προσφέρει τόσες πολλές υπηρεσίες σ' αυτό, που στο παρελθόν, ήταν ο κοινός μας σκοπός, δεν μπορείς - σεβόμενος την ειλικρίνεια και το συμφέρον του κινήματός μας για απελευθέρωση - να μην διαχωρίσεις τον εαυτό σου από συντρόφους που πιστεύουν ότι είναι ικανοί να συμβιβάσουν τις Αναρχικές ιδέες με την συνεργασία με τις κυβερνήσεις και τις καπιταλιστικές τάξεις κάποιων χωρών, στην σύγκρουσή τους ενάντια στους καπιταλιστές και στις Κυβερνήσεις κάποιων άλλων χωρών.

Κατά την διάρκεια του τωρινού πολέμου είδαμε Δημοκρατικούς να θέτουν τους εαυτούς τους στην υπηρεσία βασιλιάδων, Σοσιαλιστές να βάζουν κοινούς στόχους με την άρχουσα τάξη, το εργατικό Κόμμα να υπηρετεί τα συμφέροντα των καπιταλιστών, αλλά στην πραγματικότητα όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι ο καθένας, σε διαφορετικό βαθμό Συντηρητικοί - πιστοί στην αποστολή του κράτους, και ο ενδοιασμός τους μπορεί να γίνει αντιληπτός όταν η μόνη θεραπεία βρίσκεται στην καταστροφή κάθε Κυβερνητικής αλυσίδας και στην απελευθέρωση της Κοινωνικής Επανάστασης. Αλλά αυτός ο ενδοιασμός είναι ακατανόητος στην περίπτωση των Αναρχικών.

Υποστηρίζουμε ότι το Κράτος είναι ανίκανο για καλό. Στον τομέα των διεθνών όπως και των προσωπικών σχέσεων μπορεί μόνο να προκαλέσει επίθεση με το να είναι αυτός που επιτίθεται, μπορεί μόνο να εμποδίσει το έγκλημα με το να οργανώνει και να διαπράττει ακόμα μεγαλύτερα εγκλήματα.

Ακόμα και με την προϋπόθεση - που απέχει πολύ από την αλήθεια - ότι μόνο η Γερμανία ήταν υπεύθυνη για τον τωρινό πόλεμο, αποδεικνύεται ότι, στον βαθμό που εμμένουμε στις κυβερνητικές μεθόδους, η Γερμανία μπορεί να αντιμετωπισθεί μόνο με την καταπίεση κάθε ελευθερίας και την αναβίωση στην εξουσία όλων των αντιδραστικών δυνάμεων. Εκτός από την λαϊκή επανάσταση, δεν υπάρχει άλλος τρόπος αντίστασης στην απειλή ενός πειθαρχημένου Στρατού, έτσι ώστε και οι πιο αυστηροί αντι-μιλιταριστές, αν δεν είναι Αναρχικοί, και αν δεν φοβούνται την καταστροφή του κράτους, οδηγούνται αναπόφευκτα στο να γίνουν φλογεροί μιλιταριστές.

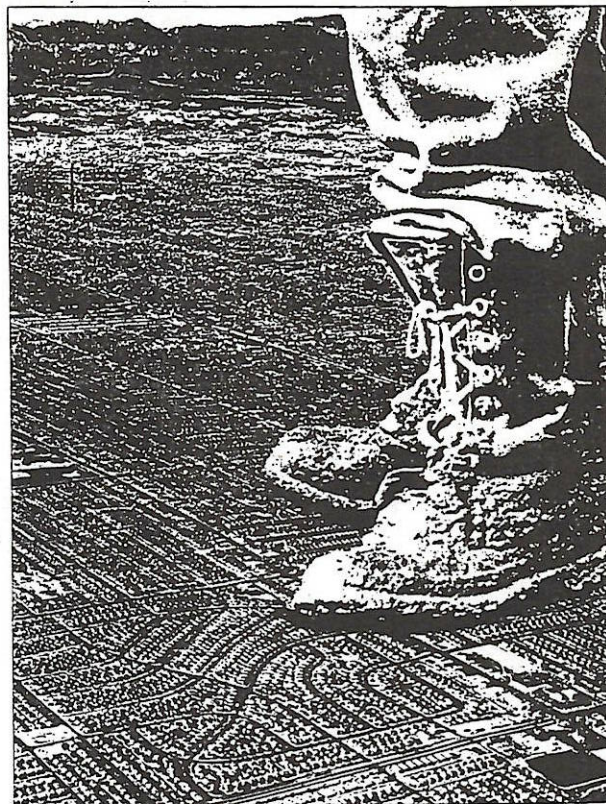
Στην πραγματικότητα, με την προβληματική ελπίδα να συντρίψουν τον Πρώσικο Μιλιταρισμό, αποκηρύζανε το πνεύμα και την παράδοση της ελευθερίας, μετατρέψανε την Αγγλία και την Γαλλία σε Πρωσία υποκύψανε στον Τσαρισμό, αναστηλώσανε την γοητεία του κλονισμένου θρόνου της Ιταλίας.

Μπορούν οι Αναρχικοί ν' αποδεχθούν αυτή την κατάσταση των πραγμάτων έστω και για μία μοναδική στιγμή χωρίς ν' αποκηρύξουν κάθε δικαίωμα ν' αυτοαποκαλούνται Αναρχικοί; Για μένα, ακόμα και η ξένη κυριαρχία που επιβάλλεται με την βία και οδηγεί στην εξέγερση είναι προτιμότερη από την εσωτερική καταπίεση που γίνεται αποδεκτή πειθήνια, σχεδόν μ' ευγνωμοσύνη, με την πεποίθηση ότι μ' αυτόν τον τρόπο προστατευόμαστε από ένα μεγαλύτερο κακό.

Δεν χριάζεται να πω ότι αυτό είναι ένα ερώτημα σε μία ασυνήθιστη εποχή και ότι αφού θάχουμε συνεισφέρει στην νίκη του ENTENTE "σε αυτό τον πόλεμο" θα επιστρέψει ο καθένας στο δικό του στρατόπεδο, για να αγωνιστεί για το δικό του ιδανικό.

Αν είναι αναγκαία σήμερα να δουλέψουμε σ' αρμονία με την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές για ν' αμυνθούμε ενάντια στην "Γερμανική απειλή", θα είναι αναγκαίο και μετά, όπως και κατά την διάρκεια του πολέμου.

Όσο μεγάλη και αν είναι η ήττα του Γερμανικού στρατού - αν είναι αλήθεια ότι θα ηττηθεί - δεν θα είναι ποτέ δυνατό να εμποδίσουμε τους Γερμανούς πατριώτες να σκέφτονται, και να προετοιμάζουν, την εκδίκηση, και οι πατριώτες των άλλων χωρών, πολύ λογικό από την πλευρά τους, θα θέλουν να ξαναβρίσκονται σ' ετοιμότητα έτσι ώστε να μην ξαναβρεθούν απροετοίμαστοι. Αυτό σημαίνει ότι ο Πρώσικος Μιλιταρισμός

θα γίνει μόνιμος και συνηθισμένος θεσμός σ' όλες τις χώρες.

Τι θα πούνε τότε οι αυτο-αποκαλούμενοι Αναρχικοί που σήμερα επιθυμούν την νίκη της μιάς από τις πολεμικές συμμαχίες; Θα συνεχίσουν ν' αποκαλούν τους εαυτούς τους αντι-μιλιταριστές και θα προπαγανδίζουν τον αφοπλισμό, την άρνηση στράτευσης και το σαμποτάζ ενάντια στην εθνική Αμυνα, μόνο και μόνο για να γίνουν, με την πρώτη απειλή πολέμου, στρατεύσιμοι λοχίες για τις Κυβερνήσεις που προσπαθούν ν' αφοπλίσουν και να παραλύσουν;

Θα ειπωθεί ότι αυτά θα πάρουν τέλος όταν ο Γερμανικός λαός απαλλαχτεί από τους τυράνους του και σταματήσει να είναι μία απειλή στην Ευρώπη με το να καταστρέφει τον μιλιταρισμό μέσα στην ίδια του την χώρα. Αλλά, αν είναι έτσι η κατάσταση, οι Γερμανοί που πιστεύουν, και σωστά, ότι η Αγγλική και Γαλλική κυριαρχία (για να μην πούμε τίποτα για την Τσαρική Ρωσία) δεν είναι περισσότερο ευχάριστη στους Γερμανούς απ' ό,τι η Γερμανική κυριαρχία στους Γάλλους και στους Αγγλους, θα επιθυμήσουν πρώτα για τους Ρώσους και τους άλλους να καταστρέψουν τον δικό τους μιλιταρισμό, ενώ παράλληλα θα συνεχίσουν ν' αυξάνουν το στρατό της δικιάς τους χώρας.

Και τότε, πόσο θα καθυστερήσει η επανάσταση; Πόσο η Αναρχία; Πρέπει πάντα να περιμένουμε να ξεκινήσουν οι άλλοι;

Τα όρια της συμπεριφοράς των Αναρχικών διαγράφονται ξεκάθαρα από την ίδια την λογική των φιλοδοξιών τους. Ο πόλεμος έπρεπε να είχε εμποδιστεί από το ξέσπασμά της Επανάστασης, ή το λιγότερο με το να κάνουμε την Κυβέρνηση να φοβάται την Επανάσταση. Είτε η δύναμη είτε η ικανότητα για κάτι τέτοια απουσιάζει.

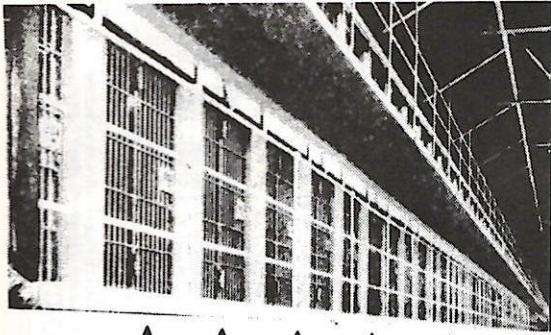
Η ειρήνη έπρεπε να επιβληθεί με το ξέσπασμα της Επανάστασης, ή τουλάχιστον με την απειλή της πραγματοποίησής της. Προς το παρόν, αναζητούμε την δύναμη ή την ικανότητα.

Λοιπόν. Υπάρχει μια μόνη θεραπεία: να κάνουμε κάτι καλύτερο στο μέλλον. Περισσότερο από ποτέ πρέπει ν' αποφύγουμε τον συμβιβασμό, να εμβαθύνουμε το χάσμα μεταξύ καπιταλιστών και μισθωτών-σκλάβων, μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, να προπαγανδίσουμε την απαλλοτρίωση της ιδιωτικής περιουσίας και την καταστροφή των Κρατών σαν το μόνο μέσο για την εγγύηση της αδελφότητας ανάμεσα στους λαούς, της Δικαιοσύνης και της Ελευθερίας για όλους, και πρέπει να προετοιμαστούμε για να πραγματοποιήσουμε αυτά τα πράγματα.

Στο μεταξύ, μου φαίνεται ότι είναι εγκληματικό να κάνουμε οτιδήποτε που να μπορεί να παρατείνει τον πόλεμο, που σφάζει ανθρώπους, καταστρέφει πλούτη, και εμποδίζει κάθε συνέχεια του αγώνα για την απελευθέρωση. Μου φαίνεται ότι με το να προπαγανδίζουμε "πόλεμο ως το τέλος" παίζουμε, στην πραγματικότητα, το παιχνίδι των Γερμανών ηγετών, που εξαπατούν τους υπηκόους τους και ανάβουν την φλόγα τους για μάχη με το να τους πείθουν ότι οι αντίπαλοί τους επιθυμούν να συντρίψουν και να σκλαβώσουν τον Γερμανικό λαό.

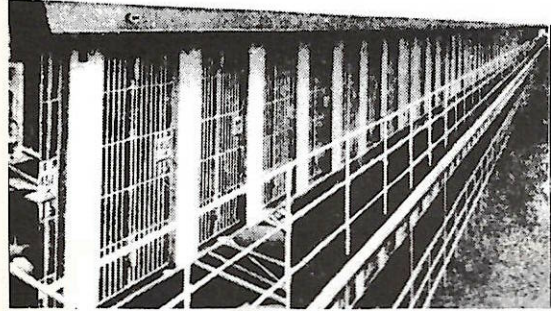
Σήμερα όσο ποτέ, ας γίνει αυτό το σύνθημά μας: Κάτω οι Καπιταλιστές και οι Κυβερνήσεις, όλοι οι Καπιταλιστές και όλες οι Κυβερνήσεις.

Ζήτω οι λαοί, όλοι οι λαοί.

ΘΑ ΕΚΔΙΚΗΘΟΥΜΕ.

ΑΛΛΑ, ΑΠΟΨΕ...

Τρίτη βράδυ. Ήσυχοι ρυθμοί. Κρύο που σου τρυπάει τα κόκκαλα, γρήγορος βηματισμός. «Που στο καλό είναι...» Yonge Street γράφει το εισιτήριο, και καλά θα κάνω να την βρω στα γρήγορα προτού ξεπαγιάσω.

«Ουρές ανθρώπων είναι αυτές στο βάθος του δρόμου; Διάολε. Επιτέλους, Concert Hall». Μία και μοναδική πόρτα, και ένας-ένας περνάει μέσα, και «γορίλες» στην είσοδο (λευκοί), και κόλλημα στον τοίχο, σωματικός έλεγχος, και στο τέλος αυτής της σκηνής ένα ξερό thank, καθ' ότι είναι ευγενείς επαγγελματίες.

Μου φαντάζει αδιανόητο, αλλά τελικά μου φαίνεται ότι Μου φαντάζει αδιανόητο, ότι μόνο στην Αθήνα υφίσταται πραγματικό το γεγονός, ότι μόνο στην Αθήνα υφίσταται – ας το ονομάσω «καθεστώς ΡΟΔΟΝ» – καθώς επίσης και κάποια παραδοσιακά γιορταστικά σε μεγάλες συναυλίες. Χάγια κι εκεί δεν λείν τυποποιημένη διασκέδαση, στυλ ανθρώπων βασισμένα στην τελευταία μόδα λανσάρ, ριζωμένη από το M.T.V., κανάλιζαρισμένοι τρόποι σκέψης και συμπεριφοράς, «θυσία» στην παγκόσμια βιομηχανία διασκέδασης. Κι όμως. Μέσα σ' αυτό τον παγκόσμιο ωκεανό κατανάλησης, κάποιοι – αν μη τι άλλο – προσπαθούν να συζητήσουν, νοιώθουν την ανάγκη να συνειρσίζονται και να οργανώνουν. Από πάρτυ και συναυλίες, έως και πιο δύσκολα εγχειρήματα, όπως ανεξάρτητοι ραδιοσταθμοί και έντυπα. Ευλογώ τα γένια μου, ή τα γένια κάποιων άλλων; Δε νομίζω, αφού σε αντιδιαστολή μ' όλα αυτά, εδώ, τίποτα «σκληρό» δεν φαίνεται να συμβαίνει. Πλήρης κατακερματισμός της αυθόρμητης συνείδησης του κόσμου, ή των πιο ευαίσθητων έστω, με αποτέλεσμα τη μαζική μη-ανάζητη για οτιδήποτε. Αφού τα έχεις όλα στο πιάτο. Απόλυτα δούλοι της αγοράς, με ελάχιστες πιθανότητες διαφυγής, όταν τα πάντα τριγύρω δέχονται καθορισμένα.

Γαμώτο. Τι στο διάολο μ' έπιασε; Συναυλία ήρθα να παρακολουθήσω, ή χαμιά ανάληψη για την ζωή και τον καπιταλισμό στη δύση; Αλλά δεν γίνεται διαφορετικά, όταν τα 'χω μπροστά μου, τα βλέπω, τα ζω, κι όσο κι αν θέλω να 'αποφύγω' μέσα στις σκέψεις μου, είναι αδύνατο γιατί με περικλείουν, μας περικλείουν ό'ντες μας τελικά.

Δεν γαμείται! «Where is the Liquor store». Κάτω; Να 'σαι καλά, παραφουσκωμένη διαπληνητική «μπράβε». «One Beer please» Με πέντε κατοστάρικα σ' ελληνικά χρήματα! Αν μη τι άλλο πιο φτηνά από την μαμά πατρίδα, όπου το χιλιάρικο για μια μπύρα σε συναυλία δεν σου φτάνει, εκτός κι αν προτιμάς για διασκέδαση κάποιες καταστάσεις που διοργανώνουν ομάδες και παρέες, μακριά από σπόνσορες και εταιρείες, οπότε διαθέτεις και μια άλλη επιλογή στη διασκέδαση. Χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει, ότι, συνολικά τέτοιες καταστάσεις ξεφεύγουν από κάποια πολύ λεπτά όρια εμπορευματοποίησης, όταν και ο αέρας που αναπνέουμε στην Α-

θήνα (αν και βρώμικος), φαντάζει μερικές φορές ότι είναι προς πώληση. Και να μην πάω παραπέρα με το μυαλό μου, διότι ξέρω – και καθημερινά ανακαλύπτω – εκατοντάδες παραδείγματα που μπορούν ν' αποδείξουν το αληθές των σκέψεών μου.

Σκατά. Εδώ έχω έρθει να διασκεδάσω, να πω και ν' ακούσω μουσική, κι απ' ό'τι βλέπω, οι Νεοϋορκέζοι «Pro-Pain» έχουν ξεκινήσει τη συναυλία μέσα σε ξέφρενους ρυθμούς, υποβάλλοντας το ακροατήριο στην δοκιμασία του σπρώχνε όταν σε σπρώχνουν, και κουνήσου γρήγορα μέσα στη μουσική μας. Αλλά και η μουσική διάολε τι είναι; Μήπως δεν είναι μια τεράστια βιομηχανία κέρδους; Μήπως πως δεν είναι μια τεράστια βιομηχανία κέρδους; Μήπως δεν καθορίζεται μέσα από δίσκους CD's, συναυλίες, που ακούει στο όνομα, έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος; Δεν καθορίζει από μόνη της ένα μεγάλο κομμάτι στην πίτα STOP. Ε όχι, δεν θα αισθανθώ και διεφθαρμένος που καταναλώνω τη μουσική μέσα από συναυλίες και δίσκους, και σίγουρα όποιος έχει μια τέτοια λογική, καλά θα κάνει να φορέσει προβιά και να βρει μια ήσυχη σπηλιά για το υπόλοιπο της ζωής του, η κατά κάποιο τρόπο, συμφωνεί απόλυτα με τον μηδενισμό του Baudrillard, ο οποίος εκφράζει την απογοήτευση ότι εφ' όσον τα media είναι ελεγχόμενα και καθοδηγούμενα τότε και 'μεις θα πρέπει να σωπώσουμε.

Εντάξει, δεν εννοώ να φοράς παρωπίδες και να μην αντι-

Πειρατές της Ημισελήνου

λαμβάνεται πως πραγματώνεται το «κόλπο» τριγύρω, αλλά από την άλλη, αυτό δεν σημαίνει με κανένα τρόπο ότι πρέπει να έχεις μια στάση πλήρους ισοπέδωσης για τα τεκταινόμενα σε τούτο τον πλανήτη. Και σίγουρα με καμιά πλευρά της ισοπέδωσης. Γιατί υπάρχει και η άλλη πλευρά του «ποταμού», ή όπως θα το 'λεγαν οι γερο Curcio και Franceschini, «ότι στη φάση της καθολικής κυριαρχίας, το κεφάλαιο έχοντας δημιουργήσει μία παγκόσμια αγορά, για να συνεχίσει να επεκτείνεται, πρέπει να επαναστατικοποιεί ασταμάτητα τη σφαίρα της κατανάλωσης». Και νομίζω ότι αυτό είναι το άλλο άκρο. Να δεχόμαστε αναντίρρηση τις αλλαγές που συντελούνται στην καθημερινότητά μας, και να γινόμαστε άβουλοι κυνηγοί χαρτονομισμάτων και πλούτου, χωρίς το παραμικρό κριτήριο, για την ικανοποίηση των ψευδοαναγκών μας, μέσα στο «βασιλείο» των αντικειμένων.

Είπα, αλλά όχι κι έτσι, αλλιώς... αλλιώς μ' αυτά και με τ' άλλα κοντεύει να τελειώσει το δεύτερο γκρουπ, οι «Exodus», και 'γω έχω χαθεί μέσα σε κάποια πολύ περίεργα μονοπάτια περί κατανάλωσης.

Καιρός λοιπόν να συντονίσω τον εγκέφαλό μου με τις νότες που έρχονται πάνω από τη σκηνή, και τους «D.R.I.», τους οποίους τους έχω ξαναδεί στην Αθήνα, και μπορώ να πω πλέον με σιγουριά, ότι δεν μου προκαλούν καμία ιδιαίτερη αίσθηση. Γι' αυτό το λόγο, ώρα είναι για μια δεύτερη, ή τρίτη; μπίρα.

Και το πιο φοβερό απ' όλα είναι ότι σε μια συναυλία με μαύρους σαν το «πρωτο όνομα» — έστω και με μεταλλικά μουσική — το κοινό κυριαρχείται από τη λευκή φυλή. Όχι τίποτ' άλλο, αλλά υπάρχουν (παγκόσμια), διάφοροι τύποι που πιστεύουν και μιλάνε για την περίφημη καθαρότητα της φυλής, όταν το κριτήριο στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό, δεν είναι σαφώς το χρώμα, αλλά η ταξική θέση του καθενός από εμάς. Όπως για παράδειγμα, οι «Body Count» — που απ' ότι βλέπω έχουν βγει στη σκηνή — έχουν λύσει το οικονομικό τους πρόβλημα πολύ περισσότερο από εκατομύρια λευκούς σ' αυτό τον πλανήτη.

Λοιπόν, έχω ένα πακέτο τσιγάρα, μία μπίρα γεμάτη και νιώθω έτοιμος ν' απολαύσω τον «μάγκα» και το συγκρότημά του, που ανάγκασε τους υπάτους του Λος Άντζελες να κατέβουν σε διαδήλωση (χα-χα), με αφορμή την κυκλοφορία του πρώτου δίσκου τους — «Cop Killer» — δίσκου που έμοιαζε προφητικός, αφού το καλοκαίρι που ακολούθησε το L.A. (και όχι μόνο) πήρε φωτιά και το γκέττο των μαύρων, το South Central, ήταν απροσπέλαστη ζώνη για τους μπάτσους.

Υπό το φόβο κάποιων λευκών ρατσιστών (αλλά και για εντύπωση), δεξιά και αριστερά από την ντραμς, έχουν πάρει θέση δύο νταβραντωμένοι μαύροι, οι οποίοι κρατούν στα χέρια τους υψωμένες επαναστατικές καραμπίνες. Και ενώ το όλο σκηνικό παρά ήταν επιβλητικό, το πρώτο κομμάτι ξεκίνησε.

«Body Count in the House», όπου σειρήνες περιπολικών ουρλιάζουν, πυροβολισμοί ακούγονται, ο Ice mother fuckin' T άξιος performer ξεκινά την παρουσίαση, και ο κόσμος από κάτω στήνει ένα ξέφρενο πανηγύρι. «There Goes The Neighborhood». Τι να πεις γι' αυτό το τραγούδι! για την ενορχήστρωσή του, τις σβέλτες κιθάρες, το σόλο στα τύμπανα ή τον στίχο του; Τα πάντα είναι άψογα. Και μετά τι μας επιφυλλάσουν οι «μάγκες»; Μα τι άλλο «K.K.K. Bitch» όπου ο Ice-T μάς εξιστορεί την περιπέτειά του στο Νότο όπου γνωρίστηκε με την κόρη του αρχηγού της τοπικής K.K.K., η οποία ήταν, βέβαια, ψηλή, ξανθιά, γαλανομάτα, και με τεράστια βυζιά. Μας μιλάει βέβαια και για το προνόμιο της φυλής του, και πόσο «μεγάλο τον έχουν» οι μαύροι, και πόσο καλά ξέρουν να το κάνουν, συγκριτικά με τους κακόμοιους, ψωριάρηδες, λευκούς ρατσιστές, και κλείνει με το δίστοιχο: «Ξέρω πως ο γέρος της θα με κυνηγήσει, όταν ο εγγονός του πάρει το όνομα μικρός Ice-T».

Θρασός και καυστικός μέχρι εκεί που δεν παίρνει, έχει ξεσηκώσει όλο τον κόσμο που τον παρακολουθεί ιδρωμένος. Στο κενό του τελευταίου κομματιού τα βάζει με όλους' τους μπάτσους, χαρακτηρίζοντάς τους ψυχρούς δολοφόνους, τους πολιτικούς σαν κύριους υπεύθυνους για την καπνία και την εξαθλίωση των μαύρων μέσα στα γκέττο, για την λογοκρισία. Αλλά εκεί σίγουρα που αξίζει αυτός ο μαύρος καλλιτέχνης, είναι διότι ήταν ο πρώτος (από τους μαύρους καλλιτέχνες φυσικά), που μίλησε έξω από τα δόντια για τον ισοπεδωτικό ρατσισμό των μαύρων, ενάντια στους λευκούς, όλους τους λευκούς, με το ποιητικό (αν και πάρα πολύ σκληρό σε στίχο), «Mommies' Gotta Die Tonight», το οποίο έχουν ήδη αρχίσει να παίζουν: «Όλη μου τη ζωή αγαπούσα το απλό της χάδι. Νοιαζόταν για μένα και μ' έφερε σ' αυτό τον κόσμο, με τον πόνο της γέννησής μου. Αλλά τώρα ξέρω ότι με είχε αφήσει τυφλό. Δηλητηριάζοντας, παραμορφώνοντας, και καταστρέφοντας το μυαλό μου.

Μου μίλησε για πράγματα τα οποία δεν ήταν αληθινά. Μου δίδαξε το μίσος της ράτσας γι' αυτό και 'γω τη μισώ. Υπάρχει μόνο ένας δρόμος για να επανορθώσω, η μάνα μου πρέπει να πεθάνει απόψε».

Φοβερός ο τύπος, την στιγμή μάλιστα που κατοικοι άλλοι που ακούν στο όνομα Public Enemy έβαζαν όλους του λευκούς στο ίδιο τσουβάλι, αναγκάζοντας κάποια εναπομείναντα μέλη των Μαύρων Πανθήων, να τους κριτικάρουν σκληρά λέγοντας ότι: «οι Public Enemy δεν μπορούν να μας μιλάνε για τους λευκούς εχθρούς, όταν ξέρουμε πολύ καλά ότι ο εχθρός είναι ο καπιταλισμός. Και ότι επίσης, υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες μαύροι καπιταλιστές, μαύροι αφεντικά, που είναι κατά πολύ χειρότεροι από πολλούς λευκούς τριγύρω μας».

Αλλά να! Το πιο ζωντανό «κομμάτι» του γκρουπ είναι στην εισαγωγή του. Και ο τίτλος αυτού — μα τι άλλο — «cop Killer. Κόλαση. Μόνο αυτή η λέξη μπορεί να χαρακτηρίσει αυτό που γίνεται εδώ μέσα. Κυριολεκτικά χαμός. Όλος ο κόσμος τραγουδάει με μια φωνή το ρεφραίν «Fuck The Police». Δυστυχώς, μόνο εκεί μέσα και μόνο κάτω από τους ήχους της μουσικής. Και αυτό διότι πριν τρεις μήνες ένας Ισπανόφωνος δολοφονήθηκε από αστυνομικούς, σε μια πόλη όπως αυτή του Toronto, όπου οι Ισπανόφωνοι αριθμούν 150.000 ψυχές. Και την επόμενη μέρα, η πιο δραστήρια οργάνωση στην πόλη, το «Black Action Defence» είχε καλέσει συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το κτίριο της Αστυνομίας, και μονάχα εκατό άνθρωποι ευαισθητοποιήθηκαν απέναντι σε μια δολοφονία.

Τώρα, μια δολοφονία στην Δύση να μετράει πολύ λιγότερο από μια συναυλία του Ice-T, όπου 3.000 άνθρωποι φώναζαν εν χορώ γαμείστε την αστυνομία, αλλά ευτυχώς υπάρχει το γεγονός των πολύ λεπτών ισοροπιών σ' αυτές τις μακρινές κοινωνίες, οπότε σίγουρα θα 'ρθει η στιγμή που «TO-NIGHT WE GET EVEN!»

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της
γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απελπιστικά ίδιος

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, αντικατοπτρισμός και αποτέλεσμα
σχέσεων και συμπεριφορών που προηγήθηκαν πριν από αυτή,
χάνει τον ανθρωπισμό της στην μανιακή αναζήτηση της δύναμης,
του κέρδους, της καταξίωσης πάνω στους ανθρώπους, και όχι
με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η αποδοχή της δυσκοιλιότητας της
κρατούσας τάξης σαν κανόνας ζωής και δημιουργίας, καταδικάζει
στην επανάληψη της ίδιας ασημαντής καθημερινότητας παρασύρο-
ντας μαζί της κάθε υγιή απόφραξη που θα μπορούσε να αποτελέ-
σει λίπασμα στον επαναπροσδιορισμό και την τελική επικράτηση
των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς διαιωνιζόμενα πάθη τους

Η επετεια της κοινωνικής καταξίωσης εκτός από τον κομφορμισμό
του καθενός εμπεριέχει και μία αποδοχή του συστήματος αξιολό-
γησης της - πάντα προσωρινά - κρατούσας κατάστασης, και μία
βαθιά άρνηση ανατροπής της, πίσω από την μεγενθυμένη επίδειξη
του ασημαντού παραχωρημένου σαν επίπονη κατάκτηση, είτε σαν
σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο φαινομενικά διαφορετικά ίδιο.

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή το αδύνατο ύπαρξής της, δέν
πηγάζει από το διαφορετικό των πρώιμων παιχνιδιών του καθένα,
αλλά από τον βαθμό άρνησης του κεκτημένου ρόλου του κοινού
παιχνιδιού του σήμερα, από όλους τους συμμετέχοντες σε αυτό.
Η άρνηση του άλλου υπάρχει μέσα από την άρνηση του εγώ,
που είναι απόρεια άρνησης του φανταστικού ειδώλου που προτάσει
η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα και αφομοίωση

σκεψείς για την λανθάνουσα πρα
και την επικράτηση των ιδεών ο

N.5

Η μικρή Νικόλ ρωτά

για το παραμύθι με το βασιλιά και τον αόρατο μανδύα

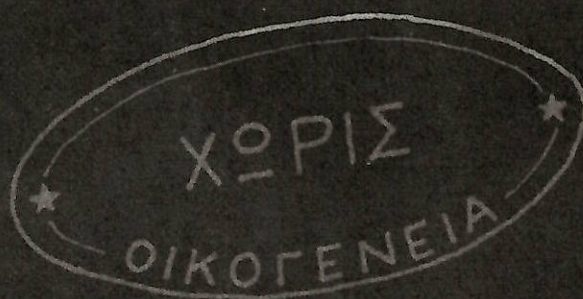
Το φαντασιακά κατεκτημένο σημείο εκκίνησης του καθενός εξανε-
μίζεται στην ανακάλυψη της μηδανιότητάς του, στην άρνηση
του από τους άλλους.

Η πιδό ολοκληρωμένη γνώση, η πιδό επίπονη κατάκτηση που γίνεται
με σκοπό την καταξίωση - και όχι την χαρά της ίδιας της πράξης -
παραπαίει σε κάθε αποστροφή των ματιών των άλλων από αυτή,
και οδηγεί τον φιλόδοξο βασιλιά στην ανακάλυψη της γύμνιας
του, και από εκεί στην ταραγμένη χώρα του χλεύασμού και της
σχιζοφρένειας.

Η άρνηση της επανάστασης κρυφοκοιτά πίσω από την πλαστή
καθαρότητα που επικαλείται.

Η ανικανότητα βιώματος του ερωτικού παιχνιδιού του δρόμου
και της φαινομενικής χυδαιότητάς του, μετατρέπει το θεολόγο
επαναστάτη σε καρικατούρα που αναμασά τα ιδιαίτερα εδάφια
ενός ευαγγελίου, που η ζωϊκότητά του φυλακίστηκε στις βιβλιοθή-
κες της μονής του ανεκπλήρωτου.

Καμμία επανάσταση δεν μπορεί να θεμελιωθεί
πάνω στην έστω και περιοδική οικειοποίηση της
λογικής και της πράξης του υπάρχοντος αρνητικού,
έστω και αν αυτή αναβλύζει από την βαθιά λύπη
της κατανόησης της αποδοχής του αρνητικού αυτού
από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ "ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΝΗΣΙΣΛΗΝΟΥ"

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάσιμο
δυνο της ολοκληρωτικής άρνησης της
όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ρισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ηση των εννοιών και των πράξεων.

παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
ει για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
λα χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
ιν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
οιδιάθεση, το ανέμελο πετάρι-
ο προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
ξεις και ένοιες που βάλονται
ου λόγου αυτών που μετέτρε-
ο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
τιό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
είναι οι μόνες που μπορούν
ιν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της
γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απεί-

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, αν-
σχέσεων και συμπεριφορών που
χάνει τον ανθρωπισμό της στην μα-
του κέρδους, της καταξίωσης πά-
με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η α-
κρατούσας τάξης σαν κανόνες ζωής
στην επανάληψη της ίδιας ασημαν-
ντας μαζί της κάθε υγιή απόφραξη
σει λήπασμα στον επαναπροσδιορι-
των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεία της κοινωνικής καταξίω-
του καθενός εμπεριέχει και μιά α-
γησης της - πάντα προσωρινά -
βαθιά άρνηση ανατροπής της, πίσω
του ασημαντού παραχωρημένου σε
σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή
πηγάζει από το διαφορετικό των τ-
αλλά από τον βαθμό άρνησης το-
παιχνιδιού του σήμερα, από όλους
Η άρνηση του άλλου υπάρχει
που είναι απόρριψη άρνησης του φ-
η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ VILLA AMALIAS - ΚΥΚΛΟΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

ΕΜΕΙΣ, ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΤΡΙΤΗ ώρα 7.00

16/3	Χωρίς οικογένεια
23/3	Ασεξουαλικοί και αμόρφωτοι
30/3	Εργασία και ανασφάλεια
6/4	A - πολιτικοί

VILLA AMALIAS
Αχαρνών και Χένυδεν

η συνομοσία των ίσων

της κατανοήσης της απειρίας του ανθρώπου
από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

Η συζήτηση που ακολουθεί έγινε στην κατάληψη της Αχαρνών και Χέυδεν (Villa Amalias) στις 16-3-93. Ήταν η πρώτη από ένα κύκλο τεσσάρων συζητήσεων με γενικό τίτλο ΕΜΕΙΣ, ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ, και με θέματα κατά σειρά: χωρίς οικογένεια (16/3), ασεξουαλικοί κι αμόρφωτοι (23/3), εργασία και ανασφάλεια (30/3), α-πολιτικοί; (6/4).

Αυτές τις συζητήσεις οργάνωσε «η συνωμοσία των ίσων» προς τιμήν των τριών χρόνων της κατάληψης, με βάση (και αφορμή) ένα ανέκδοτο βιβλίο του Γ.Μ. που έχει τον ίδιο τίτλο (ΕΜΕΙΣ, ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ) και ανάλογη θεματολογία.

Η συζήτηση που παρουσιάζουμε ήταν αρκετά ενδιαφέρουσα, και αρκετά ζωντανή. Ασχέτα με τις συμφωνίες και τις διαφωνίες που μπορεί να έχει ο καθένας/καθεμία, με τις απόψεις που εκτέθηκαν σ' αυτήν την κουβέντα, πιστεύουμε πως ήταν μία καλή «πρόκληση» για να ξανασκεφτούμε ορισμένα ζητήματα της καθημερινότητάς μας.

Εξάλλου η συζήτηση έμεινε «ατελής» - δεν κατέληξε δηλαδή ούτε σε συμπεράσματα, ούτε σε οδηγίες. Αυτός είναι ένας ακόμα λόγος για να τη δημοσιεύσουμε, περισσότερο σαν ερέθισμα παρά σαν πόρισμα.

Προσπαθήσαμε να κρατήσουμε, όσο ήταν δυνατόν, τη ροή και τις εκφράσεις του προφορικού λόγου, έτσι ώστε η ανάγνωση να μην είναι βαρετή. Όσον αφορά τους/τις συνομιλητές/τριες, κρατήσαμε το φύλο κι αλλιάξαμε τα ονόματα με «ψευδώνυμα» - για ευνόητους λόγους.

(Η μαγνητοφώνηση, η απομαγνητοφώνηση, η πληκτρολόγηση του κειμένου και η σελιδοποίηση έγιναν από την XT 91, για τους ΠΕΙΡΑΤΕΣ).

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάζιμο
υνο της ολοκληρωτικής άρνησης της
χι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

καμού στη χειραγώγηση των μαζών
ση των εννοιών και των πράξεων.
παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ηξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
κα χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
ν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

2, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
διάθεση, το ανέμελο πετάρι-
προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
εις και έννοιες που βάλονται
ου λόγου αυτών που μετέτρε-
βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
τιό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
ίναι οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της
γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απε-

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, αν
σχέσεων και συμπεριφορών που
χάνει τον ανθρωπισμό της στην με-
του κέρδους, της καταξίωσης πά-
με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η α-
κρατούσας τάξης σαν κανόνες ζωής
στην επανάληψη της ίδιας ασημαν-
τας μαζί της κάθε υγιή απόφραξη
σει λίσσασμα στον επαναπροσδιορι-
των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεία της κοινωνικής καταξίω-
του καθενός εμπεριέχει και μιά α-
γησης της - πάντα προσωρινά -
βαθιά άρνηση ανατροπής της, πίσω
του ασημαντου παραχωρημένου σε
σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή
πηγάξει από το διαφορετικό των
αλλά από τον βαθμό άρνησης του
παιχνιδιού του σήμερα, από όλους
Η άρνηση του άλλου υπάρχει
που είναι απόρροια άρνησης του φ-
η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

Ρωμανός: Το να προλάβουμε
τον φασισμό, για μένα, ξεκινάει
από το πώς ζούμε, τί σχέσεις έ-
χουμε, πώς δουλεύουμε, και πώς
καταλαβαίνουμε αυτά που κά-
νουμε. Ενα από αυτά τα ζητήμα-
τα είναι αυτό της οικογένειας.

Δεν έχω διάθεση να μιλάω μι-
σή ώρα, δυό ώρες, ή μέχρι το
πρωί για το αν η οικογένεια είναι
καλή ή κακή. Με ενδιαφέρει πολύ
περισσότερο να γίνει μιά συζήτη-
ση, και να πεί ο καθένας ότι γου-
στάρει, είτε είναι μιά λέξη είτε
θέλει να πεί αρκετά.

Για να ξεκινήσει η συζήτηση,
να πω λοιπόν δυό πράγματα. Κα-
ταρχήν, ακόμα και οι άνθρωποι
που υποτίθεται πως έχουν φύγει
από το σπίτι τους ζούνε σαν οι-
κογένεια. Είτε για καταλήψεις
πρόκειται, είτε για ζευγαράκια
κολλημένα που είναι μαζί εφτά
χρόνια... αυτά είναι οικογένεια.
Και αν δεν είναι ακόμα, θα γί-
νουν. Κι αν κάποιοι δεν τα βλέ-
πουν αυτά σαν οικογένεια, εγώ
λέω ότι είναι η ίδια ιστορία.

Δεν μπορώ να καταλάβω πως είναι δυνατόν να λένε διάφοροι διάφορα, πως είναι ε-
νάντια στο σύστημα, πως είναι αναρχικοί, πως είναι μπήξε ή δείξε, και από την άλλη με-
ριά να βλέπω χρόνια τους ίδιους με τις ίδιες, τις ίδιες με τους ίδιους, και άμα συμβεί κα-
τίποτα να γίνεται ανατολικό ζήτημα. Δηλαδή βλέπω πως διαμορφώνονται σχέσεις ίδιες
με αυτές που υπάρχουν στην οικογένεια. Την κοπανάει για παράδειγμα η Μαρία από το
σπίτι της γιατί της είπαν «δώδεκα η ώρα, τι ώρα είναι αυτή που γύρισες σπίτι», τσακώνε-
ται με τον πατέρα της, πάει σε μιά φίλη της ή ένα φίλο της για δύο μέρες, και ξαναγυρί-
ζει. Για μένα αυτό είναι το ίδιο με τον πατέρα μου που τσακώνεται με την μάνα μου, κα-
πάει στις πουτάνες για ένα βράδυ, και γυρίζει την άλλη μέρα το πρωί... δεν διαφέρουν
σε τίποτα.

Άλλο παράδειγμα που μπορώ να σκεφτώ είναι ένα ζευγαράκι δικών μας, που τσακώ-
νονται, πλακώνονται στο ξύλο, βρίζονται κλπ. Ε, και οι «μεγάλοι» έτσι κάνουνε. Οι σω-
στές οικογένειες μάλιστα ξέρουν και πως να τσακώνονται. Ε, και ο «χώρος» ολόκληρος
μια μεγάλη οικογένεια είναι, που ξέρουμε να τσακωνόμαστε. Βριζόμαστε, απειλούμαστε
«θα τον σφάξω», «θα την κάνω», «θα με δείξει», και ύστερα πάλι μαζί είμαστε. Και νομίζω
πως το σύστημα αυτό είναι που το νοιάζει να λειτουργούν σωστά τα πράγματα, ακόμα
κι οι καυγάδες.

Μιά φορά ας πούμε, ρώτησα την Ξ. πόσα χρόνια τα έχει με τον Ρ. ...φοβάμαι δηλαδή
μήπως καμιά φορά τους δω και με κανά κουτσούβελο μέσα στην κατάληψη.

Κατερίνα: Γιατί, κακό είναι;

Ρωμανός: Εγώ λέω πως είναι κακό.

Κατερίνα: Γιατί η οικογένεια εξ ορισμού είναι κάτι άσχημο;

Ρωμανός: Ναι.

Κατερίνα: Για εξήγησε το γιατί.

από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

Ρωμανός: Η οικογένεια καταρχήν είναι μιά οικονομική μονάδα για το σύστημα. Είναι η βάση του ξοδέματος και η βάση της παραγωγής. Το πώς δουλεύεις, το πώς μαθαίνεις, όλα αυτά προκύπτουν από την οικογένεια. Το ίδιο ισχύει και για την κατανάλωση.

Δεύτερο: η οικογένεια είναι ιδεολογικός μηχανισμός. Μαθαίνει την ιδιοκτησία...

Κατερίνα: Να σέ διακόψω. Εγώ πιστεύω πως αν το δεις από τη σκοπιά αυτή, έτσι είναι. Αλλά νομίζω πως η οικογένεια στηρίζεται και σε άλλες βάσεις, όχι μόνο οικονομικές. Για παράδειγμα, σε βάσεις συναισθηματικές. Δηλαδή εγώ πιστεύω πως μιά ιδανική οικογένεια δεν αποτελείται από άτομα εξαρτημένα το ένα από το άλλο, αν υπάρχει αγάπη. Νομίζω πως όλοι έχουμε χαρεί μιά οικογένεια, είτε αποτελείται από φίλους, είτε από συντρόφους, είτε από γονείς - δεν ξέρω - αλλά εν πάση περιπτώσει όλοι έχουμε αγαπήσει κάποιους γονείς, ή τους φίλους μας, ή τους συντρόφους μας. Και όλοι θα θέλαμε σχέσεις που να διαρκούν. Τώρα βέβαια, καθώς μεγαλώνουμε βάζουμε κι άλλα κριτήρια.

Ρωμανός: Στο σχολείο έχουμε πάει όλοι νομίζω. Έχετε ακούσει τον διευθυντή να λέει «είμαστε μιά μεγάλη οικογένεια». Στη δουλειά ήνε «είμαστε οικογένεια». Στη φυλακή ήνε «είμαστε οικογένεια».

Κατερίνα: Δεν εννοώ μια συγκεκριμένη αριθμητικά οικογένεια, με τον πατριάρχη. Μιλάω για κάποιους ανθρώπους που **θέλουνε** να είναι μαζί, που αγαπιούνται, και θέλουν να ζήσουν μαζί όσο ζούνε.

Ρωμανός: Μπορεί να ξεκινάμε έτσι, αλλά στον δρόμο αλλάζουν τα πράγματα. Και εκεί είναι η δική μου ένσταση στην οικογένεια. Δεν ήέω να μην αγαπιούνται οι άνθρωποι. Αλλά σήμερα σε αγαπάω, του χρόνου όμως σε έχει βαρεθεί η ψυχή μου -τι θα γίνει, θα συνεχίσουμε να ζούμε μαζί;

Κατερίνα: Αμα εγώ σε γουστάρω εσένα, σε νοιώθω αδελφό, και έτσι σε ήέω. Αυτό γινόταν από παλιά. Η αδεληφικότητα δεν είναι κάτι κακό. Το να πησκώνεσαι συνέχεια με κάποιον, να βρίζεσαι, είναι δηλαδή φυσιοηογικό;

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάζοιμο
δυνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής
όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

οισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ηση των εννοιών και των πράξεων.

παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ηξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
να χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
ν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
διάθεση, το ανέμελο πετάρι-
προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
εις και ένοιες που βάλονται
ου λόγου αυτών που μετέτρε-
βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
τιό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
ίται οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απε-

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, αν σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην μα του κέρδους, της καταξίωσης πά με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η α κρατούσας τάξης σαν κανόνες ζωής στην επανάληψη της ίδιας ασήμαντης μαζί της κάθε υγιή απόφραξη σε λίσσασμα στον επαναπροσδιορι των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεία της κοινωνικής καταξίωσης του καθενός εμπεριέχει και μία α γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πίσω του ασήμαντου παραχωρημένου σε σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή πηγάζει από το διαφορετικό των τ αλλά από τον βαθμό άρνησης του παιχνιδιού του σήμερα, από όλους Η άρνηση από άρνησης του φ που είναι από άρνησης του φ η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

Ενρίκο: Εγώ νομίζω πως εκείνο που διαφέρει ανόμεσα στην οικογένεια και την μεγάλη παρέα, αλλά που υπάρχει και στα δύο, είναι το συναισθηματικό κόλλημα. Δηλαδή το ότι εγώ φτάνω σε σημείο να διαφωνώ με κάποιον, αλλά μένω μαζί του μέχρι τελευταίας ρανίδας. Η μάνα μου δεν πρόκειται να με εγκαταλείψει ποτέ. Μπορεί να διαφωνούμε κάθετα και σε όλα τα ζητήματα, αλλά παρόλα αυτά θα είναι μαζί μου. Για έναν ανεξήγητο λόγο θα είναι μαζί μου.

Τώρα βέβαια αν με έχει αποδεχτεί, άσχετα με τον αν συμφωνεί μαζί μου ή όχι, τότε έχει καλώς. Καλά κάνει να υπερασπίζεται την ελευθερία μου, τον τρόπο ζωής μου, τα δικαιώματά μου. Αλλά αν αυτό το κόλλημα, το κόλλημα «ο γιός μου» ξεφεύγει από την γέννα και γίνεται ένα διαρκές πράγμα, τότε αυτό δεν είναι προβληματικό;

Εγώ τώρα ας πούμε μπορεί να μαλώσω με τον τάδε για ένα θέμα, αλλά θα είμαστε πάλι μαζί. Γιατί; Γιατί είμασταν χρόνια μαζί, γιατί το ένα, γιατί το άλλο, γιατί...

Ρωμανός: Δηλαδή νομίζεις πως αυτή η σχέση συναισθηματικής εξάρτησης είναι προσωπική σχέση; Εγώ σου λέω πως είναι κοινωνική και μάλιστα είσαι και υποχρεωμένος να την έχεις. Να στο πω ανάποδα: αν σου πεί μία στραβή ο περιπετεράς απέναντι τον χέζεις, και αν στην πεί και χοντρά του σπάς και το περίπερο. Ενώ αν στην πεί η μάνα σου λές «δεν βαριέσαι, μάνα είναι». Εκεί μαθαίνεις να είσαι φρόνιμο παιδί. Αυτό είναι το βασικό που μαθαίνεις.

Ενρίκο: Όχι, γιατί παρόλα αυτά σηκώνεσαι και φεύγεις από το σπίτι σου.

Μανώλης: Δεν το κάνουν όλοι.

Ελένη: Εγώ νομίζω πως στην οικογένεια σαν θεσμό υπάρχουν σχέσεις εξουσίας και επιβολής των γονιών απέναντι στα παιδιά τους, από τις οποίες δεν μπορούν να ξεφύγουν μέχρι μία ηλικία. Βέβαια προφανώς λόγω της επαφής και της κάλυψης των αναγκών τα παιδιά δένονται με τους γονείς, και οι γονείς με τα παιδιά, και υπάρχει αγάπη...

Αλλά οι διαφορές με τις άλλες σχέσεις, είναι πως οι δεύτερες μπορούν να μην είναι σχέσεις εξουσίας, σχέσεις επιβολής, και επιπλέον τις επιλέγουμε. Και έτσι μπορούμε να τις διακόψουμε, ή μπορούμε να τις συνεχίσουμε - αυτό είναι στο χέρι μας. Κι αν υπάρχει μεγάλη χρονική διάρκεια, αυτό δεν το θεωρώ κακό ή αρνητικό. Γιατί όλα λειτουργούν μέσα σε μία συγκεκριμένη κοινωνία. Σε μία άλλη κοινωνία

νία οι σχέσεις μας μπορεί να ήταν άλλου είδους. Εδώ, σε λίγα σημεία μπορεί να είμαστε διαφορετικοί.

Ρωμανός: Να σου πω ένα οικογενειακό πρότυπο πολύ συνηθισμένο που μπορεί να υπάρχει οπουδήποτε. Λοιπόν: ο «μπαμπάς» που είναι ο γενικός τσαμπουκάς, ο γενικός δερβέναγας, ο αρχηγός μέσα στο σπίτι. Η «μαμά» που είναι υπαρκτός και κυβερνάει. Αν δεν μαγειρεύει, αν δεν τους ξυπνήσει, αν δεν πεί σε όλους μαζί μικρούς και μεγάλους «κάνε αυτό» παραλύνει το σύστημα.

Υπάρχουν από την άλλη μεριά τα παιδιά. Η «φρόνιμη κόρη» και ο «τσαμπουκάς γιός». Η φρόνιμη κόρη και ο τσαμπουκάς γιός είναι για να κάνουνε ότι θέλουνε. Να παίρνουνε το κατζίκι, να φεύγουνε όποτε θέλουνε και να γυρίζουνε

της κατανομής της απουσίας του αρνητικού από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Η κοκκινোসκουφίτσα δεν άκουσε την μαμά της, "έπιασε κουβέντα με άγνωστο", και την γλύτωσε στο τσακ. Κατόπιν τούτου υποτίθεται πως πρέπει να "ακούμε τους γονείς μας".. ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ πάντως από το πως νοιώθεις. Υπάρχει και ένα άλλο χρήσιμο δίδαγμα από αυτό το παραμύθι: φάε τη γιαγιά και τρέχα...(λύκε)

ΧΡΗΣΙΜΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

νε όποτε θέλουνε... Οι γονείς από την μεριά τους κάνουν ότι τους ζητήσουνε τα παιδιά τους. Γιατί; Για να μην τα χάσουνε...να μην χάσουνε τα παιδιά τους από τα οποία ακούνε «το σπίτι έχει γίνει ξενοδοχείο φαγητού και ύπνου». Αυτή είναι μιά μορφή οικογένειας.

Μια άλλη μορφή σχέσης είναι αυτή: μένουν κάποιοι μαζί σε ένα σπίτι, υπάρχει κάποιος ή κάποια που μιλάει παραπάγω, συνήθως είναι κάποιος (αλλά και γυναίκα να είναι για μένα πάλι «κάποιος» είναι), υπάρχει λοιπόν κάποιος που έχει το επάνω χέρι, υπάρχουν άλλοι που δεν λένε τίποτα, καλή ώρα όπως εδώ, γιατί «δεν έχουμε να πούμε τίποτα», «δεν μας παίρνει»... Θέλω να πω με δυο λόγια πως οι οικογενειακές σχέσεις αναπτύσσονται και εδώ, με άλλο τρόπο. Δεν είναι ανάγκη να διορίσουμε τον τάδε «μπαμπά» για να πούμε πως είμαστε οικογένεια. Και η μόνη διαφορά βρίσκεται στο «άμα δεν γουστάρω φεύγω»...

Κατερίνα: Μα αυτά που λές δεν προσδιορίζονται με τον όρο οικογένεια. Προσδιορίζονται αλλιώς: η εξουσία είναι διάχυτη ανάμεσα μας...

Χάρης: Εγώ νομίζω πως δεν έχει γίνει κατανοητό γιατί είναι κακή η οικογένεια. Λοιπόν είναι κακή γιατί στα πρώτα χρόνια της ζωής του ανθρώπου, και όχι μόνο στα πρώτα, ίσως σε όλη την ζωή του, διατηρεί την κοινωνία όπως είναι. Η οικογένεια είναι το κύτταρο της κοινωνίας. Γιατί; Γιατί όταν λειτουργεί καλά η οικογένεια, τότε τα παιδιά μαθαίνουν να είναι σε ένα περιβάλλον, ευτυχισμένα, «γύρω από το τζάκι», να αγαπούν την μαμά τους, να αγαπούν τον μπαμπά τους, να αγαπούν τα αδελφάκια τους, τελικά μαθαίνουν καλά τους ρόλους που θα τους κάνουν καλούς υπήκοους.

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάζο
δυνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής
δχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ηση των εννοιών και των πράξεων.

παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ηξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
α χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
ν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

1. η ηδονή, η αλληλεγγύη,
διάθεση, το ανέμελο πετάρι-
προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
εις και έννοιες που βάζονται
ου λόγου αυτών που μετέτρε-
βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
τιό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
ίται οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απε-

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, αν σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην μο του κέρδους, της καταξίωσης πά με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η α κρατούσας τάξης σαν κανόνες ζωής στην επανάληψη της ίδιας ασημαντα μαζί της κάθε υγιή απόφραξη σει λίπασμα στον επαναπροσδιορι των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετέα της κοινωνικής καταξίω του καθενός περιέχει και μία α γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πίσω του ασημαντου παραχωρημένου σ σημείο διαφοράς απο το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή πηγάζει απο το διαφορετικό των αλλά απο τον βαθμό άρνησης το παιχνιδιού του σήμερα, απο όλους Η άρνηση του άλλου υπάρχει που είναι απόρρα άρνησης του φ η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

Αντίθετα όταν η οικογένεια δεν λειτουργεί καλά, όταν είναι διαλυμένη, όταν κάτι πηγαίνει στραβά σε αυτήν, τα παιδιά θα αποκτήσουν ερεθίσματα που θα τα κάνουν να αμφισβητήσουν και άλλα πράγματα που θα συναντήσουν αργότερα. Μιά καλή οικογένεια κάνει το παιδί υπάκουο. Μια διαλυμένη οικογένεια ή μια φτωχή οικογένεια κάνει το παιδί να αναρωτιέται «τί γίνεται εδώ πέρα»

Ρωμανός: Εγώ σου λέω πώς τα πράγματα είναι ακριβώς ανάποδα.

Χάρης: Αυτό που λέω δεν συμβαίνει μόνο με τα παιδιά, συμβαίνει και με τους γονείς. Γιατί δηλαδή γίνονται συντηρητικοί; Μα γιατί ο πατέρας έχει τα παιδιά σαν άλλοθι ίσως, και δεν θα ρισκάρει, δεν θα ζητήσει κάτι περισσότερο... είναι νεκρός. Όσοι έχουν παιδιά και αρχίζουν να ασχολούνται με την ανατροφή τους είναι νεκροί. Δεν έχουν την ελευθερία που είχανε πριν. Και ότι έχουνε το επενδύουνε στα παιδιά τους.

Κατερίνα: Αυτό συμβαίνει επειδή αυτή η σχέση, η σχέση γονείς-παιδιά, σε αυτήν την κοινωνία είναι αλλοτριωμένη. Τι σημαίνει δηλαδή πως εξ' ορισμού η οικογένεια είναι κακή; Όταν δύο άνθρωποι είναι μαζί, είναι οικογένεια;

Χάρης: Οικογένεια δεν σημαίνει οποιαδήποτε σχέση μεταξύ δύο ανθρώπων, ή μεταξύ ανθρώπων γενικά.

Μάνος: Μιά ερώτηση, για τον Ρωμανό: έχουν υπάρξει παλιότερα κοινωνίες στις οποίες δεν υπήρχε οικογένεια. Και αντίστοιχα, ενάντια στην οικογένεια είναι και οι φασίστες - και ανέκαθεν ήταν. Δεν θεωρούν την οικογένεια μοντέλο της κοινωνίας που θέλουν, της φασιστικής κοινωνίας.

Χάρης: Θέλουνε να κάνουνε όλο το κράτος μία οικογένεια. Δηλαδή την ανεβάζουνε πολύ ψηλά.

Μάνος: Οχι. Είναι ενάντια σε έναν πυρήνα που είναι το κύτταρο της σημερινής κοινωνίας. Και αυτοί Ρωμανέ μπορεί να κάνουν αυτό που στην αρχή θεωρήσεις σωστό. Δηλαδή μπορεί να δείρουν τον περιπτερά, επειδή τους φάνηκε κομμουνιστής, αλλά θα δείρουν και τον φίλο τους, και θα πάψουν να τον έχουν φίλο, για τον ίδιο λόγο. Και θα τον καρφώσουνε και στην οργάνωση, ή στην αστυνομία. Τελικά τι σημαίνει ενάντια στην οικογένεια; Ενάντια στην οικογένεια και υπέρ τίνος;

Ρωμανός: Το «ενάντια στην οικογένεια» είναι κατ' αρχήν κάτι σχετικό. Δηλαδή αν πας σε ένα χωριό δεν θα βρεις πυρηνικές οικογένειες. Θα βρεις και τα ξαδέλφια, και τους θείους, όλους εκεί... δηλαδή εκεί η οικογένεια έχει ευρύτερη σημασία από ότι σε άλλες περιπτώσεις.

Τώρα όσον αφορά τους φασίστες, αυτά τα πρότυπα εναλλάσσονται. Εγώ που έχω ζήσει και στην Ελλάδα φασισμό, «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» μας λέγανε σαν τα τρία στηρίγματα του φασισμού.

Τώρα: ότι μπορούν να υπάρχουνε κριτικές στάσεις απέναντι στην οικογένεια...ε, και απέναντι στον καπιταλισμό υπάρχουνε πολλές κριτικές, ακόμα και από τους φασίστες. Εγώ πάντως θεωρώ τον εαυτό μου, και όλους μας μαζί, αναρμόδιους να αντιπροτείνουμε κάτι στην θέση της οικογένειας. Δεν χρειάζεται να βάλουμε τίποτα στην θέση της οικογένειας.

Μάνος: Δεν κατάλαβες τι εννοώ. Αν σε κάθε ομαδοποίηση, είτε πολιτική, είτε κοινωνική, αν ακόμα και σχέσεις διαπροσωπικές τις ανάγεις στην οικογένεια, επειδή απλά είναι σχέσεις, τότε διαφωνώ. Άλλο πράγμα είναι να εντοπίζεις μέσα στις σχέσεις καταστάσεις όπου κά-

της κατανοήσης της απουσίας του αφηγητή από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

ποιος έχει το πάνω χέρι. Γιατί υπάρχουν και σχέσεις ισότιμες - δεν θα τις πούμε και αυτές οικογένεια.

Ρωμανός: Εγώ λέω πως η οικογένεια έχει κάποια χαρακτηριστικά. Το πρόβλημα δεν είναι ο μπαμπάς μου, η μαμά μου ή η αδελφή μου. Δεν είναι τα πρόσωπα. Το πρόβλημα μου είναι στα χαρακτηριστικά των σχέσεων.

Μάνος: Ναι. Λες ας πούμε για την μονιμότητα των σχέσεων. Λες πως αν κάποιοι είναι μαζί μερικά χρόνια, τότε αυτό σημαίνει οικογένεια.

Ρωμανός: Συνιστά οικογένεια γιατί έχει και άλλα χαρακτηριστικά μαζί. Δεν είναι το ότι επειδή εσένα σε ξέρω έξι χρόνια, εμείς οι δύο είμαστε οικογένεια...

Μάνος: Τότε τί είναι; Το ότι पहιδομάστε;

Ρωμανός: Είμαστε οικογένεια - αυτό είναι που με ενοχλεί - όταν είμαστε μιά μονάδα παραγωγής και κατανάλωσης. Δουλεύουμε και ξοδεύουμε μαζί. Αυτό είναι το πρότυπο για την κοινωνία. Αυτό είναι το έ-

Το άλλο είναι ο δικός «μου» άνθρωπος. Μαθαίνουμε στην ιδιοκτησία. Μαθαίνουμε στην ζήλεια. Η ζήλεια για μένα είναι μιά έκφραση της ιδιοκτησίας. Δεν είναι το ότι στεναχωρήθηκα επειδή ο Γιαννάκης σήμερα με έκλασε και έφυγε - αυτό είναι λογικό. Η ζήλεια είναι άλλο: θα του την φέρω του Γιαννάκη που έφυγε.

Μάνος: Ναι, αλλά αυτό είναι ζήτημα της σχέσης. Δεν εξαρτιέται από το αν κάποιοι είναι μαζί έξι χρόνια ή ένα. Η ζήλεια μπορεί να συμβεί ανάμεσα μας ακόμα κι αν γνωριζόμαστε μια μέρα. Ή μπορεί να μην συμβεί ποτέ.

Ρωμανός: Ναι, μπορεί να μην συμβεί ποτέ, αλλά εγώ πιστεύω ότι όταν κάποιοι άνθρωποι είναι καιρό μαζί, διαμορφώνονται σχέσεις εξουσίας μεταξύ τους. Η οικογένεια ας πούμε μαθαίνει στην αντρική εξουσία.

Πέτρος: Υπάρχουν και εξαιρέσεις.

Λάκης: Εγώ νομίζω πως τα κύρια στοιχεία της οικογένειας είναι οι σχέσεις ανάμεσα σε αυτούς που κάνουν τα παιδιά και τα παιδιά, και οι σχέσεις βέβαια μεταξύ τους. Σε μια αστική οικογένεια για παράδειγμα, αυτά τα στοιχεία είναι άσχημα, γιατί οι σχέσεις που έχουν μεταξύ τους είναι σχέσεις ιδιοκτησίας. Αλλά με βάση ανθρώπους που είναι ελευθεριακά σκεπτόμενοι, που μπορούν να έχουν μια ελευθεριακή σχέση, να μην εξουσιάζουν και να μην εξουσιάζονται, νομίζω πως δεν υπάρχει κάτι κακό σε μια οικογένεια. Όταν λέμε «οικογένεια», γενικά και αόριστα, να μην μιλάμε μόνο για αυτό που βλέπουμε. Γιατί μπορεί να υπάρχει κάτι διαφορετικό.

Πέτρος: Συμφωνώ. Άλλο η αστική οικογένεια και άλλο η οικογένεια γενικά.

Λάκης: Ρίχνουμε μεγάλο βάρος στην μονιμότητα, ας πούμε δηλαδή ότι δύο άνθρωποι κάνουν παιδιά, άρα δένονται εφ' όρου ζωής. Αλλά μπορεί να μην είναι αυτό το μοντέλο. Μπορεί να ζούν μαζί δέκα άνθρωποι, που έχουν και δέκα παιδιά - ας πούμε σε μια κατάληψη.

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάζιμο
δυο της ολοκληρωτικής άρνησης της
δχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ση των εννοιών και των πράξεων.

παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ηξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
α χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
ν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

η ηδονή, η αλληλεγγύη,
διάθεση, το ανέμελο πετάρι-
προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
εις και ένοιες που βάλονται
ου λόγου αυτών που μετέτρε-
βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
τιό όμορφων ιδεών" και σε
ουν το αντίθετο οι ιδέες
είναι οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απε-

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, αν σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην μ του κέρδους, της καταξίωσης π με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η κρατούσας τάξης σαν κανόνας ζωής στην επανάληψη της ίδιας ασήμαντης μαζί της κάθε υγιή απόφραξη λήπασμα στον επαναπροσδιορι των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεια της κοινωνικής καταξίω του καθενός εμπεριέχει και μία α γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πίσ του ασήμαντου παραχωρημένου σ σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο

Το δόστροπο της επικοινωνίας ή πηγάζει από το διαφορετικό των αλλά από τον βαθμό άρνησης του παιχνιδιού του σήμερα, από όλους Η άρνηση του άλλου υπάρχει που είναι απόρροια άρνησης του η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

Ρωμανός: Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που λένε «no future», «την βγάζουμε - δεν την βγάζουμε αυτήν την βδομάδα» - και αυτοί οι άνθρωποι κάνουν παιδί; Και δεν θα εξαρτηθούν από το παιδί; Δηλαδή εγώ σαν μάνα, όταν έχω αφήσει το παιδί στο σπίτι, θα πάω να τα χώσω; Δεν νομίζω. Θα το σκεφτώ. Γιατί μπορεί να με πιάσουν κιόλας. Κι αν είμαι μόνος μου, αυτεξούσιος, δεν χάθηκε ο κόσμος να με τοιμπίσουν.

Πέτρος: Δηλαδή να μην να κάνουμε παιδιά για να κάνουμε την επανάσταση;

Ρωμανός: Δεν είναι πολιτικό για να πείς «δεν κάνουμε αυτό για να κάνουμε το άλλο».

Πέτρος: Ναι, απλά εσύ έτσι το θέτεις!

Αγνή: Δύο λεπτά. Γιατί στους 33 για παράδειγμα υπήρχε και μια έγκυος γυναίκα. Και μια μάνα υπήρχε επίσης.

Πέτρος: Εγώ νομίζω πως αν κάποιος είναι επαναστάτης δεν κρέμεται από άλλους. Είτε από παιδιά είτε από αλλού.

Ρωμανός: Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να το δει κανείς το θέμα βέβαια. Πως όσο υπάρχει αυτή η κοινωνία δεν πρόκειται να υπάρχουν ισότιμες σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Πως όπως και να το προσπαθούμε, ότι και να κάνουμε, θα καταλήγουμε στην οικογένεια. Εγώ βέβαια δεν συμφωνώ με αυτόν τον τρόπο.

Κατερίνα: Είμαστε καταδικασμένοι δηλαδή;

Ρωμανός: Εγώ πιστεύω ότι είναι αδύνατη η σχέση ισοτιμίας σε μεγάλη διάρκεια. Γιατί; Γιατί αυτό το «συναισθηματικό» που αναφέρθηκε από διάφορους στην κουβέντα, αυτή η συναισθηματική σχέση σε σπρώχνει σε υποχωρήσεις.

Λαμπρινή: Εγώ νομίζω πως είναι απαραίτητο οι σχέσεις, φυσικές ή ηθικές, που υπάρχουν και στην οικογένεια, να συμβάλλουν στην εξέλιξη του ατόμου. Στην εξέλιξη του ατόμου συμβάλλει η αγάπη που έχει κάποιος για την οικογένεια του, το πάθος που έχει για την οικογένεια του. Γιατί το πάθος σε κάνει να ριψοκινδυνεύεις, να εμπνέσαι, να ζηλεύεις, να πονάς, να μένεις μόνος σου, να καταρρακώνεσαι... Όλα αυτά συμβάλλουν στην εξέλιξη σου σαν άτομο. Είτε λοιπόν είναι ηθική η σχέση είτε φυσική, η οικογένεια πρέπει να συμβάλλει στην καλλιέργειά σου. Αν κάνει κάτι που συμβάλλει στην καλλιέργειά σου τότε είναι εντάξει. Αν την εμποδίζει, και το ανέχεσαι, έχεις χάσει. Γιατί είμαστε υποχρεωμένοι να καλλιεργούμε τους εαυτούς μας.

Πέτρος: Να κάνω μία παρέμβαση εδώ. Οι αστοί ψυχολόγοι λένε πως ο έρωτας είναι ξεκάθαρα σχέση εξουσίας, και πως ο σεβασμός έρχεται γύρω στα 60. Δηλαδή στην ουσία, μέχρι να πάψει η σεξουαλική έλξη, ο έρωτας είναι σχέση εξουσίας. Αυτά τα λένε οι αστοί ψυχολόγοι... Αν ισχύει κάτι τέτοιο, είμαστε χαμένοι.

Αλέκος: Δεν αναρωτιέσαι γιατί το λένε αυτό;

Πέτρος: Όχι, αναρωτιέμαι αν ισχύει.

Αλέκος: Κάθε κουβέντα που έρχεται από ψυχολόγους, είναι να αμφιβάλλεις από το πρώτο γράμμα, μέχρι το τελευταίο. Αυτό που λένε έχει κάποιο νόημα, αλλά δεν σου το δίνουν ολόκληρο. Οτι μπορεί να παίζονται σχέσεις εξουσίας μέσα στον έρωτα, ναι, μπορεί να παίζονται. Αλλά αυτό γίνεται επειδή ο έρωτας υπάρχει σε ένα πλαίσιο που παράγει και αναπαράγει την εξουσία και κάνει ότι μπορεί για να εμποδίσει να υπάρχει ελεύθερος έρωτας. Δηλαδή το ότι μας επιβάλλονται έρωτες που είμαστε αναγκασμένοι να ασκήσουμε εξουσία, είτε ο ένας είτε ο άλλος, αυτό συμβαίνει πράγματι. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως τέτοια είναι η μόνη δυνατότητα του ανθρώπου.

Πέτρος: Μακάρι.

Αλέκος: Όχι μακάρι!

Πέτρος: Εννοώ το εύχομαι, αλλά δεν το βλέπω.

Αλέκος: Πως να το δείς, όταν γύρω μας υπάρχουν τόσες πολλές σχέσεις εξουσίας; Όταν είσαι αναγκασμένος να αντιμετωπίσεις χίλια προβλήματα, εκείνο το πάθος που έχεις για τον άλλο άνθρωπο μαυρίζει από τα οικονομικά προβλήματα, από προβλήματα καταγωγής, από προβλήματα ράτσας, φύλων... πως μπορεί να είναι ελεύθερος ο έρωτας;

Τελικά θα έλεγα κάτι: ότι δεν είναι το ζήτημα να ορίσουμε τι είναι η οικογένεια, αλλά να βρούμε γιατί υπάρχει, και πως υπάρχει. Σε τι χρησιμεύει, και ποιούς εξυπηρετεί.

Πέτρος: Η οικογένεια είναι κύτταρο της αστικής οικογένειας, αυτό είναι ξεκάθαρο.

Αλέκος: Ναι. Αλλά υπάρχουν διάφορες μορφές οικογένειας. Αυτό που λες πυρήνα της αστικής οικογένειας, δηλαδή το «μάννα-πατέρας-παιδιά», διέλυσε μία άλλη μορφή οικογένειας, την αγροτική οικογένεια. Δηλαδή αυτή η μορφή ένωσης των ανθρώπων, η αγροτική οικογένεια, δεν εξυπηρετεί το σύστημα όπως αυτό θέλει να λειτουργήσει σήμερα. Το σύστημα αλλάζει την μορφή, δηλαδή αλλάζει τις σχέσεις

από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

των ανθρώπων. Το σύστημα θέλει ο άντρας να είναι εδώ, την γυναίκα να την στέλνει η εταιρεία στην Βιέννη, ύστερα να στέλνει τον άντρα στην Ιαπωνία, να συναντιούνται μιά στις τόσες, το παιδί να το φροντίζει η γιαγιά αν υπάρχει, αν δεν υπάρχει να το στέλνουνε στον παιδικό σταθμό... με λίγα λόγια το σύστημα δημιουργεί σχέσεις, μορφές σχέσεων. Μία από αυτές είναι η αστική οικογένεια. Το ζήτημα είναι ότι μέσα σε αυτήν την μορφή δεν μπορούν να παραχθούν οι αντιστάσεις που μπορούσαν να παραχθούν σε άλλες μορφές οικογένειας, στις αγροτικές οικογένειες π.χ. Όπου ένα χωριό ολόκληρο μπορούσε να είναι μία ή δύο οικογένειες. Και όπου υπήρχαν άλλες αντιστάσεις, άλλοι εχθροί.

Λοιπόν εμένα δεν με νοιάζει αν η οικογένεια είναι καλή ή κακή. Εκείνο που ζητάω είναι ελεύθερες σχέσεις. Αυτές οι μορφές σχέσεων που υπάρχουν μας καταπιέζουν, δεν τις γουστάρουμε, έστω ενστικτώδικα. Πόσοι από δωμέσα δεν έχουν σκεφτεί «ρε γαμώτο, να πεθάνει ο πατέρας μου, να μείνω ορφανός»; -και συγχρόνως την άλλη στιγμή κτυπάει το πόδι της η μάνα μας και τρέχουμε στα νοσοκομεία, φωνάζουμε, ράνουμε... Ε, αυτή η σχιζοφρενική σχέση τίποτα καλό δεν έχει. Γιατί την αγάπη που δείχνουμε σε τέτοιες περιστάσεις στους γονείς, μπορούμε να την δείξουμε και σε έναν συνάνθρωπό μας.

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάζιμο
υνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής
χι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

κομού στη χειραγώγηση των μαζών
ση των εννοιών και των πράξεων.
παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ηξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
να χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
ν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
ρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
διάθεση, το ανέμελο πετάρι-
προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
εις και ένοιες που βάλονται
ου λόγου αυτών που μετέτρε-
βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
τιό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
ίναι οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απε-

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, αν σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην με του κέρδους, της καταξίωσης πό με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η α κρατούσας τάξης σαν κανόνας ζωής στην επανάληψη της ίδιας ασημαν- ντας μαζί της κάθε υγιή απόφαση σε λήπασμα στον επαναπροσδιορι- των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετέα της κοινωνικής καταξίω- του καθενός εμπεριέχει και μία α γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πίσυ του ασημαντου παραχωρημένου σ σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή πηγάζει από το διαφορετικό των α αλλά από τον βαθμό άρνησης το παιχνιδιού του σήμερα, από όλους Η άρνηση του άλλου υπάρχει που είναι απόρρα άρνησης του α η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Το παράξενο δεν είναι που η κακιά μητριά ήθελε να σκοτώσει την χιονάτη. Αυτά συμβαίνουν και στις καλύτερες οικογένειες - άσε δε το τι γίνεται μεταξύ των τοπ-μόντελς...

Μαρία: Είναι αγάπη αυτό το πράγμα που ανέφερες; Γιατί εγώ το νοιώθω πιο πολύ σαν υποχρέωση. Αναρωτιέμαι πολλές φορές για τον συναισθηματικό δεσμό που έχουμε με τους γονείς μας... δεν ξέρω αν είναι αγάπη.

Ντίνα: Είναι εξάρτηση.

Γιάννης: Δεν είναι έτσι. Υπάρχει μία σχέση φυσική, όπως και να έχει. Είναι γονείς.

Μαρία: Τί σημαίνει αυτό το πράγμα; Εγώ είμαι 22 χρόνων και τους έχω συνηθίσει 22 χρόνια. Τί πάει να πει φυσική σχέση;

Γιάννης: Με τα αδέρφια σου, με τους γονείς σου υπάρχει μία φυσική σχέση.

Μαρία: Εγώ νομίζω πως αυτή η σχέση είναι κοινωνική. Δηλαδή μπορεί να αναπτυχθεί με έναν άνθρωπο που δεν σε γέννησε, που δεν είναι μαζί σου από την ώρα που γεννιέσαι, αλλά αργότερα. Αποδεικνύεται αυτό από τα παιδιά που έχουν μεγαλώσει όχι με τους «φυσικούς» γονείς, αλλά με θετούς. Δεν υπάρχει καμμία διαφορά. Αρα δεν είναι φυσική η σχέση. Δηλαδή το ότι σε γέννησε η μητέρα σου δεν συνεπάγεται και όλα αυτά που αποδίδονται στην οικογένεια ή στην αγάπη προς τη μητέρα. Είναι η επαφή μαζί της, το διάστημα που περνάμε μαζί της, και η εξάρτηση που δημιουργούν τις σχέσεις.

Γιάννης: Εξάρτηση; Δεν ξέρω πώς το αισθάνεσθε εσείς, αλλά εμένα, από τότε που άρχισα να περπατάω, μου άρεσε η παρέα της μάνας μου. Και μέχρι τώρα έτσι το αισθάνομαι.

Το παράξενο είναι που η χιονάτη πήγε να μείνει σε κοινόβιο. Ποιός κομμουνιστικός δάκτυλος, ή ποιός ανόητος σκηνοθέτης προσπαθεί να διαφθείρει τα παιδιά μας; Ε;; ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ. Η χιονάτη μετάνοιωσε, και παντρεύτηκε. Με σύζυγο πρίγκηπα και εξτρεμιστικό παρελθόν, μπορεί να έγινε και βουλευτίνα - ποιός ξέρει;

ΧΡΗΣΙΜΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

της κατανομής της απουσίας του αριστοκράτη από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

Ρωμανός: Ένα απλό ερώτημα. Είμαι σίγουρος ότι εδώ υπάρχουν άνθρωποι που εκτός από την έγνοια για το τελευταίο λεωφορείο, έχουν και έναν χρονικό περιορισμό για να επιστρέψουν στο σπίτι κάποιων γονιών. Αυτό τί είναι;

Εγώ δε γουστάρω να γυρίσω σήμερα στο σπίτι, δε γυρνάω, και αύριο γίνεται το πατατράκ στο σπίτι. Η το ακόμα χειρότερο, δε γίνεται το πατατράκ, αλλά βλέπω τη μάνα μου με κάτι μούτρα μέχρι το πάτωμα.

Γιάννης: Αυτά δεν έχουν σημασία, γιατί άλλοι τα ξεπερνάνε και άλλοι μένουν κολλημένοι εκεί.

Ρωμανός: Ναι, αλλά αυτό λέγεται εκβιασμός από τη μεριά τους.

Γιάννης: Ναι. Μπορείς να το καταλάβεις, να συγκρουστείς μαζί τους και να το ξεπεράσεις. Η να νοιώσεις αδύνατος και να μην το ξεπεράσεις. Πολλοί γονείς όμως έχουν ανοιχτά τα αυτιά τους...

Χάρης: Αυτό είναι εξαίρεση.

Γιάννης: Δεν είναι εξαίρεση.

Χάρης: Είναι. Εμείς τους κάνουμε τους κανόνες; Η κοινωνία τους κάνει. Να μιλάμε με πραγματικούς όρους: η οικογένεια μαθαίνει τα παιδιά να είναι δούλοι, ασυνείδητα ή συνειδητά. Τους μαθαίνει να είναι εξαρτημένοι, να έχουν τις φοβίες και τις ανασφάλειες των γονιών τους. Τους μαθαίνει ότι πρέπει να πάρουν έναν «σωστό» δρόμο... Αυτό είναι η οικογένεια. Για να νοιώσεις ελεύθερος πρέπει να καταργήσεις την οικογένεια.

Ρωμανός: Η οικογένεια έχει και έναν άλλο ρόλο που τον ζούμε καθημερινά. Είναι ο ρόλος της ήπιας καταστολής. Τα «μη» και τα «όχι» και τα «απαγορεύεται» στην ηλικία που είμαστε δε μας μετράνε... Αλλά υπάρχει και το «καλά εμένα δε με σκέφτεσαι, αλλά τον έρμο τον πατέρα σου που δουλεύει από το πρωί μέχρι το βράδυ, δεν τον σκέφτεσαι»;

Κατερίνα: Αυτά τα ξέρουμε. Τα έχουμε ζήσει όλοι. Εγώ ένα άλλο ερώτημα έχω: η οικογένεια μπορεί να υπάρχει μεταξύ μας; Μπορεί να δημιουργηθεί με διαφορετικούς όρους; Με άλλες σχέσεις; Η οικογένεια στη μελλοντική κοινωνία, στην κοινωνία των ονείρων μας, δεν θα υπάρχει; Τί σκέφτεσαι;

Ρωμανός: Για μένα όχι.

Ειρήνη: Για μένα ναι.

Κατερίνα: Γιατί;

Αλέκος: Γιατί ρωτάς; Γιατί σε απασχολεί αυτό; Γιατί θέλουμε να ξέρουμε αν μετά από πεντακόσια χρόνια θα υπάρχει «μπαμπάς, μαμά, παιδί»; Τί μας νοιάζει;

Ρωμανός: Εμένα με νοιάζει αν γίνεται να αρχίσουμε να τα φτιάχνουμε από τώρα, με σοβαρότητα, με επιμέλεια, με υπευθυνότητα, και να δεχόμαστε συγχαρητήρια από τους εαυτούς μας σε πέντε χρόνια. Αυτό μ' ενδιαφέρει -όχι τί θα γίνεται σε πεντακόσια χρόνια.

Αλέκος: Πάντως γι' αυτό που είπες πριν, για τη μαλακή καταστολή, υπάρχει και το εξής. Στην Αγγλία, στη Γερμανία, και πιο πολύ ακόμα στην Αμερική, επειδή έχει διαλυθεί η οικογένεια, έχει αυξηθεί σε τερατώδη βαθμό η σκληρή καταστολή. Χιλιάδες ζητιάνοι, χιλιάδες άστεγοι, χιλιάδες «αλήτες» και από πάνω τους το κράτος. Τώρα στην Αγγλία, για παράδειγμα, ξαναβγήκε ο νόμος του δέκατου-όγδοου αιώνα περί αλητείας. Το παράδοξο είναι λοιπόν ότι, ενώ ασφυκτιούμε μέσα στην οικογένεια, ταυτόχρονα, επειδή δεν υπάρχει κάτι άλλο, εί-

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάσιμο
δυνα της ολοκληρωτικής άρνησης τής
δχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ρισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ηση των εννοιών και των πράξεων.

παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
λα χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
αν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
ιδιάθεση, το ανέμελο πετάρι-
ο προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
ξεις και έννοιες που βάλονται
ου λόγου αυτών που μετέτρε-
ο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
πιό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
είναι οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απ...

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην του κέρδους, της καταξίωσης με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η κρατούσας τάξης σαν κανόνες ζω στην επανάληψη της ίδιας ασημαντας μαζί της κάθε υγιή απόφαση λήψαμα στον επαναπροσδιορ των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεια της κοινωνικής καταξίω του καθενός εμπεριέχει και μία γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πια του ασημαντου παραχωρημένου σημείο διαφοράς απο το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή πηγάζει απο το διαφορετικό των αλλά απο τον βαθμό άρνησης το παιχνιδιού του σήμερα, απο όλους Η άρνηση του άλλου υπάρχει που είναι απόρροια άρνησης του η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

... ναι ένα μέσο να ασφαλιστούμε απέναντι σ' αυτήν την τρομερή καταστροφή των σχέσεων που επιβάλλει το σύστημα. Αυτό το «γεύονται» έξω. Κι αυτό βέβαια επειδή δεν είμαστε ικανοί να δημιουργήσουμε άλλες αντιστάσεις. Δηλαδή η οικογένεια λειτουργεί σαν καταφύγιο. Γι' αυτό γυρίζει ο άνθρωπος στο σπίτι του. Δεν θα έρθει σ' εσένα, δεν θα έρθει στον φίλο. Θα πάει εκεί που ξέρει ότι θα βρει και τα κατεβασμένα μούτρα, και το χέσιμο του πατέρα του... γιατί δεν υπάρχει κάτι άλλο να τον ασφαλίσει μπροστά σ' αυτήν την τρομερή επίθεση.

Ρωμανός: Εγώ δεν είμαι υπέρ του να ποδη- ασφαλιζόμαστε. Γιατί δηλαδή να ψάχνουμε για μηχανισμούς ασφάλειας, είτε λέγονται μπαμπάς - μαμά, είτε γκόμενος - γκόμενα... (στα ιταλικά παρεμπιπτόντως σημαίνει θηλειά).

Αλέκος: Ναι. Αυτό λέω. Αυτό είναι το παράλογο, ότι βάζεις το κεφάλι στη θηλειά... γιατί να μην το διαπιστώσουμε;

Ρωμανός: Ε, γιά να μην το βάζουμε.

Αλέκος: Ναι. Το διαπιστώνουμε - και μετά ρωτάμε «γιατί το βάζεις εκεί το κεφάλι σου»; Και σου λέει ο άνθρωπος «γιατί δεν έχω πουθενά αλλού να το βάλω».

Ρωμανός: Η απάντηση είναι «φτιάξε κάτι άλλο γιά να το βάλεις, που να μην είναι σαν το προηγούμενο».

Αλέκος: Συμφωνούμε.

Ρωμανός: Ας επανέλθουμε λοιπόν στο αρχικό πρόβλημα. Ο αρχικός μου ισχυρισμός ήταν ότι οι σχέσεις που επικρατούν μέσα σ' αυτό που ονομάζουμε «χώρος» είναι σχέσεις οικογένειας. Είναι οι ίδιες σχέσεις που βιώσαμε στην οικογένειά μας, σχέσεις συνήθειας, εξάρτησης και ασφάλειας.

Λάκης: Εγώ τώρα μένω εδώ, έτσι. Και μου αρέσει. Οι εναλλακτικές λύσεις μου ποιές είναι; Η να πάω στους γέροντες μου πίσω, ή ν' αρχίσω να δουλεύω καθημερινά γιά να νοικιάσω μέρος μου, ή με άλλον ένα, ή με άλλους δύο ένα σπίτι. Έτσι;

Λοιπόν, εδώ πέρα μου αρέσει, είμαι κατά κάποιον τρόπο ασφαλής... αλλὰ πες μου, τί άλλο μπορώ να κάνω;

Χάρης: Ναι, εντάξει, μία κατάσταση σου είναι βοηθική, έχει φτάσει σ' ένα σημείο ακμής - αλλὰ δεν προχωράει παραπέρα. Αμα μείνεις στην ασφάλεια και μόνο, δεν θα ψάξεις γιά να βρεις κάτι καινούργιο, κάτι καλύτερο. Αλλὰ μένεις εκεί, εδώ, γιατί είναι η εύκολη λύση. Γιατί η δύσκολη λύση, που μπορεί να είναι και καλύτερη, απαιτεί να ρισκάρεις. Και αυτό είναι το χαρακτηριστικό της οικογένειας: ότι δε ρισκάρεις γιά το καλύτερο, αλλὰ βολεύεσαι στην εύκολη λύση.

Λάκης: Αυτό είναι ζήτημα ποιότητας ανθρώπων. Αυτός που ξέρει τί θέλει, και ξέρει πως αυτό που θέλει είναι καλύτερο απ' αυτό που έχει, θα ρισκάρει.

Τώρα το ζήτημα είναι πως οι θεσμοθετημένες μορφές, όπως η αστική οικογένεια έτσι που την έχουμε ζήσει και έτσι που παίζει στην κοινωνία, έχουν μπλοκάρει αυτό που μπορείς να πεις «δεν πάει άλλο».

Μάνος: Υπάρχει πάντως μία διαφορά ανάμεσα στην οικογένεια - οικογένεια, δηλαδή «μάνα-πατέρας-παιδιά», και σ' αυτό που μπορεί να γίνει πράγματι οικογένεια, δηλαδή κάθε ομαδοποίηση που αναπαράγει όλες τις σχέσεις και τις δομές της οικογένειας. Η διαφορά είναι η εξής: ότι αν είσαι σε μία ομάδα, παρέα, οτιδήποτε, και καταλάβεις ότι έχει αρχίσει να παίρνει χαρακτηριστικά οικογένειας, ότι έχει γίνει βόλε-

... της κοινωνίας.

μα, έχεις πάντα τη δυνατότητα αν θέλεις να αρνηθείς αυτήν την κατάσταση, και να βάλεις τα ερωτήματα μέσα σ' αυτήν την συλλογικότητα. Για τους ρόλους, για το τί κάνουμε, τί δεν κάνουμε, ένα σωρό πράγματα στα οποία μπορείς να κάνεις κριτική.

Αυτό στην οικογένεια σαν θεσμό δε μπορείς να το κάνεις. Η, αν το κάνεις, δεν υπάρχει καμιά περίπτωση ν' αλλιάξει η δομή. Δεν υπάρχει περίπτωση να βάλεις ζήτημα στον πατέρα σου ότι «φτάνει, μέχρι εδώ, που γύρναγες στο σπίτι κι έβρισκες ένα πιάτο φαί. Από εδώ και πέρα, θα το φτιάχνεις μόνος σου, ή θα το κάνουμε εναλλάξ, ο καθένας θα μαγειρεύει στη σειρά για τους άλλους». Δεν υπάρχει περίπτωση κάτι τέτοιο να γίνει αποδεκτό σε μία οικογένεια. Ενώ σε μία ομάδα μπορείς να βάζεις τέτοιου είδους ζητήματα.

Μπορείς βέβαια να φύγεις. Μπορείς επίσης να μείνεις στο βόheim. Όπως στην οικογένεια. Αλλά ξαναλέω είναι σημαντική και η τρίτη δυνατότητα, του να βάζεις τα ζητήματα μέσα στην ομάδα. Αρα τελικά, σε κάθε περίπτωση, οι παρέες μας και οι ομάδες μας είναι πιο ανοιχτές από την οικογένεια, και πολλὰ μπορούν να παλευτούν σε τέτοια «κοινωνικά κύτταρα». Και τελικά, ότι ζητήματα βάζουμε με διάφορους τρόπους στην κρίση της κοινωνίας, μπορούμε αλλά και πρέπει να τα βάζουμε και στον πρώτο κύκλο ανθρώπων, όπου βρισκόμαστε.

Κατερίνα: Φυσικά, αφού υποτίθεται πως είμαστε ελεύθερη ένωση.

Χάρης: Ναι, ξεκινάμε διαφορετικά απ' την οικογένεια, γιατί είναι διαφορετική η συνείδηση. Θέλουμε να κάνουμε μερικά πράγματα, θέλουμε να πάμε παραπέρα. Αυτό είναι μία διαφορετική συνείδηση απ' την οικογένεια. Δηλαδή ακόμα κι αν παρουσιάζονται φαινόμενα οικογένειας, υπάρχει πάντα μία διαφορά αρχική.

Μάνος: Ναι, αλλά αυτό δεν φτάνει. Είναι πολύ λίγο. Γιατί αν μαζευτόνε δεκαπέντε άνθρωποι κι αποφασίσουν να μείνουνε μαζί, αυτό είναι πράγματι ένα βήμα. Αλλά όταν σταματάει εκεί, δεν είναι τίποτα. Αν μένει στην «προσωπική επιλογή» των δεκαπέντε, τότε δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να βολεύει αυτούς που το αποφασίσανε. Εκεί σταματάει. Και τελικά, αυτό αναπαράγει την οικογένεια.

Αντωνία: Εγώ πιστεύω πως ο καθένας μας κουβαλάει μέσα του την οικογένεια από την στιγμή που γεννιέται, μέχρι την στιγμή που θα μπορέσει να βρει το κουράγιο να δει πρόσωπο με πρόσωπο τη μάνα του, τον πατέρα του, και τις σχέσεις που κουβαλάει μέσα του, ώστε ν' αλλιάξει σε ατομικό επίπεδο. Γιατί ακόμα κι από γενετική άποψη κουβαλάμε τη μάνα μας και τον πατέρα μας μέσα στα κύτταρά μας. Σε όποια ομάδα κι αν βρεθεί ο καθένας, θα κουβαλάει τη σχέση που είχε με τη μάνα του και τον πατέρα του. Κι όσο κι αν δεν θέλουμε να το δεχτούμε, εγώ πιστεύω ότι τους κουβαλάμε μέσα μας. Κι αυτή τη σχέση τη βγάζουμε προς την κοινωνία, συνέχεια.

μεριά της μαμάς της, κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάσιμο ιδυνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ρισμού στη χειραγώγηση των μαζών ήση των εννοιών και των πράξεων. η παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο αι για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα ληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση ια χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε υν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη, οδιάθεση, το ανέμελο πετάρι- ο προορισμό. Ο κομμουνισμός, η σάτυρα, η χαριστικότητα, ξεις και ένοιες που βάλονται του λόγου αυτών που μετέτρε- ο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν ζετε σαν ξεπερασμένο, αποτε- πιδό όμορφων ιδεών" και σε σουν το αντίθετο οι ιδέες είναι οι μόνες που μπορούν υν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απε...

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, α... σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην μ... του κέρδους, της καταξίωσης π... με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η κ... κρατούσας τάξης σαν κανόνας ζω... στην επανάληψη της ίδιας ασημαν... ντας μαζί της κάθε υγιή απόφραξ... σει λίπασμα στον επαναπροσδιορι... των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς...

Η επετεία της κοινωνικής καταξίω... του καθενός εμπεριέχει και μιά κ... γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, π... του ασημαντού παραχωρημένου σ... σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο...

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή... πηγάζει από το διαφορετικό των... αλλά από τον βαθμό άρνησης το... παιχνιδιού του σήμερα, από όλους... Η άρνηση του άλλου υπάρχει... που είναι απόρροια άρνησης του... η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα...

Ρωμανός: Θα έκανες παρέα με τη μάνα σου και τον πατέρα σου αν δεν ήταν μάνα σου και πατέρας σου;

Αντωνία: Αν με ρωτάς προσωπι... κά, εγώ ελευθέρωσα τον εαυτό μου κι έχω αφήσει κι αυτούς ελεύθερους. Δεν τους κρίνω. Τους έχω αφήσει ελεύθερους να είναι ο εαυτός τους, όπως είμαι κι εγώ. Αλλά χρειάστηκε πρώτα να ελευθερωθώ απ' αυτούς.

Ρωμανός: Να σας πω ένα ανέκδοτο. Λέει «γιατί ο χριστός ήταν έλληνας; Για τέσσερεις λόγους. Πρώτον, γιατί έφυγε απ' το σπίτι του στα 33. Δεύτερον, γιατί δούλεψε πρώτη φορά στα 30. Τρίτον, γιατί πίστευε πως η μάνα του ήταν παρθένα. Και τέτατον, γιατί η μάνα του τον θεωρούσε θεό».

Το λένε οι γερμανοί για να χαρακτηρίσουν τους έλληνες. Υπάρχει στην Ελλάδα μάνα που να μην πιστεύει ότι ο γιός της είναι θεός;

Ενρίκο: Η οικογένεια προσωποποιεί τις πολιτικές και πολιτιστικές συνθήκες που επικρατούν σε όλη την κοινωνία. Το τι γίνεται έξω μεταφέρεται στην οικογένεια - αλλά και η οικογένεια αποτελεί τον κινητήριο μοχλό του ίδιου αίσχους. Υπάρχει μιά αμφίδρομη σχέση. Η άρνηση της οικογένειας δεν σημαίνει την απόρριψη της συλλογικότητας και της ομαδοποίησης των ανθρώπων.

Αν πούμε πως η οικογένεια, όπως την βλέπουμε, είναι η κυριαρχία του ενός γονέα πάνω στον άλλο, του ά...

Η άρνηση της οικογένειας ξεκινάει από το κατά πόσο μπορείς να αρνηθείς το παιδί σου σαν κ... σου. Δεν εννοώ να το πετάξεις στο δρόμο. Εννοώ να μην είσαι ο ιδιοκτήτης του, να μην θέλεις να σαν εσένα, να μην το βλέπεις σαν το παιχνίδι σου, να μην εναποθέτεις τα όνειρά σου σε αυτό.

Από εκεί και πέρα, το ξεπέραςμα της οικογένειας δεν μπορεί να έρθει μονάχα από τους γονείς παιδιού. Η άρνηση της οικογένειας έρχεται συλλογικά, συνολικά, από ολόκληρη την κοινωνία. Αν εγώ ο Μ. έχω ένα παιδί, κάπως το αποκτήσαμε. Λοιπόν: και να θέλουμε εμείς να ξεπεράσουμε αυτή τη σχέση, χρειάζονται και άλλοι που θα βοηθήσουν. Γιατί ένα παιδί έχει ανάγκες, είναι όντως μιά δέσμη - αλλά δεν είναι μόνο τέτοια. Είναι και αγαλλίαση, είναι πολλά πράγματα μαζί.

Ρωμανός: Ναι, όταν έχεις δέκα γρίνιες την ημέρα....

Ενρίκο: Ε, εντάξει. Αλλά όταν γυρνάς και το βλέπεις να γλυκοκοιμάται;... Τέλος πάντων ας μην σπαθούμε να αλλάξουμε την οικογένεια ερήμην της κοινωνίας. Η οικογένεια θα αλλάξει όταν θα αλλάξει η κοινωνία. Αυτά πάνε μαζί.

Μάγκουας: Δεν είναι έτσι ακριβώς. Τι θα περιμένουμε δηλαδή; Αλλάζεις κάποια ψήγματα τώρα φταίει η κοινωνία για όλα.

Ενρίκο: Σίγουρα δεν φταίει η κοινωνία μόνο. Φταίμε και εμείς οι ίδιοι....

Για να τελειώσω θέλω να πώ και κάτι άλλο: το να έχεις ένα κατάλυμα δεν είναι κακό. Το να ξερ... θα γυρίσεις σε ένα μέρος, όπου υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που θα σε σεβαστούν, θα σου μιλή... θα ανεχτούνε πολλές φορές την δυστροπία σου και την παραξενιά σου δεν είναι κακό.

από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Τα τρία κατσικάκια είχαν μείνει μόνα τους στο σπίτι και ο λύκος έβαλε όλη την φαντασία του να δουλέψει, μπας και τα πείσει πως είναι η μαμά τους που γύρισε από το σούπερ-μάρκετ...Τίποτα.

Τα κατσικάκια τσίμπησαν όταν ο πονηρός ο λύκος τους είπε πως είναι ο Τσαγκαρουσιάνος, που τους φέρνει, εντελώς δωρεάν, μια σχολική εγκυκλοπαίδεια.

Ε, τι να σου πρωτοκάνει η οικογένεια;;

ΧΡΗΣΙΜΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ρωμανός: Δηλαδή ένας χώρος που τον εκμεταλλεύσαι, που έχεις εσύ το πάνω χέρι δεν είναι κακό;

Ενρίκο: Είμαστε ενάντια στην εκμετάλλευση. Αλλά μια οικογένεια δεν είναι μονάχα εκμετάλλευση. Δεν είναι μόνο σχέσεις κυριαρχίας. Τουλάχιστον η δική μου οικογένεια δεν ήταν έτσι στο σύνολό της. Μπορεί η μάνα μου να με έκραζε όταν γύριζα στις 1, αλλά μου έδωσε και κάποια ξεπατάγματα, με άφησε και ελεύθερο -όσο της επέτρεπε τουλάχιστον η πορεία της, η γνώση που απόκτησε από τις σχέσεις της. Είναι λάθος να απορρίψουμε την οικογένεια στο σύνολό της. Μπορούμε να απορρίψουμε κάποια πράγματα, κάποιες στιγμές της, αλλά μην ξεχνάμε πως η ένωση των ανθρώπων είναι φυσική. Ο άνθρωπος είναι κοινωνικό ον. Και όταν ακόμα τριγυρνάει από δω και από κει, πάντα συνδέεται με κάποιους ανθρώπους.

Κατερίνα: Δεν είναι έτσι απλό. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο κοινωνικός, ή αν το βάλουμε έτσι, και η εξάρτηση στις σχέσεις μας μπορεί να θεωρηθεί σαν μέρος της κοινωνικότητάς μας. Πάρε για παράδειγμα τη δουλειά: αν σε συμπαθήσει το αφεντικό σου, μπορεί να σου λέει ότι είσαστε φίλοι, ότι δεν είναι αφεντικό σου.

Ρωμανός: ...«Μια οικογένεια είμαστε»...

Κατερίνα: ...ναι, κάπως έτσι. Εσύ όμως ξέρεις ότι δεν είναι έτσι.

Ενρίκο: Τί σχέση έχει αυτό

με ότι έλεγα;

Κατερίνα: Αλλού θέλω να καταλήξω. Λοιπόν νομίζω ότι κι εμείς, που πιστεύω ότι πράγματι σκεφτόμαστε διαφορετικά, πρέπει να ξεπεράσουμε τις εξαρτήσεις, τις σχέσεις εξάρτησης. Μόνο με ένα τέτοιο ξεπέρασμα θα μπορεί να υπάρχουν ελεύθερες σχέσεις μεταξύ μας.

Αυτό δεν ξέρω πώς θα ξεκινήσει. Μέσα στις οικογένειες, μέσα στις ομάδες, στις παρέες...δεν ξέρω. Αλλά ο στόχος πρέπει να είναι αυτός.

Λάκης: Ναι. Νομίζω πως, έστω και ψήγματα, κάποια πράγματα μπορούμε να τα πετύχουμε...και αυτό μπορεί ν' αλλάξει την κοινωνία. Μου είναι αδύνατο να περιμένω ν' αλλάξει η κοινωνία για να διορθωθούν οι σχέσεις μου με τους άλλους, φίλους, συντρόφους, οτιδήποτε.

Μάγκουας: Νομίζω πάντως ότι έχουμε πιάσει τη μισή κατάσταση της οικογένειας. Κυρίως το ρόλο «γονιός». Αλλά η οικογένεια δεν αποτελείται μόνο από «γονιούς». Η οικογένεια είναι ένα σύνολο θεσμίσεων που σε φτιάχνουν έναν άνθρωπο μισό, σε μαθαίνουν να είσαι «παιδί» δηλαδή. Εκτός από το να έχεις δικαιώματα ιδιοκτησίας πάνω στα παιδιά σου, υπάρχουν από την άλλη, πράγμα πολύ συνηθισμένο, και «μεγάλα παιδιά» εικοσιπέντε και τριάντα χρόνων - υπάρχουν και «μαμάδες» δεκαοκτώ χρόνων. Από την άλλη πολλοί από εμάς, είμαστε ή ήμασταν παιδιά. Θέλαμε πάντα κάποιον από πίσω μας με ένα σκουπάκι, να μας μαζεύει τα ρούχα μας, να μας δίνει συμβουλές, και πάει λέγοντας.

Η οικογένεια λοιπόν δεν είναι μονάχα κάτι που σου απαγορεύει. Σε φτιάχνει έτσι που να έχεις πάντα ανάγκη κάποιον, να μην είσαι αυτόνομος άνθρωπος. Αν θέλουμε να ξεπεράσουμε την οικογένεια, δεν αρκεί να τη βλέπουμε σαν ένα κύτταρο της κοινωνίας, και δεν ξέρω γω τί άλλο μαρξιστικό. Αν θέλουμε να είμαστε ενάντια στην οικογένεια, αυτό σημαίνει να κλείσουμε την πόρτα και στον πατέρα μας,

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάσιμο
δουνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής
όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ρισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ήση των εννοιών και των πράξεων.
η παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
αι για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
λα χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
υν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
οδιάθεση, το ανέμελο πετάρι-
ο προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
ξεις και ένοιες που βάλονται
του λόγου αυτών που μετέτρε-
ο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
πιό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
είναι οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απ

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, ο σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην του κέρδους, της καταξίωσης π με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η κρατούσας τάξης σαν κανόνας ζω στην επανάληψη της ίδιας ασημαντας μαζί της κάθε υγιή απόφαση λίσσασμα στον επαναπροσδιορ των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεία της κοινωνικής καταξί του καθενός περιέχει και μία γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πια του ασημαντου παραχωρημένου σημείο διαφοράς απο το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας η πηγάζει απο το διαφορετικό των αλλά απο τον βαθμό άρνησης το παιχνιδιού του σήμερα, απο όλου Η άρνηση του άλλου υπάρχει που είναι απόρροια άρνησης του η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

και στο «παιδί» που κουβαλάμε μέσα μας.

Αντωνία: Να βρεις το άλλο μισό του εαυτού σου...

Μάγκουας: Το μισό, το ένα τέταρτο, κάτι τέλος πάντων.

Αντωνία: Ναι, αυτό ήθελα να πω πριν. Γιατί αν τον βρεις τον υπόλοιπο εαυτό σου, και να γυρίσεις μετά ξανά στο σπίτι σου, τους βλέπεις διαφορετικά τους γονείς σου. Και τους αφήνεις ελεύθερους, και μπορείς κι εσύ να είσαι ο εαυτός σου. Τώρα βέβαια, τέτοια αλλαγή δεν θα σου την επιτρέψουν. Γιατί δεν τους αρέσει η αλλαγή, δεν την ανέχονται.

Μάγκουας: Το χωρίς οικογένεια δε λέω πως είναι ένωση χωρίς γάμους. Το χωρίς οικογένεια είναι ξεπέρασμα κοινωνικών ρόλων. Είναι ο τρόπος να βρίσκεσαι ελεύθερα μαζί με τους άλλους, αλλά και σε ισοτιμία βάση. Είναι ο τρόπος να στέκεσαι στα πόδια σου. Δεν είσαι γονιός, ούτε παιδί. Είσαι άνθρωπος με τις δικές σου αξίες, αλλά ισοτιμος με τους άλλους, που ικανοποιείς τις ανάγκες και τις δικές σου και των άλλων.

Αντωνία: Νομίζεις ότι μπορούν να υπάρχουν ελεύθερες και ισοτιμες σχέσεις;

Μάγκουας: Απόλυτα, όχι. Αλλά όλα είναι μία πορεία. Δε λες «πάω σπίτι μου να γίνω ισοτιμος». «Πάω σ' ένα βουνό να γίνω ισοτιμος, και θα έρθω μετά να συζητήσουμε. Να, αυτό συζητάμε». Τι θα λέγαμε: «Πάμε στο Θιβέτι να γίνουμε ισοτιμοι και θα έρθουμε». Διαδικασία είναι όλα. Και η ελευθερία. Στο δρόμο «σκοιώνεις» το γονιό, «σκοιώνεις» το παιδί και ησυχάζεις.

Χαρά: Θέλω να πω κάτι. Άκουσα πριν για τον κοινωνικό ρόλο της οικογένειας. Έχω ένα παράδειγμα, όχι συγκεκριμένο: ότι στην επαρχία, γενικά, πολύ πιο δύσκολα φεύγει κάποιος απ' το σπίτι του. Σε μένα αυτό λέει διάφορα πράγματα. Καταρχήν λέει ότι εκεί τα πράγματα είναι πιο κλειστά απ' ότι σε μία μεγάλη πόλη, και υπάρχουν κάπως μικρότερα περιθώρια να πεις εκεί «όχι στην οικογένεια». Είτε γιατί δεν υπάρχουν εύκολα κι άλλοι να λένε «όχι» και να ζουν έτσι, αλλιώς κλπ. - όλοι μένουν με τους γονείς τους. Είτε γιατί, ακόμα κι αν φύγεις απ' το σπίτι σου, αλλά μένεις στην ίδια επαρχιακή πόλη, δεν έχει αλλάξει τίποτα. Γιατί δεν αλλάζει η διασκέδαση κι οι τρόποι ζωής και όλα τα υπόλοιπα μένουν ίδια. Ενώ σε μία μεγάλη πόλη έχεις αυτή τη δυνατότητα: φεύγοντας απ' το σπίτι σου, να μπεις σε μία άλλη κοινωνική ομάδα, που θα έχει πολύ διαφορετικές συμπεριφορές και τρόπους ζωής από αυτούς που παρέχει ο οικογενειακός σου περίγυρος. Και αυτό είναι πολύ σημαντικό. Γιατί δείχνει πως εκτός από τις οικονομικές σχέσεις με την οικογένεια, που είναι σημαντικές αλλά μπορούν να ξεπεραστούν από διάφορους, το άλλο σημαντικό στοιχείο για το αν θα φύγεις από το σπίτι σου και για το πώς θα φύγεις, είναι ο κοινωνικός περίγυρος. Στο παράδειγμα που είπα είναι πολύ δύσκολο να φύγει κάποιος από την οικογένεια, να ζήσει χωριστά και να είναι ευχαριστημένος, θεωρώντας ότι έκανε ένα σημαντικό βήμα στη ζωή του.

Πάρα πέρα: η εμπειρία ενός άλλου τρόπου συμβίωσης είναι αυτή που κρίνει, που μετράει την σημαντικότητα ενός τέτοιου βήματος. Εννοώ ότι κάποιος, φεύγοντας από το σπίτι του, ουσιαστικά δοκιμάζει άλλες μορφές συγκοινωνίας. Μπορεί να του κάνει το ένα, να μην του κάνει το άλλο. Ταυτόχρονα όμως δεν ξέρει τί ακριβώς ζητάει. Ουσιαστικά δοκιμάζει. Αν αν-

απο το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

τή η δοκιμή προσφέρει πράγματα, τότε θα έχουμε ένα σημαντικό γεγονός - αλλά νομίζω ότι αυτό συμβαίνει σε μικρότερο ποσοστό. Εννοώ πως είναι λιγότερο συνηθισμένο να γίνονται σχέσεις το ίδιο σημαντικές και έντονες με αυτές που είχε κάποιος πριν, στην οικογένεια. Αλλά το να συμβαίνει κάτι τέτοιο, δηλαδή σχέσεις σημαντικές και έντονες έξω από την οικογένεια, το θεωρώ κρίσιμο. Γιατί η οικογένεια στηρίζεται σ' αυτό το γεγονός: πως κάποιος ή κάποια, για δεκαπέντε χρόνια για παράδειγμα, έχει τις όποιες σχέσεις του να διαδραματίζονται μέσα στην οικογένεια - μπορεί να είναι καλές ή κακές, αδιάφορες, αλλά πάντως είναι οι μόνες σχέσεις που έχει.

Οποιαδήποτε άλλη εμπειρία μπορεί να μετράει όσο αυτές. Κι αυτός είναι ένας τρόπος να ξεπεραστεί η οικογένεια. Γι' αυτό και στις μεγάλες πόλεις, που υπάρχουν τέτοιες ευκαιρίες άλλων εμπειριών, είναι και πιο εύκολο να ξεπεραστεί η οικογένεια.

Ρωμανός: Εγώ πάντως έχω μείνει σε σπίτι, που κάποια στιγμή έγινε διάσπαση και κάποιοι φύγανε με το σύνθημα: «καλύτερα μητέρα παρά χολέρα». Και σημειωτέον: στο σπίτι αυτό προηγουμένως, οτιδήποτε μπορούσε να σημαίνει οικογένεια - ιδιοκτησία, δωματίων κλπ. - απαγορευόταν. Και όμως κάτω από τέτοιες συνθήκες, η συνείδηση που διαμορφώθηκε σε κάποιους, συνείδηση απ' την ανάποδη, ήταν το σύνθημα που έγραψαν σε ένα τοίχο στο καθιστικό: καλύτερα μητέρα παρά χολέρα...

Χαρά: Γι' αυτό είπα ότι τη συγκατοίκηση τη θεωρώ μία δοκιμή. Δεν τη θεωρώ ντε φάκτο καλή, ούτε θεωρώ ότι ντε φάκτο

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάσιμο
δυνω της ολοκληρωτικής άρνησης τής
όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ρισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ήση των εννοιών και των πράξεων.
η παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
αι για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
α χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
υν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
οδιάθεση, το ανέμελο πετάρι-
ο προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
ξεις και ένοιες που βάλονται
του λόγου αυτών που μετέτρε-
ο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
πιδό όμορφων ιδεών" και σε
σουν το αντίθετο οι ιδέες
είναι οι μόνες που μπορούν
ν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απ...

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, ο σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην του κέρδους, της καταξίωσης π με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η κρατούσας τάξης σαν κανόνας ζω στην επανάληψη της ίδιας ασημαντας μαζί της κάθε υγιή απόφρασει λίπασμα στον επαναπροσδιορ των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεία της κοινωνικής καταξί του καθενός εμπεριέχει και μιά γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πια του ασημαντου παραχρημένου σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή πηγάζει από το διαφορετικό των αλλά από τον βαθμό άρνησης το παιχνιδιού του σήμερα, από όλους Η άρνηση του άλλου υπάρχει που είναι απόρροια άρνησης του η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

σε οδηγεί σε ένα βαθμό συνειδητότητας τάδε. Το θεωρώ μιά δοκιμή. Τώρα, ανάλογα με τον χαρακτήρα της ομάδας ανθρώπων που μένουν μαζί, προκύπτει και η συνέχεια.

Αντωνία: Εγώ νομίζω ότι είναι δύσκολο να ξεπεράσεις την οικογένεια. Θα πρέπει πρώτα να συμφιλιωθείς με την οικογένεια, με τους χαρακτήρες, με το μύθο της οικογένειας που κουβαλάς, και μετά να έρθεις σε διακανονισμό από πάρτη σου σε πάρτη σου, για να την ξεπεράσεις. Με νόμους, με κανόνες και με μέτρα δεν ξεπερνιέται αυτό το πράγμα.

Εγώ είμαι και μητέρα και παιδί. Βλέπω για παράδειγμα ανθρώπους που μέσα από το θυμό τους προσπαθούν να ξεπεράσουν πράγματα. Αλλά μέσα στον θυμό τους μένουν κολλημένοι και πετυχαίνουν το αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό που θα ήθελαν. Οπότε πιστεύω πως το να συμφιλιωθείς με αυτούς που σε έχουν αφήσει μισό, αυτούς που σε έχουν κακοποιήσει με κάθε τρόπο, και αν έρθεις σε κάποιο διακανονισμό, αυτό μπορεί να σε βοηθήσει στο να το ξεπεράσεις πιο εύκολα.

Μάνια: Εγώ, επειδή έχω ταξιδέψει και έχω συγκατοικήσει με βορειοευρωπαίους, έχω δει ότι αυτά για τα οποία εμείς μιλάμε με κάποια δυσκολία, γι' αυτούς είναι, τουλάχιστον θεωρητικά, λυμένα. Δηλαδή εκεί είναι πολύ εύκολο να μην υπάρχει οικογένεια και, επιφανειακά τουλάχιστον, να έχουν λυθεί κάποια πράγματα. Αλλά τελικά κάτι τέτοιο είναι το ζητούμενο;

Εχω μεγαλώσει σε κοινόβιο. Και το συμπέρασμα μου μετά από πολλά χρόνια είναι ότι αυτό που κάνει τη συμβίωση να διαφέρει από περίπτωση σε περίπτωση, και να την κάνει οικογένεια ή κάτι άλλο, είναι αυτό που ισχύει σε όλα τα άλλα πράγματα, σε όλες μας τις σχέσεις: η ύπαρξη ή μη ενός προγράμματος, ενός ονείρου, ενός σχεδίου να αλλάξουμε την καθημερινή μας ζωή. Κάτι που μπορεί να μη γίνει ποτέ, αλλά που σε καθορίζει γιατί το βάζεις σαν στόχο. Γιατί, βλέποντας κυρίως τί γίνεται στο εξωτερικό, διαπιστώνεις πως δεν είναι λύση το να μην υπάρχουν τυπικά οικογένειες.

Ρίτα: Εγώ θέλω να πω ένα αντιπαράδειγμα σε αυτό που είπες εσύ Ενρίκο για την ανατροφή των παιδιών από την κοινότητα κ.λ.π. Αυτή η ιδέα είναι παλιά.

Σε ένα μάλλον άκρως φασιστικό κείμενο, την «Πολιτεία» του Πλάτωνα, προτείνεται από τον Πλάτωνα σαν κεντρική ιδέα το εξής: όλα τα παιδιά θα κλείνονται στο πρυτανείο της πόλης σε ένα κτίριο τέλος πάντων και θα ανήκουν στην πόλη.

Νομίζω ότι το φασιστικό πρότυπο της χιτλερικής Γερμανίας ήτανε το ίδιο: το παιδί ανήκει στο κράτος.

Ενρίκο: Δεν είπα κάτι τέτοιο!

από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

Ρίτα: Το ξέρω. Απλά θέτω ένα ερώτημα. Γιατί το ζήτημα δεν είναι αν το παιδί ανήκει στον μπαμπά του και στην μαμά του ή στην κοινότητα, που μπορεί να έχει και την μορφή της «Πολιτείας» του Πλάτωνα ή του φασιστικού κράτους. Το ερώτημα είναι μέσα σε ποιο πλαίσιο κοινότητας, που δομείται στην βάση ποιών αρχών, μπορεί ένα παιδί να μεγαλώσει

ελεύθερο, έτσι ώστε να καταργηθούν στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό οι κοινωνικοί ρόλοι του πατέρα και της μητέρας και αντίστοιχα ο κοινωνικός ρόλος «παιδί» με όλα όσα κουβαλάει.

Γιατί ξέρω πως η οικογένεια, από πάντα, σήμαινε και οικονομική αναπαραγωγή. Δηλαδή:

δη: στις πρωτόγονες κοινωνίες η οικογένεια δημιουργόταν μέσα από αυτό που ήταν ροή γυναικών και ροή εμπορευμάτων, και άρα έτσι γινόταν μεταβίβαση περιουσιών. Στις κοινωνίες αγροτικού τύπου η οικογένεια είναι η

βασική παραγωγική μονάδα, και έτσι μέσα από την διατήρηση της οικογένειας και του «οίκου» γίνεται η μεταβίβαση της περιουσίας.

Στην αστική κοινωνία αντίστοιχα.

Αρα: αν θέλουμε να μεγαλώσουμε τα παιδιά μέσα σε αρχές αναρχικές ή κομμουνιστικές, και επειδή πιστεύω ότι το καλύτερο πράγματι είναι να τα μεγαλώσει η κοινότητα, με ποιές

αρχές ή ποιά αναρχία αν το προτιμάτε, θα γίνει αυτό; Κοινότητα σκέτο, αυτό δεν λύνει κανένα πρόβλημα.

Ενρίκος: Πάντως εγώ δεν εννοούσα τα φασιστικά πρότυπα. Μίλαγα για το βιβλίο του Χάξλεϋ, και την κοινωνία που περιγράφει, είπα ότι τα παιδιά είχαν την δυνατότητα να επiléγουν τους γονείς τους. Σε μια τέτοια κοινωνία, μπορούμε να καταλάβουμε πως οι γονείς

μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάσιμο
υδουνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής
όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ερισμού στη χειραγώγηση των μαζών
ήηση των εννοιών και των πράξεων.
αι παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
αι για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
ληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
όλα χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
ουν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

α, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
οδιάθεση, το ανέμελο πετάρι-
ο προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
ξεις και ένοιες που βάλονται
του λόγου αυτών που μετέτρε-
ο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ζετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
πιό όμορφων ιδεών" και σε
ισουν το αντίθετο οι ιδέες
είναι οι μόνες που μπορούν
ουν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Γενικά μιλώντας, είναι δύσκο-
λο να βρεθεί ένα παραμύθι σχε-
τικό με την οικογένεια που να
μην έχει τουλάχιστον ένα φόνο
στο σενάριό του. Εκτός ίσως α-
πό το θρησκευτικό παραμύθι, με
τον έτσι, την παρθένα, τον αν-
ταυτού και το περιστέρι...
Αλλά λίγο κόσμο έχουν φάει κι
αυτοί; Σκέτη κόζα νόστρα.
Γι αυτό σου λέω: μακρυά....

ΧΡΗΣΙΜΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απί-

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, ο σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην του κέρδους, της καταξίωσης π με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η κρατούσας τάξης σαν κανόνες ζω στην επανάληψη της ίδιας ασημαντας μαζί της κάθε υγιή απόφαση λίσσασμα στον επαναπροσδιορ των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς

Η επετεία της κοινωνικής καταξίω του καθενός εμπεριέχει και μιάν γησης της - πάντα προσωρινά - βαθιά άρνηση ανατροπής της, πία του ασημαντου παραχωρημένου σημείο διαφοράς απο το υπόλοιπο

Το δύστροπο της επικοινωνίας ή πηγάζει απο το διαφορετικό των αλλά απο τον βαθμό άρνησης του παιχνιδιού του σήμερα, απο όλους Η άρνηση του άλλου υπάρχει που είναι απόρεια άρνησης του η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα

δεν ασκούν κυριαρχία πάνω στα παιδιά. Δεν τους «ανήκουν» τα παιδιά.

Ρίτα: Όταν λες «το παιδί επιλέγει γονείς» στην ουσία λες ότι το παιδί επιλέγει τρόπους διαπαιδαγώγησης. Αλλά αυτό δεν εξασφαλίζει ότι θα διαλέξει έναν ελεύθερο τρόπο. Μπορεί να διαλέξει σαν γονείς εκείνους που του δίνουν σοκολάτες - αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα.

Ρωμανός: Εγώ θέλω να θέσω αυτό το σχήμα υπό ερώτηση. Προσωπικά και έχω ένα «φυσικό» παι-

δί, και υπάρχει επίσης και ένα παιδί που με έχει επιλέξει σαν πατέρα, ή τέλος πάντων με είχε επιλέξει για μια σημαντική περίοδο της ζωής του. Θεωρούσε πως εγώ είμαι ο μπαμπάς του. Όσες εξηγήσεις και να του είχαμε δώσει, γιατί ήταν αρκετά μεγάλο ώστε να καταλαβαίνει, το παιδί αυτό με φώναζε μπαμπά.

Αυτό που αναρωτιέμαι είναι γιατί όλα αυτά πρέπει να γίνονται σε ένα και μοναδικό σχήμα, είτε αυτό λέγεται συγκατοίκηση είτε λέγεται παρέα, είτε

λέγεται οτιδήποτε. Εγώ την προσωπική μου ζωή, την έχω φτιάξει με άλλο τρόπο. Υπάρχει μια κατηγορία από ανθρώπους, φίλοι, φίλες κ.λ.π., με τους οποίους έχω διαφορετικού είδους σχέσεις. Τι πάει να πει αυτό;

Οτι με όσους και όσες μιλάμε εδώ, από τον πιο μεγάλο σε ηλικία είμαι τουλάχιστον πέντε χρόνια μεγαλύτερος. Αυτό σημαίνει πως με εσάς εδώ έχω νοιώθω μια κοινωνική συγγένεια. Υπάρχουν από την άλλη κάποια «παιδάκια» της ηλικίας μου, που

από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

μπορεί να είναι παντρεμένα, μπορεί να είναι δημόσιοι υπάλληλοι, μπορεί να είναι βολεμένα με έναν άλφα τρόπο που δεν τον γουστάρω, με τους οποίους έχω σχέσεις κοινών αναμνήσεων: «Πω, πω τι έγινε το 78, θυμάσαι;»

Στον χώρο που δουλεύω, έχω αναπτύξει μια άλλη σειρά σχέσεων. Εκεί που κατοικώ είναι επίσης άλλη σειρά σχέσεων. Δηλαδή διαμορφώνεται ένα πλέγμα σχέσεων που όμως δεν είναι μοναδικό. Μπορεί, για παράδειγμα, ένα

θέμα που συμφωνώ με τους ανθρώπους στην οικοδομή, να είναι θέμα καυγά στο σπίτι...

Τέλος πάντων, δεν προτείνω την απάντηση, γιατί αυτά τα ζητήματα είναι και προσωπικά. Αλλά έχω μία λογική - δεν κάνω αυτό, δεν κάνω εκείνο. Αυτό με έχει διαφυλάξει από το να βρεθώ σε κατάσταση θεσμού. Παρεμπιπτόντως, το φυσικό παιδί μου δεν το έχω δει ποτέ, και ούτε μ' ενδιαφέρει να το δω ποτέ. Το έχω αναγνωρίσει και του στέλνω όσα λεφτά με υποχρεώνει το γερμανικό κράτος, επειδή η μάνα του είναι γερμανίδα.

Τελικά δεν καταλαβαίνω γιατί η φιλία, η τρυφερότητα, όλα αυτά που χρειαζόμαστε, πρέπει να εκτυλίσσονται στο εσωτερικό μίας ομάδας - στην οποία ανήκουμε - και μόνο εκεί. Και ταυτόχρονα λέμε ότι είμαστε ενάντια στο κράτος κλπ. Γιατί αυτό που έχω πει από την αρχή, και είναι η αγωνία μου, είναι ότι οποιοδήποτε πρότυπο συμβίωσης εναλλακτικής, ροζοσπαστικής, αναρχικής κλπ. καταλήγει τελικά σε οικογένεια. Γιατί η συνήθεια, η ανάγκη, το βόλεμα, γίνονται σιγά-σιγά καθοριστικά. Να, για παράδειγμα: μπορώ να την κοπανίσω από 'δώ... Αλλά αν οι μόνοι άνθρωποι που ξέρω, οι μόνοι φίλοι μου είναι εδώ, πώς να την κοπανήσω, πού να πάω; Ξεβράκωτος στο δρόμο; Δε με παίρνει.

Ενρίκο: Σωστό αυτό, αλλά εξαρτάται από τον καθένα χωριστά. Αν κάποιος κλείνεται στον κοινωνικό του περίγυρο, όποιος και νά'ναι αυτός, είναι φυσικό κάποια στιγμή να απομονωθεί. Και σ' αυτό, κάθε φορά, έχουμε λόγο οι «υπόλοιποι», ο ένας για τον άλλο. Κατά πόσο δηλαδή «σπρώχνόμαστε», «σπρώχνει» ο ένας τον άλλο προς τα έξω. Ο θεσμός και η εξάρτηση φτιάχνονται από όλους, όχι από έναν ή μία μόνο.

Θα με βόλευσε, για παράδειγμα, να έχω γύρω μου δεκαπέντε ανθρώπους σιάνταρ, να τρέχουνε κάθε φορά που με δένουν οι μπάτσοι. Αλλά δεν έχω επιλέξει αυτό.

η μεριά της μαμάς της,
κατεβαίνει στο δρόμο.

απο το διαστεβλωμένα παρουσιάζιμο
νδυνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής
όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-

ερισμού στη χειραγώγηση των μαζών
λίσση των εννοιών και των πράξεων.
αι παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
αι για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
δχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
τληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
δλα χρησιμοποιούνται από όλους, ώστε
υν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

τα, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
οδιάθεση, το ανέμελο πετάρι-
ο προορισμό. Ο κομμουνισμός,
η σάτυρα, η χαριστικότητα,
ξεις και ένοιες που βάλονται
του λόγου αυτών που μετέτρε-
ο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
ζετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
πιό όμορφων ιδεών" και σε
ισουν το αντίθετο οι ιδέες
είναι οι μόνες που μπορούν
υν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Η μικρή Νικόλ ρωτά τη μητέρα της γιατί όλος ο κόσμος είναι τόσο απ...

Η σημερινή κοινωνία ως εξέλιξη, σ... σχέσεων και συμπεριφορών που χάνει τον ανθρωπισμό της στην... του κέρδους, της καταξίωσης π... με και για αυτούς.

Η δυσκολία επικοινωνίας και η κρατούσας τάξης σαν κανόνες ζω... στην επανάληψη της ίδιας ασήμαν... ντας μαζί της κάθε υγιή απόφραξ... σει λίσπασμα στον επαναπροσδιορ... των ανθρώπων πάνω στα συνεχώς...

Η επετεια της κοινωνικής καταξίω... του καθενός εμπεριέχει και μιά... γησης της - πάντα προσωρινά -... βαθιά άρνηση ανατροπής της, π... του ασήμαντου παραχωρημένου... σημείο διαφοράς από το υπόλοιπο...

Το δυστροπο της επικοινωνίας ή... πηγάζει από το διαφορετικό των... αλλά από τον βαθμό άρνησης τ... παιχνιδιού του σήμερα, από όλους... Η άρνηση του άλλου υπάρχει... που είναι απόρροια άρνησης του... η εξουσία για λαϊκό προσκύνημα...

Μάγκουας: Κάνε δεκαπέντε παιδιά, να είσαι σίγουρος.

Ενρίκο: Μα δεν έχω επιπλέον αυτό. Όταν διάφοροι έφευγαν από το σπίτι, και ένοιωθα ένα συναισθηματικό φόρτωμα, για το γιατί φεύγει ο καθένας, τί έγινε, τί πήγε στραβά, δε γύρισα ποτέ να κάνω ψηστήρι. Θέλω να πω πως το να εγκλωβιστεί κάποιος σε ένα μέρος, έχει να κάνει με τον ίδιο - και φυσικά με το πού θα πέσει.

Ρωμανός: Ναι, αλλά αυτό έχει επιπτώσεις στη ζωή σου και στην υγεία σου. Εγώ για παράδειγμα, με τις συγκατοίκους μου, ένα χρόνο τώρα, δεν ξέρω αν έχουμε βγει παραπάνω από δυό φορές όλοι μαζί έξω. Δεν σημαίνει αυτό ότι δεν αγαπιόμαστε. Αλλά δεν καταθαβαίνω αυτά τα ενιαία πρότυπα, ότι ψάχνουμε να βρούμε ανθρώπους, για όλη μας τη ζωή, που να μπορούμε να κάνουμε μαζί τους τα πάντα. Από το να ηηδιόμαστε μέχρι, να τρώμε, να πίνουμε, να πηγαίνουμε διακοπές μαζί...

Αντωνία: Αυτό το τελευταίο δεν είναι οικογένεια;

Μάγκουας: Η παρέα αναλαμβάνει να καλύψει ένα μέρος της οικογένειας, βασικά την ασφάλεια. Το να μπαίνεις σ' ένα μαγαζί με άλλα δεκαπέντε άτομα, σε κάνει μούρη, και αυτόματα σε σέβονται.

Δεν υπάρχει κάποιο «πρέπει» στο να είσαι συνέχεια με τους ίδιους ανθρώπους. Αλλά την ανάγκη σιγουριάς, ασφάλειας, αυτοί οι «ίδιοι» άνθρωποι, η σπάνια δηλαδή παρέα, την καλύπτουν απόλυτα.

Λάκης: Το ζήτημα είναι αν μπορούν να αναπτυχθούν διαδικασίες απελευθέρωσης μέσα από τη συλλογικότητα ή όχι. Γιατί η ελευθερία είναι και ατομική υπόθεση, και υπάρχει κάποιο δίκιο πως αυτή βρίσκεται σε αντίθεση με την ασφάλεια που βρίσκει ο καθένας μας σε μία συλλογικότητα.

Ρωμανός: Αυτή την επιθυμία της ασφάλειας εξακολουθώ να μην την καταθαβαίνω. Πήγανε κάποιοι να δείρουνε ένα φασίστα που τύχαινε να είναι πρώην συγκατοίκός μου. Ο φασίστας την έπεσε στους δεκαπέντε, όντας ενάμισης αυτός, έχοντας την υπερτίση ενός φίλου μου, για τον οποίο φίλο μου είχαμε κολλήσει κάποτε και αφίσες γιατί είχε κάνει δώδεκα χρόνια φυλακή. Όλη αυτή η ιστορία για μένα είναι αποτέλεσμα των πολυπλοκών σχέσεων: ο πρώην συγκατοίκος, ο νυν κολλητός για ένα και μόνο ζήτημα, και οι δικοί μας. Δεν

καταθαβαίνω γιατί αυτό είναι μια κατάσταση που πρέπει να την αποφεύγουμε ή να την φοβόμαστε. Εχω ακούσει πολλές φορές σήμερα για την ασφάλεια, τη σιγουριά, κάπου να γυρίζεις να κουρνιάζεις, κάπου να την πέφτεις ήσυχα. Για ποιά λόγο;

Αντωνία: Γιατί είναι ανθρώπινο.

Ρωμανός: Τι πάει να πει «ανθρώπινο»; Πολλά πράγματα που είναι σήμερα «ανθρώπινα», δεν ήταν πριν δεκα χρόνια. Το να φύγεις από την ασφάλεια του χωριού σου στο Δυρράχιο και να έρθεις στην Αθήνα που δεν ξέρεις τί θα σου συμβεί - δε μιλάω για ιστορικά παραδείγματα, αλλά μιλάω για κάποιους άλλους ανθρώπους σ' αυτήν την πόλη - είναι μιά άρνηση της ασφάλειας.

Ο άλλος έχει ένα χωραφάκι, δύο φίλους, πέντε γνωστούς, και λέει «χαίρετε». Και έρχεται στην Αθήνα, που δεν ξέρει αν θα τον σφάξουνε φασίστες, αν θα τον στείλουνε πακέτο πίσω, αν βρεθεί φυλακή... Γιατί το κάνει αυτό; Γιατί έχει άλλη ιεράρχηση. Εμείς τώρα γιατί πρέπει να έχουμε πρώτα στην ιεράρχηση την ασφάλεια και τη σιγουριά;

Τελικά πιστεύω πως η σύγκρουση στην κοινωνία είναι ανάμεσα σε ασφαλείς και εξασφαλισμένους από τη μιά, και ανασφαλείς από την άλλη. Ε, γιατί πρέπει να είμαστε απ' τη μεριά των εξασφαλισμένων;

Κατερίνα: Μα και οι ανασφαλείς δε σημαίνει ότι δεν ψάχνουν για κάποια ασφάλεια...

Μάγκουας: Και πάντως, αν ψάχνεις ασφάλεια, μάλλον ανασφαλής είσαι...

Λάκης: Εγώ συμφωνώ μ' αυτό που λέει ο Ρωμανός. Γιατί όμα ψάχνεις την ασφάλεια στις σχέσεις σου, ζητάς μονιμότητα και καταλήγεις στην ιδιοκτησία.

Μάγκουας: Δεν είπα κανείς ότι πρέπει να υπάρχει αυτή η ασφάλεια. Γιατί η ανασφάλεια καλλιεργείται από παντού - κι εσύ πρέπει να την ξεπεράσεις.

Λάκης: Μα ο αγώνας σου να απελευθερωθείς, είναι κόντρα στη μονιμότητα και την ασφάλεια που όλο το σύστημα χτίζει για σένα. Βέβαια, δεν ξέρω πόσο είναι δυνατό να πάει κανείς μέχρι τέλους αυτήν την κόντρα.

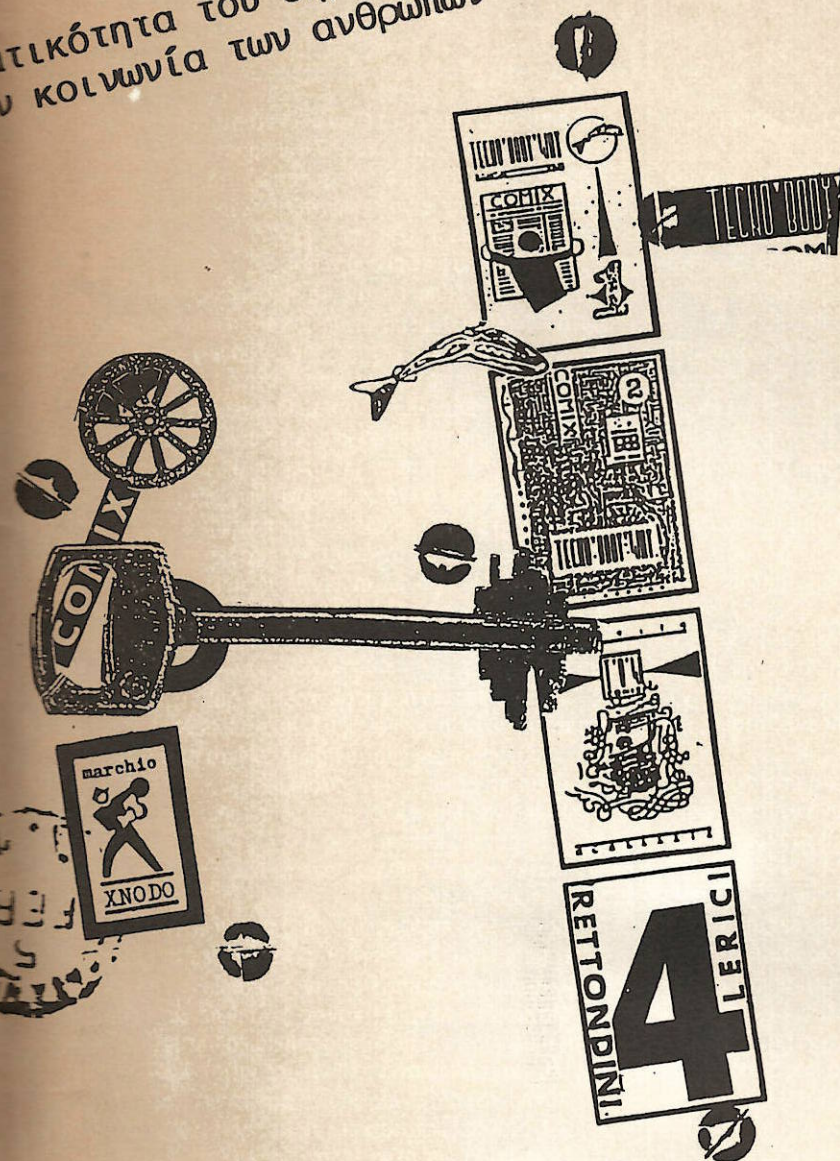
Μάγκουας: Όλη η κοινωνία την ανασφάλεια καλλιεργεί.

Ρωμανός: Μία ερώτηση: το να είμαστε πρωτοεξέλιδα στις εφημερίδες κάθε τρεις και λίγο τί είναι; Ανασφάλεια ή καβάτζα;

ΤΕΛΟΣ

από το σύνολο της υπόδουλης κοινωνίας.

αιτικότητα του σήμερα
κοινωνία των ανθρώπων

Η μικρή Νικόλ φωνάζει στη μεριά της μαμάς της,
φορά την κονκάρδα της και κατεβαίνει στο δρόμο.

Η επιθυμία απεγκλωβισμού απο το διαστεβλωμένα παρουσιάζιμο
θετικό, εμπεριέχει τον κίνδυνο της ολοκληρωτικής άρνησης τής
θετικότητας που υπάρχει, όχι γενικά και αφηρημένα, αλλά σαν
απόρεια των προϋπάρχοντων αγώνων στην ουσία αυτού που επιμε-
λώς διαστρεβλώνεται

Η μέθοδος του φιλελευθερισμού στη χειραγώγηση των μαζών
έγκειται στην απονοματοποίηση των εννοιών και των πράξεων.
Η χαοτική οικειοποίηση και παρουσίαση των πάντων στο πλαίσιο
της "ελευθερης χρήσης και για κάθε σκοπό" στην υποτιθέμενη
προσπάθεια εντυπωσιασμού, όχι μόνο αποστειρώνει την εικόνα
πράξη απο την πρώτη έκπληξη, αλλά "νομιμοποιεί" την αίσθηση
του όλα είναι ίδια αφού όλα χρησιμοποιούνται απο όλους, ώστε
να μην μπορούν να υπάρξουν σαν σημείο αναγνώρισης του ριζικά
διαφορετικού αιτήματος της πρώτης υιοθέτησης απο κανένα.

Η ποίηση, η ισότητα, η ηδονή, η αλληλεγγύη,
η παιδικότητα. Η αυτοδιάθεση, το ανέμελο πετάρι-
σμα χωρίς συγκεκριμένο προορισμό. Ο κομμουνισμός,
ο έρωτας, η αναρχία, η σάτυρα, η χαριστικότητα,
η αυτονομία είναι λέξεις και έννοιες που βάλονται
απο την χυδαιότητα του λόγου αυτών που μετέτρε-
ψαν την ζωή σε χυδαίο βίωμα. Αυτό που πρεσβέβουν
όσο και αν παρουσιάζετε σαν ξεπερασμένο, αποτε-
λεί την βάση των πιο όμορφων ιδεών και σε
πέισμα όσων διακηρύσουν το αντίθετο οι ιδέες
μπορούν, και ίσως είναι οι μόνες που μπορούν
πραγματικά να αλλάξουν τον κόσμο.

Γ.Μπαλής

Για να αρθρώσουμε λόγο για την "τρέλα" αλλά και τις σύγχρονες τάσεις της "αντιψυχιατρικής" και της "μη-ψυχιατρικής" θάταν αναγκαίο να κάνουμε μία ιστορική αναδρομή.

Η ψυχιατρική άρχισε την καριέρα της τον 18ο αιώνα, αναπτύχθηκε στη διάρκεια του 19ου, κι έφτασε στην ολοκλήρωσή της τον 20ο αιώνα. Η εμφάνισή της συμπίπτει με την άνοδο του καπιταλισμού κι ο ρόλος της συνίσταται στο να καταστρέφει τις παράλογες ελπίδες, τους φόβους, την απεγνωσμένη δίψα για χαρά, εκείνων που αρνούνται να συμμορφωθούν μ' αυτό το σύστημα.

Η κρίση που διέρχεται η θετικιστική ψυχιατρική οφείλεται στη διαφορά που έχει με την παραδοσιακή ιατρική. Για παράδειγμα: όπως αναμφισβήτητα ένα συκώτι που πάσχει από κίρρωση δεν θεωρείται φυσιολογικό, με την ίδια σαφήνεια θα πρέπει να ανακαλύψει κανείς σε τι συνίσταται ο νοσηρός χαρακτήρας της "τρέλας" και των άλλων ψυχικών διαταραχών. Στα τέλη του περασμένου αιώνα, για παράδειγμα, η ύπαρξη του μικροβίου της σύφιλης στον εγκέφαλο των παράλυτων, αποτέλεσε την φάση μιάς "ψύχωσης-μοντέλου" με την οποία ερμηνεύονταν κάθε ειδική περίπτωση ασθενών ψυχιατρικού τύπου.

Γενικά θεωρείται ότι η "οργανική" αντίληψη για τις ψυχοδυναμικές διαταραχές, ξεπεράστηκε όταν εμφανίστηκαν οι "δυναμικές φρουδικές και μεταφρουδικές" αντιλήψεις, ενώ το παλιό μοντέλο της ψυχασθένειας σαν εγκεφαλικής ασθένειας κατέρρευσε αφού διαπιστώθηκε ότι οι νευρώσεις και οι βασικές ψυχώσεις δεν έχουν κανένα αποδεδειγμένο οργανικό νοσηρό υπόβαθρο.

Η κρίση της ψυχιατρικής οφείλονταν και οφείλεται στην πραγματικότητα στο ότι δεν ξέρουμε τίποτα για τα αίτια των περισσότερων ψυχιατρικών διαταραχών, αλλά και στο επίπεδο της θεραπείας η κατάσταση είναι εξίσου αποκαρδιωτική. Από την άλλη πλευρά το ψυχιατρείο σαν κοινωνικό σύστημα, προσδιορίζεται απο-ορισμένα όρια μέσα στα οποία κάποια αλλαγή είναι ίσως εφικτή (βλ Λέρος). Αλλά μόλις κάποιος τολμήσει να μετακινηθεί πέρα από αυτά, απειλείται η σταθερότητα ολόκληρης της δομής του συστήματος.

ΑΝΤΙΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

Ο όλος προβληματισμός πάνω σε προβλήματα που τέθηκαν παραπάνω και η συμβολή ορισμένων ριζοσπαστών θεραπευτών, οδήγησαν στο να εμφανιστεί στα τέλη της δεκαετίας του '60 η αντιψυχιατρική. Η αντιψυχιατρική η οποία έχει τα ακόλουθα βασικά ιδεολογικά στοιχεία που βρήκαν πρακτική εφαρμογή σε ψυχιατρικά ιδρύματα και κοινότητες.

1. Ανατροπή των κανόνων του ψυχιατρικού παιχνιδιού. Καταπολέμηση της ιατρικής εξουσίας: όπως αυτή εκφράζεται στην ταπεινωτική διαδικασία της ψυχιατρικής ανάκρισης που λέγεται κατ'ευφημισμό "συνέντευξη".
 - όπως εκφράζεται στο μυστικό φάκελο "ιστορικό του ασθενή" αντί του φακέλου που γράφεται με την συμμετοχή του ασθενή.
 - όπως αυτή εκφράζεται στο σύστημα της αναγκαστικής κράτησης και στην διαγνωστική εντολή για θεραπεία.
 - όπως εκφράζεται στο θέαμα των κλειδίων των θαλάμων που τα κρατούν γιατροί και νοσοκόμοι.
 - όπως εκφράζεται στις παράλογες ιατρο-νοσοκομειακές μεθόδους που αποσκοπούν απλά στην συμβολική διαιώνιση της ιατρικής εξουσίας - από την άσπρη μπλούζα ως την "ρουτίνα" των ηλεκτροσώκ.
2. Κατάργηση όλων των μορφών θεραπείας-σώκ δηλαδή ινσουλίνης και ηλεκτρισμός.
 - Κατάργηση της ψυχοχειρουργικής στις ολοένα και πιο επεξεργασμένες μορφές και μεθόδους επίθεσής της, σε επιλεγμένα σημεία του εγκεφάλου.
 - Κατάργηση των μαζικών και συνεχών δόσεων από τα πιο καταστροφικά ψυχοτροπικά φάρμακα, αντί της ανθρώπινης μεταχείρισης των ασθενών από κατάλληλους ανθρώπους.
 - Η χρήση του φαρμάκου θα πρέπει να εξηγείται ανοιχτά στους ασθενείς.
 - Πάνω απ' όλα "ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΣΘΕΝΗ ΝΑ ΛΕΕΙ "ΟΧΙ" ΣΕ ΚΑΘΕ ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

Για το έργο που επιτεύχθηκε είναι χαρακτηριστικά τα παρακάτω παραδείγματα.

- α) Στο "περίπτερο 21" θεραπευτική κοινότητα - στην Μ. Βρετανία, είκοσι άντρες και είκοσι δύο γυναίκες σχιζοφρενείς ακολούθησαν μία συνδυασμένη θεραπεία, προσανατολισμένη προς την οικογένεια και προς το περιβάλλον. Επερναν μικρές δόσεις ηρεμιστικών, δεν υποβλήθηκαν σε καμία θεραπεία-σώκ, σε καμία ατομική ψυχοθεραπεία, ούτε σε λοβοτομή. Όλοι οι ασθενείς απολύθηκαν μέσα σε ένα χρόνο από την εισαγωγή τους. Ο μέσος όρος παραμονής τους στο "νοσοκομείο" ήταν τρεις μήνες. Υπήρξαν μόνο 17% επανεισαγωγές στο χρόνο που ακολούθησε την απόλυση των αρρώστων. Το 70% των ασθενών του δεν χρειάστηκε να επανεισαχθούν, και στάθηκαν ικανοί να κερδίσουν την ζωή τους μετά την απόλυσή τους.
- β) Στο Μπελλάνο της Ιταλίας - κοντά στην Τεργεστά - ο Φ. Μιαζάλια και οι συνεργάτες του ίδρυσαν το 1977 ένα κέντρο για να δέχονται τους τρόφιμους από το ψυχιατρικό νοσοκομείο της Τεργεστάς. Μία μέρα ένας άντρας που νοσηλευόταν σαν "χρόνιος σχιζοφρενής" πάνω από είκοσι χρόνια, έσπασε την τηλεόραση στην μέση ενός ποδοσφαιρικού αγώνα και στην συνέχεια τρία παράθυρα (προτιμώντας όπως είπε να βλέπει τον "έξω κόσμο" παρά τον κόσμο "μέσα στο κομμάτι"). Ενώ στην ομάδα δημιουργήθηκε ατμόσφαιρα οργής δεν έσπενσαν να τον τιμωρήσουν κάνοντάς του μία ένεση με νευραλγητικό φάρμακο αλλά αντίθετα κάποιος από το προσωπικό χωρίς να του κάνει κανένα σχόλιο για το γεγονός τον πήρε σε μία γωνιά και κάθισε και τον άκουσε για δύο ώρες να του εξιστορεί με πολύ συγκίνηση τη ζωή του.

Βέβαια, το πρόβλημα να βρεθεί ένας τρόπος εισδοχής του, στον κόσμο ύστερα από είκοσι χρόνια συστηματικής και θεσμοποιημένης αδρανοποίησης παρέμεινε άλυτο, αλλά από την άλλη μεριά είναι γεγονός ότι η "χρόνια σχιζοφρένεια" ξαφνικά καταργήθηκε από την απλή σύζευξη ενός περισσότερο λογικού πλαισίου (μιάς-δύο πράξεων, μερικών λέξεων παραπάνω και πολύ περισσότερο αισθήματος).

Όμως με το πέρασμα των χρόνων η αντιψυχιατρική άρχισε να φανερώνει κάποιες από τις άσχημες και δυσεξερευνήτες πλευρές της. Η αντιψυχιατρική θάθελε να είναι αυτή η ίδια η άρνηση του ρεφορμισμού. Όχι η άρνηση του άσπλου, αλλά η άρνηση της ίδιας της ψυχιατρικής. Αλλά από την μία γίνονταν όλο και πιο καθαρό ότι η αντιψυχιατρική αποτελούσε ακόμη μέρος της ψυχιατρικής, με αποτέλεσμα πολλοί φιλελεύθεροι και εκσυγχρονιστές ψυχίατροι να αφομοιώνουν πολλά στοιχεία της, ενώ από την άλλη η ίδια εξανεμιζόταν σε σφαίρες διαφορετικών επιστημονικών εννοιών.

ΜΗ-ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

Μέσα από αυτές τις "διαδικασίες" φανερώθηκε η διαλεκτική που ξεκινάει από την ψυχιατρική, πέρασε στην αντιψυχιατρική και καταλήγει στη μη-ψυχιατρική, δηλαδή στην ολοσχερή κατάργηση όλων των ψυχοτεχνολογικών μεθόδων επιτήρησης. Αν αρχίσουμε να βλέπουμε την ακατανόητη και "τρέλλα" συμπεριφορά σαν απόπειρα να ξεπεραστεί η αλλοτρίωση, κι αν δούμε ότι οι πιο άμεσα εμφανείς μορφές αυτής της αλλοτρίωσης απορρέουν από την ταξική διαίρεση της κοινωνίας, δεν είναι δυνατό να υπάρχει ψυχιατρική σε μία πλήρως ανεπτυγμένη αντιεξουσιαστική - κομμουνιστική κοινωνία, όπως φυσικά και καμία μορφή ψυχο-τεχνολογίας. Κάτω φυσικά από τις συνθήκες καπιταλισμού αυτό είναι προφανώς "αδύνατο". Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να δεχθούμε αυτή την α-δυνατότητα σαν προ(σ)κλήση. Η εξαφάνιση της ψυχιατρικής είναι δυνατό να γίνει μόνο σε μία μετασχηματισμένη κοινωνία. Εχει όμως μεγάλη σημασία να αρχίσουμε το έργο της απο-ψυχιατροποίησης από τώρα.

Για να προχωρήσει όμως το έργο της απο-ψυχιατροποίησης δεν υπάρχει αμφιβολία: ότι στο άμεσο μέλλον είναι ανάγκη:

- 1) Να σταματήσει η κατασκευή νέων ψυχιατρικών και ειδικών υπερρεσιών.
- 2) Να τεθεί αμέσως σε κίνηση μία διαδικασία μετατροπής των υπαρχόντων ψυχιατρείων.
- 3) Να παίρνουμε μέρος στην υπεράσπιση των φυλακισμένων και των έγκλειστων στα ψυχιατρεία, προκειμένου να εξασφαλίσουμε τον σεβασμό των δικαιωμάτων που εγγύονται τα συντάγματα για "δούλους" τους πολίτες - τα στοιχειώδη δικαιώματα του ανθρώπου.
- 4) Ν' αγωνιστούμε κυρίως για το δικαίωμα αυτών των ομάδων να πληροφρούνται για ότι συμβαίνει στα ιδρύματα που βρίσκονται περιορισμένες. Το δίκτυο πρέπει να πιέσει τον τύπο να ασχοληθεί με θέματα κι ανταλλαγές απόψεων πάνω στην ψυχιατρική κατάσταση.
- 5) Να αρχίσουμε να δημοσιεύουμε σ' ευρεία κλίμακα ντοκουμέντα και πληροφορίες γύρω από την ψυχιατρική.
- 6) Να απαιτήσουμε την κατάργηση των νόμων περί ύπαρξης ψυχιατρικών νοσοκομείων και του υποχρεωτικού εγκλεισμού σε ψυχιατρεία.
- 7) Να καταγγείλουμε την διαρκώς αυξανόμενη παρέμβαση των ψυχιάτρων στις φυλακές και την χρήση ηρεμιστικών στους κρατούμενους για την διατήρηση της τάξης.
- 8) Να απορρίψουμε τις νομικές εξουσίες του ψυχιατρικού τομέα (φάκελοι, αναγκαστική θεραπεία κ.λ.π.).

Πρωτοβουλία αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης Καβάλας

Στην εποχή μας, η σχέση ανθρώπου - μηχανής γίνεται όλο και πιο στενή, προσωπική και άμεση, καθώς οι μηχανές - μέσα παραγωγής των εργοστασίων, που συνιστούν το υπόβαθρο του σύγχρονου τεχνικού πολιτισμού, πλαισιώνονται από όλο και περισσότερες μηχανές - καταναλωτικά αγαθά του άμεσου περιβάλλοντός μας, που διαμορφώνουν την καθημερινότητά μας και την ίδια την προσωπικότητά μας, με τελευταία εξέλιξη την εισβολή των ηλεκτρονικών υπολογιστών γενικής χρήσης στους χώρους εργασίας και στα σπίτια μας.

ΠΕΙΡΑΤΙΚΟ ΡΕΣΥΛΤΟ ΣΤΗ ΝΑΥΑΡΧΙΔΑ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

Σε σχέση με τις άλλες συσκευές ευρείας χρήσης, οι προσωπικοί υπολογιστές (PCs) παρουσιάζουν τρία ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που τους παρέχουν κυρίαρχο ρόλο στην σύγχρονη ζωή:

α) αποτελούν το γενικό μέσο διαχείρισης κι ελέγχου της πληροφορίας, κυρίαρχου πλέον φορέα δύναμης κι εξουσίας. Κατοχή και ικανότητα χρήσης του υπολογιστή σημαίνουν δυνατότητα απόκτησης, επεξεργασίας,σιμοποίησης της πληροφορίας για οικονομικούς, πολιτικούς, στρατιωτικούς, μορφωτικούς κλπ σκοπούς. Σε αντίθεση με τις άλλες συσκευές, που είναι απόλυτα εξειδικευμένες, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές είναι εργαλεία πολλαπλής χρησιμότητας, που μπορούν να επιτελέσουν ένα πλήθος από διαφορετικές λειτουργίες, καλύπτοντας αντίστοιχες ανάγκες μας, καθώς είναι σε θέση να χειρίζονται την οποιαδήποτε - κατάλληλα κωδικοποιημένη - πληροφορία.

β) Παρέχεται στο χρήστη η δυνατότητα προγραμματισμού της συσκευής, καθορισμού δηλαδή του τρόπου που θα χρησιμοποιήσει τις πληροφορίες, των υπηρεσιών που προσφέρει και της ανάγκης που θα ικανοποιήσει. Συνήθως το έργο του προγραμματισμού αναλαμβάνει η παράλληλη (στη βιομηχανία των Η/Υ) βιομηχανία των SOFTWARE, παρέχοντας πολυάριθμες έτοιμες επιλογές' ωστόσο κάποιοι ικανοί χρήστες διατηρούν τη δυνατότητα της απευθείας επικοινωνίας με τη μηχανή και του απόλυτου ελέγχου της, που αυτή συνεπάγεται.

γ) Οι Η/Υ μπορούν να συνδεθούν σε δίκτυα - κανάλια ροής κι ανταλλαγής των πληροφοριών, χαρακτηριστικό που χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο (τράπεζες πληροφοριών με συνδρομητές, ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, "ενδοεπικοινωνία" οργανισμών κι επιχειρήσεων διατοπικού χαρακτήρα) δομώντας ένα οικουμενικό δίκτυο ροής πληροφοριών, με τους υπολογιστές στο ρόλο των κομβικών σημείων - σταθμών παραγωγής κι επεξεργασίας των δεδομένων. Αυτό σημαίνει ότι ο γνώστης της πληροφορικής, μπορεί, όχι μόνο να ρυθμίσει τη λειτουργία της δικής του συσκευής, αλλά και να επέμβει στη λειτουργία των άλλων, παρεμβαίνοντας έτσι με διάφορους τρόπους στο σύμπαν των πληροφοριών.

Με δύο λόγια οι Η/Υ είναι τα μέσα διαχείρισης πληροφοριών, με τρόπους που εμείς επιλέγουμε κι ορίζουμε.

Οι συνέπειες από τα παραπάνω είναι: η τρομακτική εξάπλωση των PCs στον επαγγελματικό χώρο, αλλά και στην καθημερινή ζωή, η αναγωγή τους σε απαραίτητο παράγοντα τέλεσης της όποιας πολιτικοοικονομικής δραστηριότητας, η ολοένα αυξανόμενη τάση να αναλάβουν το ρόλο της κεντρικής συσκευής ελέγχου όλου του μηχανικού εξοπλισμού μας, αλλά και των τομέων της ζωής μας, που δομούνται γύρω από αυτόν, με την αναγωγή τους σε προέκταση του νού (ή τουλάχιστον ορισμένων σημαντικών λειτουργιών του όπως η μνήμη, υπολογιστική, αναλυτική και οργανωτική ικανότητα κλπ) και τέλος η διαμόρφωση μιάς νέας σχέσης συσκευής - χρήστη.

Ανάμεσα στις παραδοσιακές τάξεις των κατασκευαστών που κατέχουν τη γνώση και καθορίζουν απόλυτα τους δυνατούς τρόπους λειτουργίας της συσκευής και των χρηστών, που δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να χειρίζονται ορισμένους διακόπτες για την επιλογή της επιθυμητής κάθε φορά λειτουργίας και τη βελτιστοποίηση της απόδοσης της μηχανής, δημιουργείται στην περίπτωση των PCs μία ιδιαίτερη τάξη χρηστών - καταναλωτών, που ως προς τη γνώση συναγωνίζονται τους κατασκευαστές της βιομηχανίας SOFTWARE, μπαίνουν στα χωράφια τους, επηρεάζουν τις κινήσεις τους κι ενίοτε τους ανταγωνίζονται: οι HACKERS.

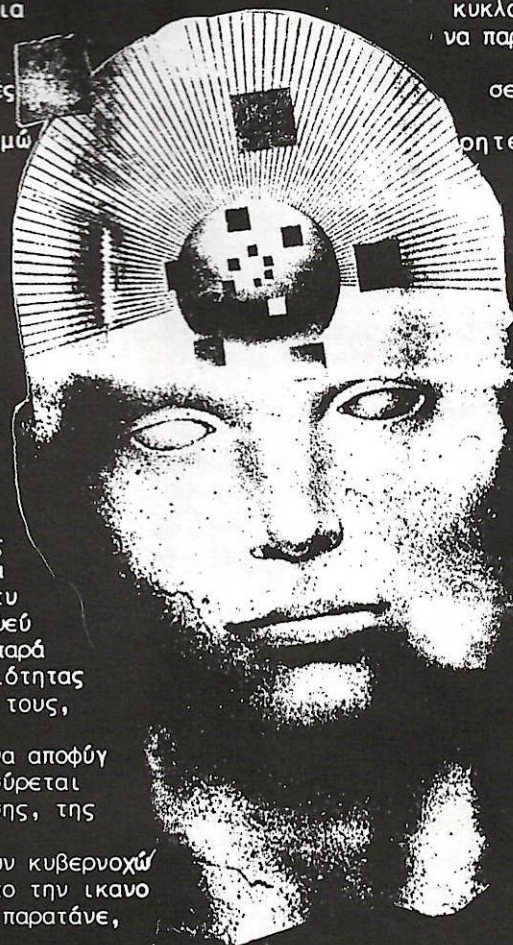
Οι HACKERS είναι οι πειρατές του κόσμου της πληροφορικής. Αρχικά διατάραξαν την ιερή σχέση παραγωγών-καταναλωτών στον τομέα του SOFTWARE, χρησιμοποιώντας τις προγραμματιστικές τους ικανότητες για να αντιγράψουν και ν' ανταλλάξουν ή να εμπορεύονται - σε εξευτελιστικές τιμές - τα προγράμματα του εμπορίου. Με την εξάπλωση της σύνδεσης των υπολογιστών σε δίκτυα πέρασε το HACKING σε μία πιο εξελιγμένη φάση, που έχει να κάνει περισσότερο με τα κανάλια κυκλοφορίας της πληροφορίας στον κόσμο μας. Τώρα οι HACKERS χρησιμοποιούν τις γνώσεις τους για να παρεμβαίνουν στα δίκτυα ηλεκτρονικής επικοινωνίας, να ξεπεράσουν τα προγραμματιστικά τείχη και να κάνουν τις πειρατικές τους βόλτες σε ξένες βάσεις πληροφοριών, ρίχνοντας ματιές στα στοιχεία, υποκλέποντάς τα, κάποτε καταστρέφοντάς τα. Το HACKING χρησιμοποιείται για ιδιοφυείς ηλεκτρονικές "ληστείες" τραπεζών, που μένουν συνήθως ατιμωμένες, για την αποκάλυψη στρατιωτικών ή κρατικών απόρρητων στοιχείων αντικοινωνικού χαρακτήρα κι ή μεγάλων οικονομικών ή κοινωνικών χώρων, για κάποιες WARE. Για κάποιες WARE.

Ωστόσο, ακόμα και στην περίπτωση των κινηματικών HACKERS δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε με ορισμένους ενδοιασμούς. Οι μυθοποιητικές διαδικασίες που μοιράζει αναπτύσσονται στον κόσμο τόσο απόλυτα ψυχρό κι ορθολογικό, πλάθουν παραπλανητικές ρομαντικές εικόνες. Υποθέτουν τους επαναστατημένους εφήβους: Ο αφιερωμένος επαναστάτης, εισχωρεί στο σύστημα και χρησιμοποιεί τα μέσα του για να το πολεμήσει, ο Ρομπέν των θαλασσών της πληροφορικής, που απαλλοτριώνει και μοιράζει ηλεκτρονικούς θησαυρούς, οι πειρατές πληροφορικού αρχιπέλαγους που βυθισμένοι στις μαγικές παραισθήσεις των ναρκωτικών ταξιδεύουν στον έτσι και αλλιώς παραισθητικό κόσμο των υπολογιστών, στα ολονύκτια πάρτυ. Μαγικές εικόνες που συναρπάζουν, γοητεύουν και παράγουν πρότυπα προς μίμηση. Είναι ψεύδος, όχι γιατί είναι ανύπαρκτες, αλλά γιατί παρουσιάζουν σαν κανόνα, αυτό που δεν είναι παρά μια εξαίρεση. Πίσω από κάθε "επιτυχημένο" HACKER που τραβά τους προβολείς της δημοσιότητας υπάρχουν χιλιάδες και χιλιάδες άλλοι που τρώνε τα νιάτα τους μπροστά στις οθόνες των PC τους, να καταφέρουν τίποτε απ' όσα είχαν ονειρευτεί.

Η γνώση κι η συνειδητοποίηση που προσφέρει η απομυθοποίηση είναι απαραίτητες για να αποφύγουμε τις κακοτοπιές. Το πεδίο της πληροφορικής είναι αχανές και δύσβατο και πολύ εύκολα παρασύρεται σε αδιέξοδα μονοπάτια. Απαιτείται αφιέρωση, μόχθο, περικλείει τον κίνδυνο της αλλοτρίωσης, της αποξένωσης στο σύστημα, της απώλειας της πραγματικότητας.

Οι HACKERS συχνά συνεπαίρνονται απ' το πάθος τους και χάνονται στους λαβυρινθούς των κυβερνοχώρων, καταλήγοντας πρεζάκια της πληροφορικής χωρίς σκοπό και αποτελεσματική δράση, πέρα από την ικανοποίηση αρρωστημένων επιθυμιών, άλλοτε απογοητευμένοι από τις τεράστιες δυσκολίες και τα παραπάνω, κάποτε ενσωματώνονται και στελεχώνουν τους μεγάλους οίκους του SOFTWARE.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει ν' αναπτυχθούν κοινωνικές αντιστάσεις απέναντι στον ηλεκτρονικό ολοκληρωτισμό που αναπτύσσεται μ'εμφιατική ταχύτητα. Ομάδες σαν αυτές των κειμένων που ακολουθούν έχουν πολλά να προσφέρουν. Οι δόες επιφυλάξεις διατυπώθηκαν παραπάνω έχουν απλώς σαν στόχο να προειδοποιήσουν για τις δυσκολίες και τους κινδύνους του εγχειρήματος.

τηρού-
σ' ένα
πού
που
Δασών
του

τους.
τικές
η σπά
κρύβο-
χωρίς

ουμε τις
κάνεις
ενσωμά-

ρων,
ποίη-

Σε αυτό το άρθρο επιχειρείται μία γενική περιγραφή της γερμανικής σκηνής των υπολογιστών στα βασικά της σημεία. Πράγματι κοντά στο CHAOS COMPUTER CLUB του Αμβούργου, σίγουρα ανάμεσα στα πιο σημαντικά και συλλογικά, έχουν οργανωθεί κι άλλες ανταγωνιστικές ομάδες. Ειδικά στην Βαυαρία, αυτά έχουν οργανωθεί πάνω στο πρότυπο του OCC. Ενδιαφέρον προκαλεί ακόμα η ύπαρξη, ανάμεσα στα άλλα ομάδων ιδιαίτερα πολιτικοποιημένων, όπως το MAILBOX LINKS, η οποία είναι προσανατολισμένη στα αριστερά.

Η σκηνή

Λίγο ύστερα από την γέννηση του δικτύου των MAILBOX, εμφανίστηκε η DATENSCHLEUDER, η σφενδόνα των πληροφοριών, που παρουσιάστηκε σαν ένα ειδικευμένο επιστημονικό περιοδικό για ταξιδιώτες της πληροφορικής, με μία κυκλοφορία γύρω στα 3000 αντίτυπα. Δίπλα σε κριτικά σχόλια για την κοινωνία της πληροφορικής, υπήρχαν και πολύτιμες οδηγίες για HACKING. Στο πρότυπο της DATENSCHLEUDER εμφανίστηκαν στην συνέχεια και άλλα ενημερωτικά έντυπα όπως το BAYRISCHE HACKERPOST στο Μόναχο, ή το LABOR, ένα περιοδικό WORDPROCESSING από το Αμβούργο. Πραγματικός καταλύτης για την επικοινωνία των FREAKS μεταξύ τους, ήταν τα συνέδρια: τα CHAOS COMMUNICATIONS CONGRESS, που γινόντουσαν κάθε χρόνο ανάμεσα στα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Συχνά συζητιόντουσαν καυτά θέματα όπως για παράδειγμα η παραγωγή των περίφημων ιών των υπολογιστών.

Κάθε χρόνο στο OCC του Αμβούργου βρίσκονται 300/400, ως επί το πλείστον νέοι, HACKERS από την Γερμανία ή το εξωτερικό, για να ανταλλάξουν γνώμες και για ομαδικό HACKING. Σε εργαστήρια και διαλέξεις συζητούνται θέματα όπως η νομοθεσία για τους HACKERS ή η δυνατότητα εναλλακτικής χρήσης των υπολογιστών ή τις συνέπειες του πληροφοριακού κατακλυσμού.

Ο Βερολινέζος PENGO στο τελευταίο συνέδριο τον Δεκέμβριο του 1988 μίλησε για θέματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Όμως στο τέλος του χρόνου άρχισαν οι μηνύσεις, οι συλλήψεις και οι έρευνες, και στην σκηνή άρχισαν να συζητούνται ζητήματα δημόσιας τάξης στην πληροφοριοποιημένη κοινωνία.

Σ' αυτό το συνέδριο προσκλήθηκε και ο διευθυντής της τοπικής ασφάλειας ο οποίος όμως την τελευταία στιγμή δεν παρουσιάστηκε.

Ο σκληρός πυρήνας των συμμετεχόντων σ' αυτό του είδους τα συνέδρια στην πραγματικότητα δεν τρέφει μεγάλο ενδιαφέρον για ιδεολογικά-πολιτικά ζητήματα. Αυτοί ενδιαφέρονται περισσότερο για τεχνικά ζητήματα και, με την ευκαιρία, να πειραματιστούν στις πρακτικές δυνατότητές τους.

Στα OCC συχνά είναι δυνατόν να παρευρεθείς σε παρόμοιες σκηνές. Μπορείς να δείς δεκάδες άτομα μαζεμένα γύρω από μία οθόνη, που παρακολουθούν από κοντά, δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο, επιχειρήσεις HACKING σε βάρος μεγάλων δημόσιων ή μυστικών δικτύων.

Σ' ένα συνέδριο μπορούσες να παρακολουθήσεις 3 νεαρούς να διεισδύουν σε έναν υπολογιστή VAX του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Πυρηνικών Ερευνών της Γενεύης, που στην αρχή των γερμανών HACKERS ορίζεται σαν η σχολή οδηγός για τους HACKERS.

Κάνοντας HACKING στο GERN της Γενεύης είναι δυνατόν να διεισδύσουν στα συστήματα που συνδέονται με τα πειράματα με επιταχυντές ατόμων και πρωτονίων, και συνεπώς να παρέμβουν, τροποποιώντας τα, στα αποτελέσματα των πειραμάτων.

Αντίθετα με τους πρωτοπόρους του HACKING οι σημερινοί HACKERS τουλάχιστον στην Γερμανία γελούν με τον ορισμό του HACKER σαν ένα Ρομπέν των Δασών που κλέβει τα δεδομένα από τους πλούσιους για να τα μοιράσει στους φτωχούς.

Γι' αυτούς αυτό που έχει σημασία είναι η χαρά της περιπέτειας και της εξερεύνησης. Θεωρούν τους εαυτούς τους σπηλαιολόγους κι εξερευνητές του κόσμου των υπολογιστών, του κόσμου του άγνωστου.

Μερικά στοιχεία για το μέγεθος και τη διάδοση του δίκτυου των HACKERS στην Γερμανία. Είναι δυνατές μόνο εκτιμήσεις. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν γύρω στους 2.000.000 υπολογιστές, στα δωμάτια των νέων. Σύμφωνα με τους ειδικούς το νούμερο των MODEM κυμαίνεται στις 100.000, από τα οποία τουλάχιστον 30.000 παράνομα, δηλαδή δεν έχουν καταγραφεί στα ηλεκτρονικά ταχυδρομεία. Ένα μέρος της δραστηριότητας των νεαρών HACKERS στην Γερμανία μπορεί σίγουρα να παρομοιαστεί με αυτή των ραδιοερασιτεχνών ή των CB, πράγματι συχνά περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ώρας τους συζητώντας ασήμαντα πράγματα μέσω των υπολογιστών τους.

Το καλοκαίρι του 1988 στις αίθουσες της Σχολής Πολιτικών Επιστημών στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου διεξήχθη μία έρευνα και σχετικό σεμινάριο με τον τίτλο "Σύνθημα για τον παράδεισο: ένα νέο κίνημα συνδεδεμένο με τους υπολογιστές;". Σύμφωνα με αυτή την έρευνα το νούμερο των MAILBOX κυμαίνεται ανάμεσα σε 500 με 1000. Στην πραγματικότητα όμως επειδή αυτά τα MAILBOX είναι υπολογιστές των γονιών που έχουν μετατραπεί από τα παιδιά σε προσωρινές ταχυδρομικές θυρίδες, ο αριθμός των MAILBOX σε συνεχή λειτουργία είναι γύρω στα 80, σύμφωνα με τους ειδικούς του τομέα. Αυτά τα MAILBOX συνήθως ανήκουν σε εκδότες του τομέα των υπολογιστών, ή σε μικρές εταιρίες SOFTWARE. Άλλες τις κρατούν μεγάλες εταιρίες υπολογιστών και υπάρχουν δύο-τρεις ταχυδρομικές θυρίδες, που ανήκουν σε θρησκευτικές ομάδες. Σε άλλες περιπτώσεις πονηροί φοιτητές ή άλλοι από τις σχολές πληροφορικής χρησιμοποιούν τα κέντρα των υπολογιστών των πανεπιστημίων σαν ταχυδρομικές θυρίδες και σαν ορμητήρια για ενέργειες HACKING.

HACKING στην ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ξεχωριστή αναφορά αξίζει το MAILBOX LINKS, η μοναδική ομάδα HACKERS σαφέστατα αριστερή και συνεπώς με πολιτική δράση. LINKS σημαίνει κατα γράμμα αριστερά και είναι το MAILBOX του Σοσιαλιστικού Κομπιούτερ Κλαμπ του Μονάχου, που αυτοπροσδιορίζεται σαν ελεύθερη ένωση των COMPUTERFREAKS που προέρχονται από τον χώρο της αριστεράς. Αυτό το BOX ορίζεται σαν μια τράπεζα δεδομένων από τα κάτω, για πρωτοβουλίες πολιτών, για το γυναικείο κίνημα για το κίνημα ειρήνης, τα οικολογικά και περιβαλλοντολογικά κινήματα και όλοι οι συμμετέχοντες καλούνται να αποθηκεύσουν ή να πάρουν πληροφορίες για σχετικά προβλήματα στην Γερμανία ή το εξωτερικό, στο MAILBOX. Η επεξεργασία των πληροφοριών μπορεί να γίνει άμεσα από τους υπολογιστές της ομάδας LINKS. Υστερα οι πληροφορίες διαχέονται με φείγ-βολάν και με διάφορες εκδόσεις. Η LINKS παραμένει μέχρι στιγμής το μοναδικό MAILBOX που έχει σαφείς πολιτικούς στόχους, το μοναδικό αριστερό MAILBOX.

Δίπλα στην αγάπη για τις μηχανές οι COMPUTERFREAKS τρέφουν μία υπέρμετρη λατρεία για οποιοδήποτε τύπο επιστημονικής φαντασίας. Ήδη στις αρχές του HACKING στην Αμερική, μερικοί HACKERS "μήκαν" στην ARPANET μία απόρρητη τράπεζα δεδομένων που ονομάζεται SCIENCE-FICTION LOVERS, στην οποία είχαν διατηρηθεί σημαντικές λεπτομέρειες για φίλμς και βιβλία επιστημονικής φαντασίας και σχετικούς πρωταγωνιστές. Οι HACKERS αγαπούν την τεχνολογία τους οραματισμούς ενός κόσμου υψηλής τεχνολογίας, με πανέξυπνους υπολογιστές και πυραύλους που ταξιδεύουν με την ταχύτητα του φωτός και συχνά ταυτίζονται με τους ήρωες που είναι θαρραλοί και πανούργοι στον αγώνα εναντίων των δυνάμεων συχνά ανεξιχνιάστων ή αδιαπέραστων. Συχνά οι HACKERS αισθάνονται να τους συνδέει στενή συγγένεια με τους συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας. Όπως οι τελευταίοι ονομάζονται προγραμματιστές και δημιουργοί ολόκληρων κόσμων, των οποίων αισθάνονται μοναδικοί νομοθέτες. Η σχέση με το πληκτρολόγιο και με το μηχάνημα συχνά δημιουργεί συμπλέγματα ανωτερότητας ή παντοδυναμίας, στο σημείο που ένας μανιώδης HACKER μπορεί να έχει την εντύπωση ότι είναι ένας θεός. Στο να αυξηθούν και να κεντρισθούν αυτές οι δυνατότες μεθυστικές αισθήσεις και παραστάσεις συχνά στην σκηνή των HACKERS, όπως και στην σκηνή των FREAKS όλων των εποχών, βοηθάει η χρήση ναρκωτικών κάθε είδους. Οι συνεδριάσεις, τα πάρτυ, οι γιορτές των HACKERS συχνά συνοδεύονται από δυνατά αλκοολούχα ποτά, τζούντς, αμφεταμίνες και πρόθυμα και με λίγη κοκαΐνη. Συχνά στην σκηνή των HACKERS στην Γερμανία υπάρχουν συγκρουόμενες απόψεις για την χρήση των ναρκωτικών. Υπάρχουν παλιοί HACKERS που πάντα έκαναν χρήση, ενώ υπάρχουν άλλοι HACKERS στην πρώτη γραμμή που είναι αντίθετοι στην χρήση ναρκωτικών, τα οποία θα στερούσαν, σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, την απαραίτητη διαύγεια και τη σύνεση που είναι αναγκαία στην διάρκεια του HACKING. Γεγονός είναι ότι σε μεγάλες συνεδριάσεις ή πάρτυ και HACKING που γίνεται κάτω από μεγάλη ένταση, ή χρήση ναρκωτικών είναι ένα στοιχείο απόλυτα απαραίτητο για να αισθάνεσαι σε φόρμα και για να απαλλαγείς από αναστολές ώστε να επιχειρήσεις τα κοσμικά ταξίδια στο σύμπαν των δεδομένων. Είναι διασκεδαστικό να σκεφτείς, για παράδειγμα, ότι μία ομάδα HACKERS εντελώς φευγάτη και στον κόσμο της μπορεί να διεισδύσει σε κάποιο απόρρητο, πολυτιμότερο πρόγραμμα της NASA ή κάποιας στρατιωτικής βάσης ή οργανισμού και να μπορέσει χωρίς κανένα διρταγμό να κάνει αυτό που θέλει. Διασκεδαστικό και χωρίς καμία αμφιβολία αποσταθεροποιητικό. Οι συνεδριάσεις και οι γιορτές για HACKING έχουν φτάσει σε διάρκεια και επίπεδα απίστευτα. Οι μυθικές έξι ημέρες δεν απουσιάζουν ούτε από εδώ. Για την CHIP GENERATION, την γενιά που γεννήθηκε στον κόσμο της πληροφορικής, ο υπολογιστής έγινε σίγουρα ένας θεός, ένας μύθος.

Απο τον τόμο CYBER του περιοδικού DECODER (Μιλάνο).
Μετάφραση: Αχιλλέας

MAILBOX: ηλεκτρονικό ταχυδρομείο
MODEM: συσκευή μέσω της οποίας συνδέεται το κομπιούτερ με μία τηλεφωνική γραμμή.

συνέντευξη με τον WAU TELLAND

Συναντήσαμε τον WAU στην έδρα του CCC στο Αμβούργο. Δύο ήταν οι εντυπώσεις που αμέσως μας δημιουργήθηκαν παρατηρώντας τον μυθικό πια χώρο της SCHWENCKESTRASSE 85: η πρώτη είναι σχετική με την απόφαση του CCC να είναι εντελώς ανοιχτό και ορατό, η δεύτερη, καθαρά αισθητική, το γεγονός ενός χώρου που μοιάζει σαν εργαστήριο αλχημιστών, με κομπιούτερ και συναφή εξαρτήματα παντού. Οι σύντροφοι προτιμούν τα ATTARI γιατί είναι πιο δεκτικά σε μετατροπές, αλλά είδαμε ένα απίθανο τηλέφωνο, φτιαγμένο από διάφορα κομμάτια που προέρχονται από ηλεκτρονικά παιχνιδάκια και WALKMAN. Εντελώς απορροφημένοι, αν και όχι με μανιώδη τρόπο, από την τεχνολογία και από τις εναλλακτικές εφαρμογές της ανέπτυξαν μία Νέα Χάρτα των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σε σχέση με την πληροφορία, ένα μικρό αριστούργημα θεωρητικής σκέψης και πρακτικής πάνω στο βασικό δομικό πρόβλημα του τέλους του 20ου αιώνα. Οποιος αισθάνεται κυβερνοπάνη ή ελευθεριακός πρέπει απαραιτήτως να τα γνωρίσει.

Το 1981 πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο μία συνάντηση διαφόρων ατόμων, στις αίθουσες της εφημερίδας DIE TAGESZEITUNG. Ήταν εκεί που άνοιξε η συζήτηση πάνω στις δυνατότητες των υπολογιστών και πρέπει να πω ότι φύγαμε ενθουσιασμένοι. Για παράδειγμα είδαμε ότι υπάρχει η δυνατότητα να καταφέρουμε να υπολογίσουμε με ακρίβεια την κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας μίας πόλης, του Βερολίνου ή να κάνουμε μία καταγραφή των άδειων σπιτιών και να μοιράσουμε αυτά τα δεδομένα στο κίνημα των καταληψιών. Στην ουσία καταλάβαμε ότι όποιος έχει την εξουσία σ' αυτή την κοινωνία αντλεί μέρος αυτής της εξουσίας από την επεξεργασία των δεδομένων και ότι δεν είναι μόνο η εξουσία και η αστυνομία που μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις τράπεζες των πληροφοριών αλλά μπορούμε να το κάνουμε και εμείς.

Ετσι ξεκινήσαμε να δουλεύουμε πάνω στις τράπεζες πληροφοριών, αλλά αυτό γρήγορα παρουσίασε δυσκολίες, γιατί σ' αυτή την κοινωνία η οργάνωση της επικοινωνίας είναι κλειστή. Σε μία τράπεζα πληροφοριών συνεπώς μπορείς να βρεις μόνο δεδομένα κάποιου ορισμένου τύπου, και επομένως είναι αναγκαία μια αντιπαράθεση ανάμεσα σε διαφορετικά είδη δεδομένων δηλαδή η δημιουργία μίας επικοινωνίας ανοιχτού τύπου. Γι' αυτό το λόγο αρχίσαμε να πραγματοποιούμε διεθνείς συναντήσεις στις οποίες να μπορούμε να ανταλλάσουμε πληροφορίες και εμπειρίες. Η πρώτη απ' αυτές τις συναντήσεις, στην οποία συμμετείχαν γύρω στα 500 άτομα, έγινε στο Αμβούργο το 1984 και υπήρχαν πολλοί υπολογιστές, συσκευές τηλεφωνίας, και φωτοτυπικά, που είναι οι πιο απλές μηχανές για την διανομή της πληροφορίας. Απ' αυτήν την αντιπαράθεση καταλάβαμε ότι η ανταλλαγή πληροφοριών και σκέψης για την δημιουργία μίας ανοιχτής δομής της πληροφορίας μπορούσε να είναι αποτελεσματική και ότι σαν κοινωνική χρησιμότητα μπορούσε να παρομοιαστεί με μία ατομική βόμβα. Μόνο μια δύναμη όπως η πυρηνική μπορεί όντως να αποδιοργανώσει την δομή διαχείρισης της πληροφορίας αλλά σε μās φαινόταν ότι την είχαμε στα χέρια μας.

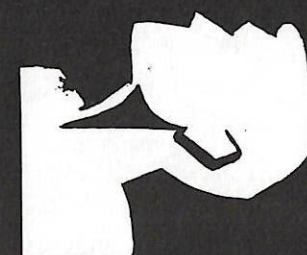
Γεννήθηκε έτσι η πρακτική του HACKING που θα την όριζα σαν πρακτική που σου επιτρέπει να είσαι μέσα σε μία κατάσταση αμέσως μόλις αυτή δημιουργείται και μπορείς μέσα από αυτήν να δημιουργείς νέα νοήματα.

Σε κάθε περίπτωση η κύρια δραστηριότητά μας έχει αναπτυχθεί γύρω από τους υπολογιστές και τις μορφές HACKING σχετικές με αυτούς. Μ' αυτή την εμπειρία μπαίνεις στις τράπεζες δεδομένων, κάνεις ένα γύρο, ρίχνεις μία ματιά σε ότι υπάρχει και συλλέγεις πληροφορίες. Το πνεύμα όμως με το οποίο μπαίνουμε είναι κοινωνικό, δηλαδή παίρνουμε πληροφορίες ανάλογα με την κοινωνική χρήση που μπορεί να έχουν, με δύο λόγια κάνουμε κοινωνικό HACKING. Αυτό το γεγονός μας επιτρέπει να μην είμαστε παράνομοι και να έχουμε πλατιές δυνατότητες. Όπως όταν οι πράσινοι μας κάλεσαν να διαθέσουμε την τεχνική μας γνώση στην πλειοψηφία της κυβέρνησης στο πρόβλημα της εφαρμοσμένης πληροφορικής στην οικολογία, τομέας στον οποίο πιστεύουμε ότι έχουμε το πιο ανεπτυγμένο KNOW HOW στην Γερμανία. Στο τέλος οι πράσινοι μας φοβήθηκαν και κάλεσαν στην θέση μας μία μεγάλη εταιρία, αλλά αυτό το πράγμα μας επέτρεψε να ξεκινήσουμε μια ευρεία συζήτηση στο πρόβλημα της πληροφορίας και στην μυστικότητα των πληροφοριών και μας έκανε να θεωρηθούμε περισσότερο παρατηρητές των κοινωνικών δυναμικών και οργανωτές των πληροφοριών που συνδέονται με αυτές, παρά HACKERS που εργάζονται πάνω στους υπολογιστές.

Ακόμα δημιουργήσαμε ένα πληροφοριακό δίκτυο οργανωμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να μην μπορεί να ελέγχεται. Πραγματικά δεν είναι ιεραρχικό αλλά χαοτικό και είναι αδύνατο ή πολύ δύσκολο, ξεκινώντας από ένα σημείο της, να φτάσεις σ' όλο το δίκτυο. Αυτό είναι απαραίτητο γιατί πριν από καιρό μία πρωτοβουλία που δούλευε με ένα πληροφοριακό δίκτυο ενάντια στην πυρηνική ενέργεια μπλοκαρίστηκε από την κυβέρνηση ακριβώς την στιγμή που ετοιμάζε τις κινητοποιήσεις της. Ένας από τους σκοπούς μας είναι όντως να δημιουργήσουμε ένα κύκλωμα πληροφορίας που θα λειτουργεί ακόμα κι αν αυτό δεν αρέσει στην κυβέρνηση, και απ' αυτήν την άποψη έπρεπε να προστατευτούμε και να παρέχουμε τρόπους προστασίας.

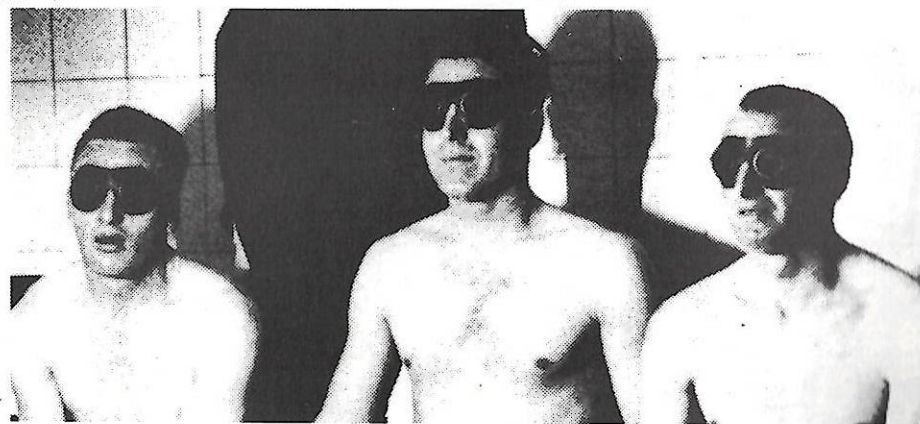

Αν κατα βάθος η τεχνολογία έχει δημιουργηθεί από το σύστημα, για μένα είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι είναι απαραίτητο να υπάρχει ένας δημιουργός αυτής της τεχνολογίας. Ο δημιουργός της

CHAOS COM P

Τα εργαλεία με τα οποία κάνεις αυτά τα πράγματα είναι τεχνολογικά, και το είχα ήδη καταλάβει από τότε που πήγαινα σχολείο και αναμείχθηκα στο κίνημα. Μία φορά θέλαμε να παγιόδεψουμε έναν καθηγητή που έκανε φασιστική προπαγάνδα. Λοιπόν έφερα ένα μεγάλο μαγνητόφωνο (εκείνη την εποχή τα φορητά ήταν τεράστια), το έβαλα κάτω απ' το θρανίο και κατάφερα να μαγνητοφωνήσω τα λόγια του. Είχαμε εκεί την απόδειξη γι' αυτά που έλεγε, μπορούσαμε να του πετάξουμε στα μούτρα: Ε, εσύ είπες αυτά τα πράγματα. Βλέπεις λοιπόν πως ακόμα κι' ένα μαγνητόφωνο μπορεί να γίνει ένα όργανο άσκησης εξουσίας. Όλα αυτά που καταγράφουν και αντιγράφουν μπορούν να γίνουν όργανα εξουσίας. Προσπάθησε να σκεφτείς τι θα μπορούσε να συμβεί εάν στην διάρκεια μιάς πανεπιστημιακής κατάληψης βρισκόντουσαν από τους φοιτητές εργασίες πάνω σε στρατιωτικές εφαρμογές, που θα έβγαιναν σε αντίγραφα και θα μοιραζόνταν σ' όλη τη χώρα.... όχι μόνο κανένας στρατιωτικός δεν θα μπορούσε ν' αρνηθεί την ύπαρξή τους και τον σκοπό τους, αλλά και η τεχνολογία που χρησιμοποιήθηκε θα μπορούσε να γίνει κτήμα του κόσμου και να χρησιμοποιηθεί από αυτόν.

Σίγουρα για να πραγματοποιηθεί αυτό είναι αναγκαίο να γίνει μία συλλογική δουλειά και είναι αυτός ο δρόμος στον οποίο κινηθήκαμε οργανώνοντας τακτικά συναντήσεις και πρακτικές ασκήσεις πάνω στα MEDIA. Μια απ' αυτές είναι πάνω στο PHONE FREEKING. Το τηλέφωνο είναι το πιο διαδεδομένο από τα MEDIA και υπήρχε πολύ πριν από τους υπολογιστές. Όλοι, έστω και για παιχνίδι, προσπάθησαν να κάνουν μικρά πειράματα με το τηλέφωνο, ακούγοντας τις παρεμβολές, προσπαθώντας να κάνουν υπεραστικά χρησιμοποιώντας μόνο ένα νόμισμα ή παρόμοια πράγματα.

Τα πρώτα πειράματα PHONE FREEKING έγιναν στις ΗΠΑ την δεκαετία του '70 και εμείς προσπαθούμε να τα προσαρμόσουμε στα γερμανικά τηλεφωνικά δεδομένα με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι προσιτά και να μπορούν να χρησιμοποιηθούν απ' όλους. Τώρα, με τις γνώσεις που έχουμε, μπορούμε να κάνουμε και έχουμε υποδείξει πώς μπορείς να κάνεις τηλεφωνήματα τζάμπα χρησιμοποιώντας διάφορα συστήματα... Υπάρχει ένα πολύ απλό κόλπο που συνίσταται στο να χτυπήσεις γρήγορα και πολλές φορές τον διακόπτη πάνω στον οποίο ακουμπάει το ακουστικό. Ένα άλλο το ανακάλυψε ένας γάλλος και συνίσταται στην τοποθέτηση ενός φίλτρου που μπλοκάρει τον μετρητή απευθείας στα κεντρικά της τηλεφωνικής εταιρείας, χρησιμοποιώντας μία σταθερή συχνότητα γύρω στα 16 KHz που εκπέμπεται από μακριά. Αυτή η συχνότητα γίνεται αντιληπτή από τα κεντρικά ρελέ σαν σήμα αστικής κλήσης, το ρελέ κλείνει και μένει μπλοκαρισμένο μέχρι το τέλος της κλήσης ρίχνοντας μόνο μία μονάδα έστω και αν μιλάς όσο θέλεις.

της τεχνολογίας συλλογίζεται πάνω στην πραγματικότητα και προσπαθεί να δημιουργήσει μηχανές που να κάνουν τα πράγματα μ' έναν νέο τρόπο. Εμείς με την δουλειά μας και με τις εκδόσεις μας προσπαθούμε να παρέχουμε όργανα και ιδέες. Κάθε φορά που βρίσκεσαι αντιμέτωπος μ' ένα τεχνολογικό προϊόν βρίσκεσαι αντιμέτωπος με τις ιδέες και τις γνώσεις που υπάρχουν από πίσω του. Κάθε μηχανήμα κάθε σχέδιο δεν είναι ποτέ μόνο μία μηχανή ή ένα κομμάτι χαρτί αλλά μία πηγή σκέψης, κάθε εφεύρεση συνεπώς είναι μία κοινωνική εφεύρεση και με αυτό το πνεύμα πρέπει να σχετιζόμαστε και να την χρησιμοποιούμε.

Ακόμα η ανάπτυξη των τεχνολογιών της πληροφορίας δημιουργεί νέες ανάγκες για ένα βασικό ανθρώπινο δικαίωμα που είναι η ελεύθερη απεριόριστη και χωρίς κανένα έλεγχο ανταλλαγή πληροφοριών, και αυτό βρίσκεται στη βάση της πρακτικής μας, που περισσότερο από το να είναι ιδεολογική προσπαθεί να είναι μία νέα αποτελεσματική συνεργασία με τον κόσμο.

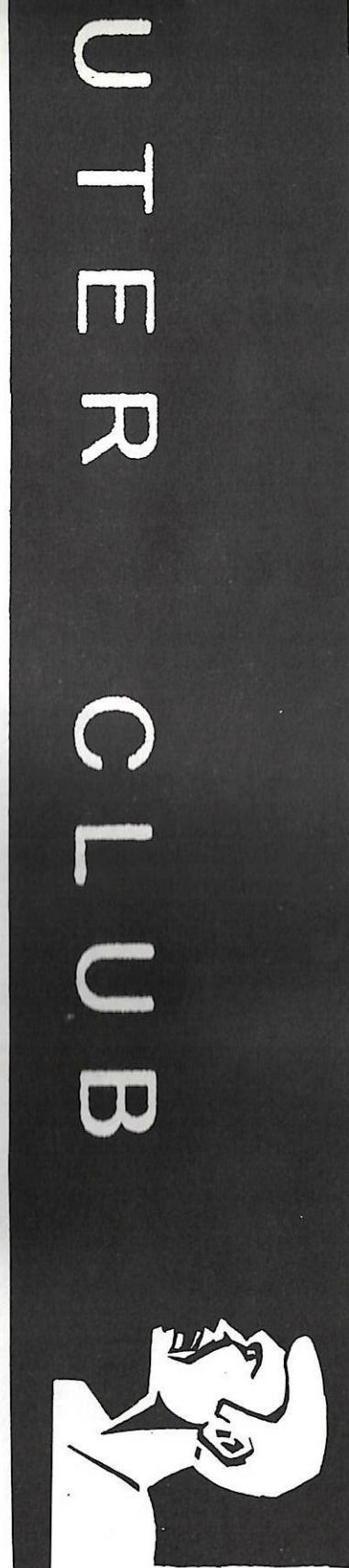
Από τους πρώτους HACKERS στους κυβερνοπάνκ έχουν αλλάξει πολλά πράγματα που είναι όμως δύσκολο να τα ορίσουμε γιατί, πρώτον, ζούμε ζούμε σε ένα παγκόσμιο χωριό και, δεύτερο, γιατί οι γενεές δεν ορίζονται πιά τόσο με κριτήριο την ηλικία όσο με βάση τις κοινές εμπειρίες. Ετσι και στο CCC δυσκολεύομαι να αναγνωρίσω με ακρίβεια την διαδοχή των διαφορετικών εμπειριών των γενεών: είναι πραγματικά ένα κλάμπ χαοτικό και τρελό.

Σε σχέση με το κυβερνοπάνκ θυμάμαι ότι οι πρώτες μου εντυπώσεις αφού διάβασα τον Νευρομάντη, πριν κανένα χρόνο ήταν ότι αυτό δεν είναι επιστημονική φαντασία αλλά πραγματικότητα, το παρόν παρουσιάζει μ' έναν τρόπο κάπως περίεργο. Υπήρχαν και άλλοι που το έκριναν αρνητικά και προς στιγμήν ήθελε να γράψει μιά άλλη ιστορία, και για τον λόγο ότι το κλάμπ δεν εργάζεται με σκοπό το κέρδος και ούτε μαζί και για την κυβέρνηση.

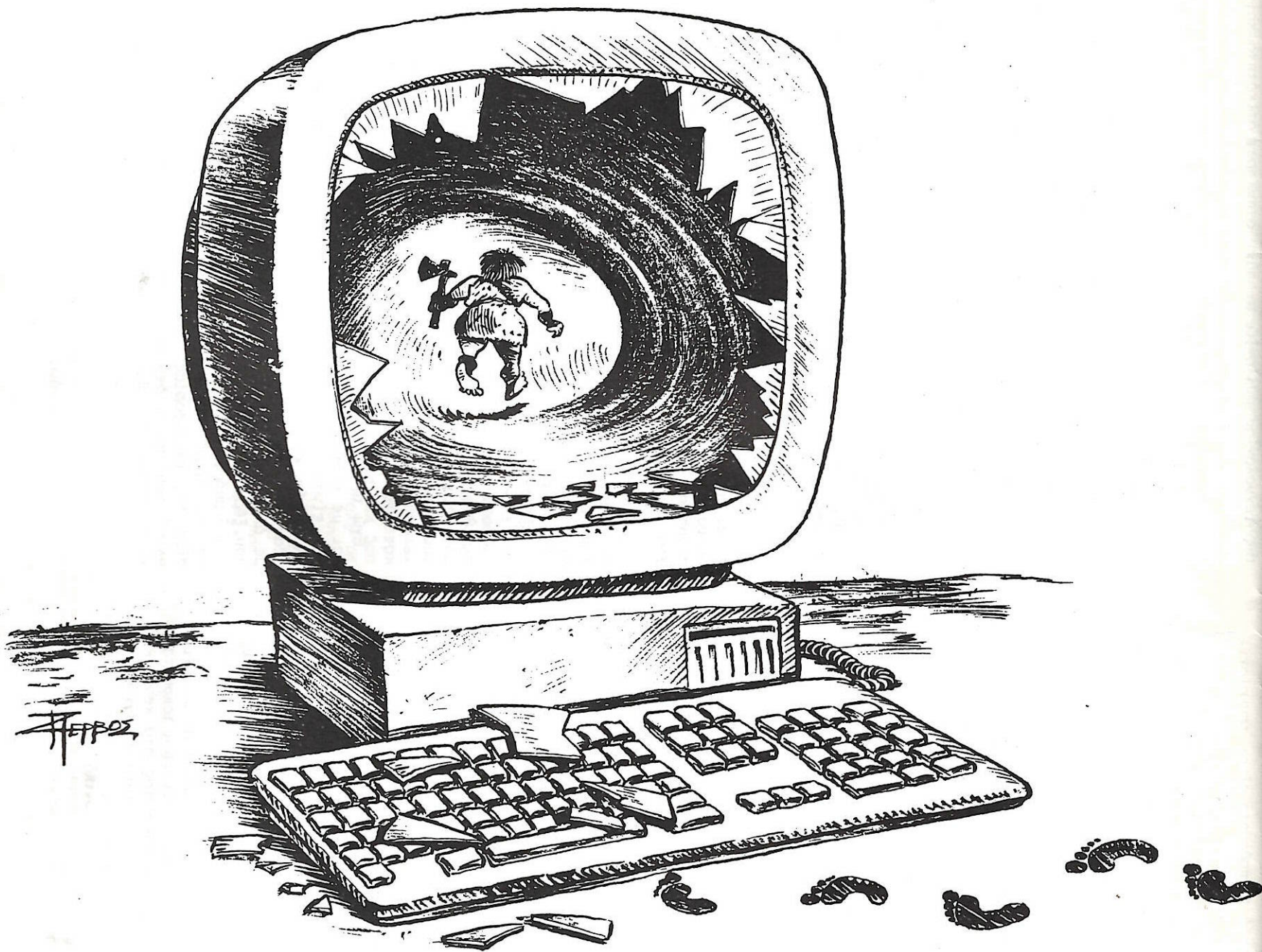
Αυτό που μας φαινόταν ότι σχετίζεται με την εμπειρία μας ήταν να διαπιστώσουμε κατά πόσο ήταν αληθινή και πειστική η εξουσία των πολυεθνικών της πληροφορίας. Και σε κάθε περίπτωση, μέσα στην δική μας κυβερνο-πραγματικότητα, χρειάζεται να μένουμε προσεκτικοί και να αποφεύγουμε να γίνουν οι υπολογιστές ένα φетиχ και όποιος εργάζεται με μάς να γίνει ένας COMPUTER-εξαρτημένος. Όσον αφορά την επικοινωνία, για παράδειγμα υπάρχει όντως μια μεγάλη ποιοτική διαφορά ανάμεσα σε BIT και νόημα, όσο το BIT είναι κενό και που, ακριβώς, δεν παράγει νόημα εάν δεν εμπλουτιστεί με νόημα, δηλαδή μόνο όταν επικοινωνεί, όταν δηλαδή το τεχνικό δεδομένο πλαισιώνεται από ένα ζωντανό στοιχείο. Η επικοινωνία πρέπει να διεξάγεται σε τελευταία ανάλυση, ανάμεσα σε δύο άτομα και όχι ανάμεσα σε άνθρωπο και μηχανή. Ο υπολογιστής είναι μόνο ένα εργαλείο και τίποτα άλλο.

Εγώ το χρησιμοποιώ και προσπαθώ να κάνω κάθε βήμα, όπως σχετίζομαι με κάθε εμπειρία της ζωής, με ευχαρίστηση, ποτέ δεν σκέφτηκα ότι είναι ένα καθολικό εργαλείο. Η φιλοσοφία μας είναι μόνο μία: ελευθερία και σε αυτήν την προοπτική προσπαθούμε να εργαστούμε, μέσω της ανταλλαγής κοινωνικών ιδεών και κοινωνικών ανακαλύψεων με άλλα άτομα, μαθαίνοντας από αυτά και μαθαίνοντας σ' αυτούς αυτά που ξέρουμε. Και θυμήσου ότι κάθε πληροφορία είναι και μία διαδικασία διαμόρφωσης, είναι σαν να κατασκευάζεις ένα μπουκάλι ξεκινώντας από ένα τραχύ υλικό και ρευστό, με τα χέρια σου μέσω της διαδικασίας της πληροφορίας δίνεις ένα συγκεκριμένο σχήμα σ' εκείνο το υλικό που πρώτα δεν είχε σχήμα και διαμορφώνοντάς το θα έχεις το μπουκάλι σου, θα έχεις δηλαδή ένα εργαλείο για να ανταλλάσσεις ιδέες.

BIT στοιχειώδη μονάδα δεδομένων.

ΕΝΑ ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΒΟΗΘΑΕΙ...

... ΟΤΑΝ ΧΑΝΕΙΣ
ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΣΟΥ

"ΕΘΝΙΚΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ";

Εκείνη η "εθνικά υπερήφανη" συναυλία των LAST DRIVE και των DEUS EX MACHINA στο ρόδο μπορεί να ήταν ένα "α-τυχές" διαφημιστικό τρύνκ, ή ένα κακόγουστο αστείο. Αλλά ήταν ακόμα ένδειξη (ή μήπως απόδειξη;) πως "όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα τον τρώνε οι κότες". Τα πίτουρα, στην συγκεκριμένη περίπτωση είναι το κυνήγι της δημοσιότητας. Το κυνήγι της αγοράς. Από την στιγμή που ένα "προϊόν" πρόκειται να διαφημιστεί, είτε είναι σαπούνι είτε είναι συγκρότημα, θα ψαρέψει από το βούρκο του περιβάλλοντός του. Και στην προκείμενη περίπτωση, σε αυτόν ακριβώς τον βούρκο οι ρόκερς έκαναν (θέλωντας και μή) μπουρμπουλήθρες, όπως και τα σαπούνια. Δεν μπορούμε δυστυχώς να "αναγνωρίσουμε" τις καλές προθέσεις. Ο δρόμος για την κόλαση είναι στρωμένος με πολλές τέτοιες "καλές" προθέσεις...και ακόμα, σε αντίθεση με αυτό που λεγόταν παλιά "όταν το δάκτυλο δείχνει το φεγγάρι (της επιτυχίας), ο ηλίθιος κοιτάει το φεγγάρι και δεν τον νοιάζει ούτε το δάκτυλο, ούτε το χέρι, ούτε το άλλο χέρι με το κλωδάκτυλο...". Έχει ρίσκα το εμπόρευμα...

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

ΜΠΕΕΕ

Τα κοπάδια της διασκέδασης στριμώχνονται στα μαντριά, είτε πρόκειται για μαγαζιά, είτε για νησιά. Εκεί, επιτέλους, είσαι "κάποιος", "κάποια"...SATURDAY NIGHT FIVER το έλεγαν κάποτε, και το κοροϊδεύαμε... Κι αν τυχόν υπάρχει καμιά αμφιβολία, μυρικάζουν για παρηγοριά τα μελοδράματα της "κριτικής", τις διάφορες υποκουλούρες του φτωχομπινέδικου ελιτισμού: κλικ, μαξ, τσαγκαρουσιάνος, SEVEN X, κλπ. κλπ. Πάει πολύς καιρός από τότε που γινόταν πόλεμος εδώ. Και τα χαλάσματα που έμειναν, από αυτόν τον πόλεμο, έγιναν κοτέτσια -όπως συμβαίνει πάντα με τα χαλάσματα. (Γι' αυτό σου λέω: τα εξάρχεια χάθηκαν. Γιατί δεν ήταν "μιά πλατεία". Ήταν "κάποιοι τρόποι"...Κι αν μας χρειάζεται κάτι, δεν είναι ούτε μιά πλατεία, ούτε ένα -ακόμα- φετίχ "σε ανάμνηση"...Οχι. Αν μας χρειάζεται κάτι, είναι και πάλι "κάποιοι τρόποι". Κάποιοι τρόποι ανταγωνισμού, και στην "διασκέδαση", κάποιοι τρόποι που να τους εννοούμε βαθιά και ριζικά. Κάποιοι τρόποι που να μην χωράνε κάπου ανάμεσα στην Μαβίλη και το "έξοντους", κάποιοι τρόποι που να μην χωράνε στην χωροταξία της κατανάλωσης.)

ΣΤΗ

Α.Ε.Ν.Ε.

"Ατελώς εκσφενδονισμένοι νεαροί ενήλικες": έτσι ονομάζουν στην αμερική εκείνους/ες που έφυγαν (ή φεύγουν) από την οικογένεια για κανά δυό χρόνια, για να επιστρέψουν ύστερα τρέχοντας, εξαιτίας των δυσκολιών αυτής της ανεξαρτησίας. Η οικονομική "κρίση" θρέφει την οικογένεια; Ίσως. Αλλά η οικογένεια είναι πολύ παλιότερη από τον καπιταλισμό και τις κρίσεις του· ο μύθος του ασώτου υιού κάτι λέει γι' αυτό. Επιπλέον, για να γυρίσει κάποιος/α στην οικογένεια θα πρέπει κάτι να περιμένει από εκεί -κάτι καλύτερο από γκρίνιες. Ας πούμε κάποιο χατσηλίκι, κάποια περιποίηση, ή κάποια κληρονομιά. Αρα, η "ατελής εκσφενδόνιση" είναι μάλλον το αλέ-ρετούρ εισιτήριο στην "περιπέτεια", για μικροαστούς και μεσοαστούς "νεαρούς ενήλικες". Ε, ας μην τα φορτώνουμε όλα στην κρίση...

ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ

ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Τα "σκάνδαλα" (που ως γνωστόν είναι παγκόσμιο φρούτο) μπορεί να σημαίνουν διάφορα. Σημαίνουν όμως, σίγουρα, μιά έντεχνη προσπάθεια να μπει στο κέντρο της "πολιτικής" η "ηθική". Η περιβόητη "κρίση της πολιτικής" είναι βέβαια παλιά ιστορία. Αλλά με τα "σκάνδαλα" δεν επιχειρείται απλά μιά εναλλαγή προσώπων μέσα στις πολιτικές, κυβερνητικές μαφίες. Μάλλον εξελίσσεται μιά σχεδιασμένη μετατόπιση του κέντρου βάρους των ιδεολογιών που νομιμοποιούν το εξουσιάζειν (και το εξουσιάζεσθαι). Γιατί πράγματι, το ερώτημα (της νομιμοποίησης) της εξουσίας δεν είναι το "ποιός αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα τίνος;", αλλά το αν οι "εκπρόσωποι" είναι "τίμιοι", "αδιάρθρωτοι" κλπ. Ολοφάνερο είναι πως ο έλεγχος και η πιστοποίηση της "τιμιότητας" του ενός ή του άλλου "εκπροσώπου" δεν έχει καμιά σχέση με τον έλεγχο της "αντιπροσωπευτικότητας". Είναι επίσης ολοφάνερο πως όλοι οι "επίσημοι" θεσμοί που (υποτίθεται) εγγυήθηκαν αυτόν τον δεύτερο έλεγχο, όλοι δηλαδή οι θεσμοί της "αστικής δημοκρατίας", όλοι οι θεσμοί της "πολιτικής", ή θα καταστραφούν ή θα τροποποιηθούν. Βρισκόμαστε λοιπόν στην δίνη μιάς βαθιάς αναδιάρθρωσης των "επίσημων" κοινωνικών θεσμίσεων, των "επίσημων" κοινωνικών φαντασιών, των σημασιών και των "αξιών" ΠΟΥ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ. Τα "οριζόντια" κόμματα, σαν φαντάσματα των "οικουμενικών" της "τιμιότητας" είναι ένα πρώτο βήμα. Μιά πρώτη απόπειρα "πολιτικής σύνθεσης" ανάμεσα στον τεχνοφασισμό και την "δημοκρατία" του θεάματος. Αν δεν θέλουμε να είμαστε οι καραγκιόζηδες αυτής της ιστορίας, αν δεν θέλουμε να είμαστε οι χαζοχαρούμενοι καταναλωτές (και θύματα) αυτής της αναδιάρθρωσης, θα πρέπει να κάνουμε λίγο χώρο στον μικρόκοσμό μας, και να ασχοληθούμε πιά σοβαρά και με αυτήν την πλευρά της πραγματικότητας. Γιατί μπορεί το κράτος "να έχει ένα πρόβλημα για κάθε λύση μας", αλλά είμαστε υποχρεωμένοι να έχουμε κάποια λύση για κάθε πρόβλημα...

I.C.O.M

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Πρέπει να πούμε μερικά λόγια περί Τουρκίας προτού αρχίσουμε να παραθέτουμε λίγες πληροφορίες για την φετεινή συνεύρεση του I.C.O.M (INTERNATIONAL CONCIENCE OBJECTORS MILITANT) που θα λάβει χώρα στην γειτονική μας χώρα φέτος τον Ιούλιο.

Όπως και οι ίδιοι παραδέχονται, για λόγους που είναι πάρα πολλοί, άλλοι προφανείς (το πολίτευμα) άλλοι πολύ πιο σύνθετοι, στην Τουρκία το Αναρχικό - κοινωνικό κίνημα βρίσκεται σε νηπιακή κατάσταση. Το περιβάλλον που θα μπορούσε να το στηρίξει και οι προϋποθέσεις που έστω και λίγο πληρούνται στην Ελλάδα εκεί προς το παρόν απουσιάζουν παντελώς. Οι εκεί σύντροφοι και κάποιοι ακόμα πιο βαθιά προς το Κουρδιστάν και τη Μέση Ανατολή που εμφανίζουν σπέρματα αμφισβήτησης και δράσης διατελούν σε πλήρη απομόνωση, τόσο απο πληροφόρηση, επικοινωνία, επαφές με το εξωτερικό, όσο και απο πολιτική και πολιτισμική φτώχεια, όπως λένε οι ίδιοι, στον ίδιο τους τον χώρο.

Δέν είναι σε θέση να ανατρέξουν σύμφωνα με τα λεγόμενά τους στις Αναρχικές πηγές, στην ιστορία και τα δρώμενα του Αντιεξουσιασμού - Αναρχισμού. Βιβλία που κάθε πιτσιρικάκι μπορεί να βρεί σε πάγκους πλανόδιων στην Ελλάδα σπανίζουν εκεί και η κατοχή τους είναι επικίνδυνη και σε μερικές περιπτώσεις απαγορευμένη (όπως π.χ. στο θέμα έκδοσης εντύπων απ' τους ίδιους που θα αναφερθούμε παρακάτω). Ακούνε αρκετά συχνά απόηχους απο γεγονότα στην Ελλάδα και σ' άλλες χώρες του εξωτερικού αλλά δεν είναι ποτέ σε θέση να έχουν συγκροτημένη πληροφόρηση περί του ποιός, τι, πότε.

Οι κυριότερες μορφές δράσης που έχουν αναπτύξει είναι κάποια έντυπα όπως οι "κλέφτες της φωτιάς" απ' την ISTAMBUL (αρκετά προσεγμένη έγχρωμη έκδοση στα Τούρκικα και με μερικές σελίδες στα Κουρδικά και Αγγλικά), το ισχνότερο σε εμφάνιση και ποικιλία περιεχομένων AMARGI απο την Σμύρνη, και έντυπα απο άλλες πόλεις όπως ο Κοιλάκανθος απο την ANTALYA, και έντυπα που στήνονται τώρα σε μικρότερες πόλεις όπως το BALIKESHIR. Σε όλα αυτά μ' εξαίρεση το "κλέφτες της φωτιάς" την όλη προσπάθεια την φέρνουν εις πέρας απο ένα ως τρία το πολύ άτομα χάρη στο μεράκι και την επιμονή τους.

Έχει γίνει επίσης τουλάχιστον μία διατουρκική (στην επικράτεια όχι όσον αφορά εθνικότητα μελών γιατί υπάρχει μεγάλη συμμετοχή Κούρδων) συνεύρεση των ατόμων-ομάδων που εκδίδουν έντυπα.

Έχει παρθεί επίσης απόφαση μεταξύ ISAMBUL και IZMIR που έχουν τον περισσότερο ενεργό κόσμο να βγαίνουν προκηρύξεις απο κοινού για θέματα όπως π.χ η Εργατική Πρωτομαγιά.

Παρένθεση εδώ για την εργατική πρωτομαγιά: ο γιορτασμός της στην Τουρκία είναι μιά τελείως ελεγχόμενη υπόθεση απο το κράτος. Εκδηλώσεις επιτρέπονται σε συγκεκριμένους και προκαθορισμένους απ' τις αρχές τομείς της πόλης, μαντρωμένες σε συγκεκριμένους χώρους. Οι παραβάτες είναι αυτονόητα κομμουνιστές, οι οποίοι είναι στην παρανομία εκεί, και ο Αλλάχ και η δρούν βασανίζονται μετά την σύλληψή τους που σχεδόν πάντα ακολουθεί.

Και φτάνουμε τώρα και στο απο 5 μήνες ιδρυθέν στέκι της Σμύρνης, το οποίο είναι και το μοναδικό-μέρος ανοιχτό στον κόσμο μέσα στην πόλη, και σε όλη την Τουρκία.

Το στέκι αυτό έχει διαλέξει να επικεντρώσει την προσπάθειά του και να προσδιορίσει το χαρακτήρα του στα πλαίσια της αντιπολεμικής δράσης. Λειτουργεί υπο καθεστώς συλλόγου και ασχολείται με τα χαώδη προβλήματα των εξωτερικών και εσωτερικών πολέμων της Τουρκίας. Είναι ανοιχτό καθημερινά απο 8 ως 12 ώρες την ημέρα και τα άτομα που δουλεύουν μέσα σε αυτό, γραφειακές δουλειές, αρχειοθέτηση και κάποια υποτυπώδης καφετέρια παίρνουν έναν υποτυπώδη μισθό, καθότι λόγω του χρόνου που καταναλώνουν εκεί μέσα είναι αδύνατο να δουλεύουν και αλλού για βιοπορισμό.

Οι μισθοί τους όπως και τα οικονομικά που αφορούν την συντήρηση του στεκιού προέρχονται απο συνδρομές των μελών που είναι 50 αλλά απ' όλους αυτούς εμφανίζονται τελικά κάτω απο 10 σε σταθερή βάση και αναλαμβάνουν να κάνουν αυτή τη δουλειά εκ περιτροπής ακόμη λιγότεροι. Υπάρχουν επίσης σ' αυτό, γραφειακές δουλειές, αρχειοθέτηση, και κάποια υποτυπώδης καφετέρια παίρνουν έναν υποτυπώδες μισθό, καθότι λόγω του χρόνου που καταναλώνουν εκεί μέσα είναι αδύνατο να δουλεύουν και εξωτερικά για γιοπορισμό.

Οι μισθοί τους όπως και όλα τα οικονομικά που αφαιρούν την συντήρηση του στεκιού προέρχονται από συνδρομές των μελών που είναι 50, και πέντε μου αν σας θυμίζει τίποτα αυτό, αλλά απ' όλους αυτούς εμφανίζονται τελικά κάτω από 10 σε σταθερή βάση και αναλαμβάνουν να κάνουν αυτή τη δουλειά εκ περιτροπής ακόμη λιγότεροι. Υπάρχουν επίσης σ' αυτό τον αυτοδιαχειριζόμενο αντιμιλιταριστικό σύλλογο γύρω στους 300 συνδρομητές, στη συντριπτική πληοψηφία τους επίσης φαντάσματα μιας και απλά έχουν δηλώσει ως τέτοιοι χωρίς να φιλοτιμηθούν να δώσουν ούτε την πρώτη συνδρομή.

Σύμφωνα με λόγια των ίδιων θέλουν να προσπαθήσουν να δημιουργήσουν ένα κέντρο αντιπληροφόρησης και ένα χώρο συνεύρεσης διαφορετικού χαρακτήρα από μερικά "ιδρύματα" παραδοσιακής Αναρχικής νοοτροπίας, όπου μια γκάμα ατόμων από Σοσιαλιστές, Κομμουνιστές, Αριστεριστές γίνεται δεκτή, όπου απλά συνευρίσκονται άτομα για να ορίσουν πράγματα, να συζητούν γενικώς και αορίστως εφ' όλης της ύλης. Μας είπαν ότι αυτά τα ιδρύματα και αυτοί οι άνθρωποι εκεί έχουν μια στάση ζωής γεμάτη προκαταλήψεις και ότι η στάση ζωής τους αποδεικνύει ότι η θεωρία είναι άσχετη με τη δράση τους.

Η δράση του Αντιμιλιταριστικού συλλογου μέχρι στιγμής έχει εκταθεί στους εξής τομείς.

Μοίρασμα ανυπόγραφων προκηρύξεων στο κέντρο της πόλης και αντιπολεμικές καμπάνιες κυρίως στην περιοχή του Κουρδιστάν. Το επίσημο Τούρκικο κράτος συνηθίζει κατά τη διάρκεια του Τούρκικου Μπαϊραμιού, να στέλνει κομάντος των ειδικών δυνάμεων να επιτίθενται και να εξοντώνουν μαζικά τους Κούρδικους πληθυσμούς. Μέλη της Αντιπολεμικής πρωτοβουλίας επισκέπτονται σ' αυτό το χρονικό διάστημα τις περιοχές αυτές: ενημερώνουν τους κατοίκους για θέματα εθνοκτονίας, ζούνε για κάποιες μέρες μαζί τους παίρνοντας μέρος στα έθιμά τους, και σε μερικές περιπτώσεις όταν είναι αρκετοί, δημιουργούν ασπίδες ανάμεσα στα Ε.Κ.Α.Μ. και τους ντόπιους. Ο σύλλογος, επίσης, πήρε μέρος στη διοργάνωση πορείας για τη φετεινή πρωτομαγιά.

Στο διάστημα λειτουργίας του δεν έχει συναντήσει ακόμη προβλήματα με τις αρχές. Πρόκειται ν' ασκηθεί ποινική δίωξη σε άτομο μέλος του συλλόγου γιατί διακινούσε στο δρόμο το περιοδικό BAKAYA (απ' το BALIKESIR), απ' το στρατιωτικό και το πολιτικό δικαστήριο για διαφορετικά τεύχη.

Ο σύλλογος έχει καταθέσει αίτηση η οποία δεν έχει εγκριθεί τελικά ακόμα. Οι γραφειοκρατικές διαδικασίες είναι πολύ πιο αργές και πολύπλοκες στην Τουρκία απ' ότι εδώ. Χρειάζονται εγκρίσεις απ' τις κεντρικές κρατικές αρχές, το Νομάρχη και την τοπική αστυνομία. Τα προβλήματα με εγκρίσεις αδειών και χώρου είναι φυσικά οξύτερα σ' αυτή την περίπτωση. Είναι επιστημονική φαντασία μια περίπτωση τέτοια για τα μέχρι στιγμής δεδομένα. Το Τούρκικο κράτος δίνει άδειες μόνο για παραστάσεις που απευθύνονται προς τουρίστες ή φολκλορικά συγκροτήματα. Μόνο αν ασκηθεί κάποια πίεση απ' τη Διεθνή επιτροπή άμεσα η οποία έμμεσα εκπροσωπεί την Ε.Ο.Κ. έχουν πιθανότητες να λειτουργήσουν νόμιμα.

Στην αντίθετη περίπτωση οι πολυάριθμοι ασφαλίτες και σκευοφυλάκες θα σταματήσουν την εκδήλωση στα πρώτα λεπτά αφού θα αντιληφθούν το περιεχόμενό της.

Για δημοσιοποίηση έχουν αποταθεί σε δημοσιογράφους της μεγάλης κεντρικής εφημερίδας MILLIET που συμφώνησαν να γνωστοποιήσουν απ' τον Ιούνιο το γεγονός (ένα μήνα πριν).

Το μέρος στο οποίο θα πραγματοποιηθεί η συνάντηση δεν έχει καθοριστεί ακόμα, υπάρχουν 3 πιθανά που δεν πληρούν όμως είτε όρους υγιεινής-νερό αποχέτευση ίσως για μια μεγάλη διοργάνωση είτε είναι σε πολύ ακριβές τουριστικές περιοχές και ανεβάζουν το κόστος σε μη αντιμετωπίσιμα επίπεδα.

Μετά τις επαφές με περίπου 40 άτομα στα διάφορα μέρη της Τουρκίας αποφασίστηκε εκτός απ' τις διάφορες εκδηλώσεις παραστάσεις να γίνουν και κάποιοι κύκλοι συζητήσεων γύρω από θέματα όπως:

Αρνητές και ποινικοποίηση, αρνητές και πρόσβαση στην κοινωνία.

Εθνικισμός, ρατσισμός και διακρίσεις φυλετικές και κοινωνικές.

Το πρόβλημα εσωτερικών και εξωτερικών πολέμων της Τουρκίας, και των άλλων χωρών όπου εμφανίζεται πυρηνικός πόλεμος μόλυνση του περιβάλλοντος κ.α.

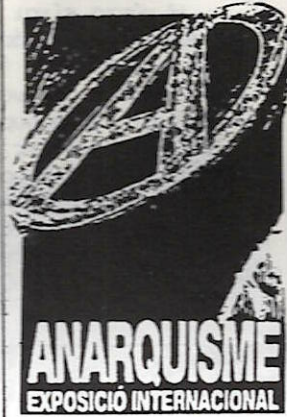
Το όλο ζήτημα θα διαρκέσει μία εβδομάδα κατά τη διάρκεια της οποίας θα δίνεται συσσίτιο στους καλεσμένους τουλάχιστον μία φορά την ημέρα. (Γιάμι, γιάμι, εξαιρετικές τούρκικες μάζες). Η μόνη χώρα από την οποία δεν έχουν συμμετοχή αυτή τη στιγμή απ' την Ευρώπη είναι η Κύπρος.

Απ' την Ελλάδα περιμένουν με πολλή χαρά συντρόφους γιατί μας θεωρούν πολύ συγγενικότερους κοινωνικά με οποιαδήποτε άλλης εθνικότητας Ευρωπαίους και γιατί όπως λένε θέλουν και στην πράξη να καταρριφθεί η κατασκευασμένη προαιωνία έχθρα. Είμαστε καλοδεχούμενοι να κουβαλήσουμε εκεί τα σώματά μας και να προσφέρουμε τις προτάσεις μας στη συνάντηση.

Διεύθυνση επικοινωνίας,
η διεύθυνση του συλλόγου
στη Σμύρνη.

ANTIWAR ASSOCIATION
AYKUY. 1468 SOK. N° 14
ALSANCAK
IZMIR
TURKEY.
0090-51-211656.

Υ.Γ. Στην INSTAMBOUL δεν υπάρχει συγκροτημένη επιτροπή αρνητών. Απλά, άτομα που λειτουργούν πρωτοβουλιακά γύρω απ' το περιοδικό "Οι κλέφτες της φωτιάς".

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

(Με συμμετοχές από Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ, Ισπανία, Ιταλία, Μ. Βρετανία, Ουρουγουάη, Χιλή κ.ά.)

**Βαρκελώνη, 27 Σεπτέμβρη
ως 10 Οκτώβρη 1993.**

Πρόγραμμα εκδηλώσεων.

(Το πρόγραμμα δεν είναι οριστικό, πιθανόν να υπάρξουν αλλαγές)

1. ΕΚΘΕΣΕΙΣ (από τις 10.00π. της Δευτέρας 27 Σεπτέμβρη)

Θέματα: Α) Διεθνής παρουσία του αναρχισμού.

Β) Ο Francisco Ferrer i Guardia και το "Σύγχρονο Σχολείο".

Γ) Τέχνη και αναρχία.

Δ) Ο Ιβηρικός αναρχισμός

2. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Δευτέρα 27 Σεπτέμβρη, 7.00πμ.

3. ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΘΕΜΑ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

"Ο αναρχισμός μπροστά στην κρίση των ιδεολογιών" (5 θεματικές)

Πρώτη θεματική, Παρασκευή 1 Οκτώβρη, 7.00πμ.

"Φυλή, έθνος, κράτος."

Εισηγούνται: Rene Laurau, Javier Sabada, Josep Alemany

Συντονιστής: Luciano Lanza.

Δεύτερη θεματική, Σάββατο 2 Οκτώβρη, 11.30πμ.

"Άτομο, κοινότητα, κοινωνία."

Εισηγούνται: Κορνέλιος Καστοριάδης, Agustin Garcia

Calvo, Julia Varela, Mary Nash.

Συντονιστής: Eduardo Colombo.

Τρίτη θεματική, Σάββατο 2 Οκτώβρη, 7.00πμ.

"Πέραν της δημοκρατίας."

Εισηγούνται: Noam Chomsky, Tomas Ibanez, Jose Luis Garcia Rua.

Συντονιστής: Amedeo Bertolo.

Τέταρτη θεματική, Κυριακή 3 Οκτώβρη 9.00πμ.

"Ελευθεριακή οικονομία."

Εισηγούνται: Rene Dumont, Alfred Max Neal, Abraham Guillen.

Συντονιστής: Jose Manuel Naredo.

Πέμπτη θεματική, Κυριακή 3 Οκτώβρη, 6.00πμ.

"Μια ουτοπία για τον 21ο αιώνα."

Εισηγούνται: Murray Bookchin, Colin Ward, Isabel Escudero.

Συντονιστής: Gerard Jacas.

4. ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

α) Οικολογία: Η πόλη και η ύπαιθρος.

Τρίτη 28 Σεπτέμβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: Eduardo Masjuan, Franco Buncuaga,

οικολογική ομάδα/αγροτική συλλογική "Los Arenalejos"

β) Μέσα επικοινωνίας

Τετάρτη 29 Σεπτέμβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: Eliseo Bayo, ελευθεριακός ραδιοσταθμός "Contra banda", εκδοτική συλλογική "Virus", περιοδικό "Uetra A", εφημερίδα "CNT".

γ) Αναρχισμός και επιστήμη.

Πέμπτη 30 Σεπτέμβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: Juan Peries, Antonio Lopez Campillo, συλλογική "Εναλλακτική Ιατρική".

δ) Δευτέρα 4 Οκτώβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: Horst Slowasser και διάφορες συλλογικές.

ε) Μιλταρισμός.

Τρίτη 5 Οκτώβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: συλλογική για την ολική άρνηση στρατεύσης "Campri" και αντιμιλιταριστικές οργανώσεις, στη Εκμάθηση ή γνώση.

Τετάρτη 6 Οκτώβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: Pere Sola και συλλογική "Paideia".

ζ) Φεμινισμός/Μεταφεμινισμός

Πέμπτη 7 Οκτώβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: "Mujeres Libres" (ελεύθερες γυναίκες) και Eloisa Castellanos.

η) Κοινωνική περιθωριοποίηση.

Παρασκευή 8 Οκτώβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: Ignacio Ullens κ.α.

θ) Αναρχοσυνδικαλισμός

Σάββατο 9 Οκτώβρη, 7.00πμ.

Εισηγούνται: Pepe Gomez, Miguel Correias

5. ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ και ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

α) Εβδομάδα ελευθεριακού κινηματογράφου.

β) Προβολές σχετικές με το περιεχόμενο των εκθέσεων.

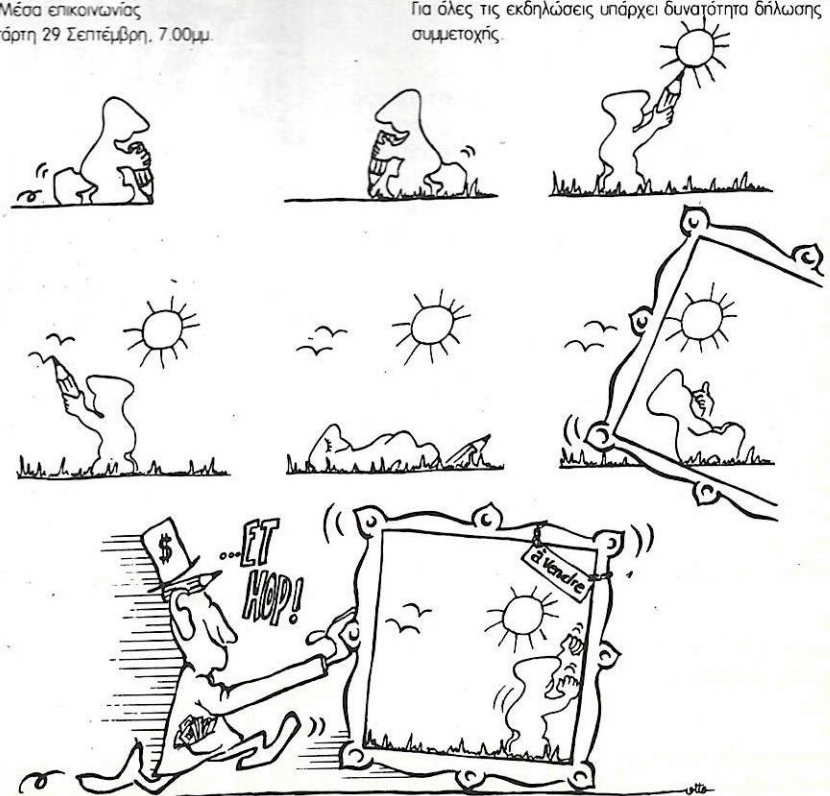
6. ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ.

Συμμετέχουν τρία θεατρικά σχήματα.

7. ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συμμετέχουν: Paco de Lucia, Leo Ferre, Carlos Molina, George Moustaki, Daniel Viglietti κ.α.

Για όλες τις εκδηλώσεις υπάρχει δυνατότητα δήλωσης συμμετοχής.

Πέντε εικόνες ελευθερίας

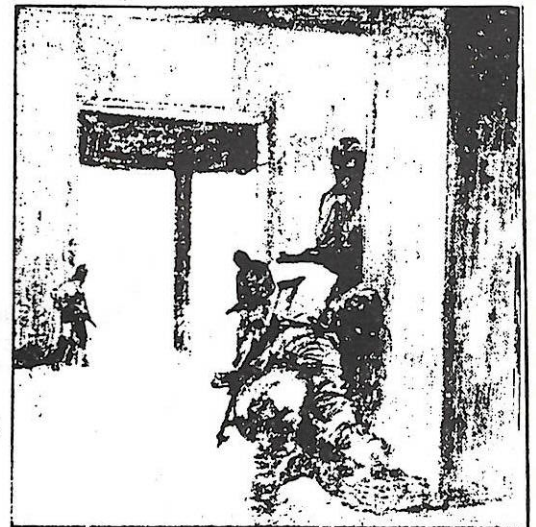
Ωρα 1,10. Ερχονται απο το τείχος.

Η νύχτα είναι παγερή και γεμάτη αστέρια. Στο τεράστιο τριόροφο σύμπλεγμα των φυλακών (ημερομηνία παράδοσης 1 Απρίλη, ο συναγερμός δεν λειτουργεί ακόμη) στο φρουραρχείο υπάρχει ένα φώς. Οι τρομοκράτες (τρεις άντρες και μία κοκκινομάλα γυναίκα) ακουμπάνε 2 σκάλες στον τοίχο που έχει ύψος 4 μέτρα. Με μία τρίτη σκάλα στρωμένη με μοκέτα για να μην ακούγεται πηδάνε στην αυλή της φυλακής. Η ώρα είναι 1,10.

Ψηλά τα χέρια κάντε πίσω.

Η πόρτα του φρουραρχείου ανοίγει απότομα. Ενας απο τους 5 φρουρούς: "Ξαφνικά στεκόντουσαν μπροστά μας 4 κουκουλοφόροι με πιστόλια και πολυβόλα. Φώναζαν ψηλά τα χέρια όλοι πίσω. Με έδεσαν και μ'έκλεισαν στην τουαλέτα." Οι τρομοκράτες έψαξαν όλους τους ορόφους. Υπάρχουν ακόμα 8 δεσμοφύλακες μέσα στο κτίριο.

Ωρολογιακός μηχανισμός ρυθμίζεται στις 5,12.

Οι τρομοκράτες ανοίγουν τα σακίδια τους. 200 κιλά μασούρια δυναμίτης (πιθανά προέρχονται απο μία ληστεία τράινου που αφαιρέθηκαν 1800 κιλά δυναμίτης). Ενας δεσμοφύλακας: "τα έκαναν όλα με την ησυχία τους, συνηνοούντο με νοήματα." Υποψία: οι βομβιστές γνώριζαν μυστικά σχέδια του κτιρίου. Εβάζαν τους δυναμίτες στα βασικά υποστηρίγματα του κτιρίου διοίκησης. Ο ωρολογιακός μηχανισμός ρυθμίστηκε για τις 5,12

Η Εκρηξη.

Ωρα 5,12. Όλες οι βόμβες εκρήγνυνται ταυτόχρονα. Το συνολικό σύμπλεγμα των κτιρίων γέρνει. Τα θεμέλια γλιστράνε και η έκρηξη ακούγεται μέχρι το DARMSTAT. Όλα τα παράθυρα φεύγουν. Θρύψαλα απο τα τζάμια φτάνουν 800 μέτρα μακριά. Μεγάλος συναγερμός στην αστυνομία.

μικρή αναφορά στην φυλακή WEITERSTADT και στην "εναλλακτικότητα" των εκεί Πράσινων.

Η φυλακή χτίστηκε σε ένα οικοπέδο 10.000 τμ. Το έδαφος αυτής της περιοχής είναι μολυσμένο εδώ και δεκαετίες με κάδμιο, μόλυβι και H₂O₂. Το H₂O₂ είναι ένα εντομοκτόνο και ψειροκτόνο το οποίο περιέχεται στο φάρμακο JACUTIN. Υψηλά δηλητηριώδες και καρκινογόνο.

Απο την στιγμή που ρυθμίστηκαν τα οικονομικά προβλήματα της κατασκευής της φυλακής έπρεπε η κατασκευή να εγκριθεί απο την τοπική κυβέρνηση του ESSEN. Εκεί όμως καθόντουσαν οι Πράσινοι οι οποίοι σύμφωνα με το πρόγραμμά τους ήταν ενάντια στην κατασκευή νέων φυλακών. Αυτό άλλαξε γρήγορα. Με μία σειρά κοινωνιολογίζουσες ένοιες όπως "ομάδες συγκατοίκησης" "πρόγραμμα θεραπείας", "κατάργηση του παράθυρου ελέγχου της πόρτας του κελιού", "και το μοίρασμα των κλειδιών των κελιών στους κρατούμενους" φάνηκε η παιδαγωγική επανάσταση της φυλακής τέλεια. Οι Πράσινοι συμφώνησαν. Το WATERSTAT απέκτησε την φυλακή του υψίστης ασφαλείας και ο JOSEF FISHER το υπουργικό του χαρτοφυλάκιο.

Το πρωί του Σαββάτου στις 27/3/93 το κομάντο της RAF "KATHERINE HAMMERSCHMIDT" τίναξε τη φυλακή WEITERSTADT στον αέρα. Η εικόνα της κατεστραμμένης φυλακής έκανε το γύρο του κόσμου. Θα χρειαστούν αρκετά χρόνια για να ξαναφτιαχτεί.

Μία φυλακή λιγότερη. Οι ζημιές τεράστιες, η χαρά μεγάλη. Οποιοι γνωρίζουν για ποιο λόγο χτίζονται οι φυλακές, ποιούς "αναμορφώνουν" και ποιούς ταπεινώνουν αποκλείεται η καρδιά τους να μη χτύπησε πιδ δυνατά όταν είδε τα ερείπια της "μοντέρνας" φυλακής WEITERSTADT.

Η παρεμπόδιση της λειτουργίας μίας φυλακής είναι μία νίκη στη μάχη για μία κοινωνία χωρίς φυλακές. Μία νίκη που ταυτόχρονα στρέφει το βλέμμα μας και στις άλλες φυλακές στις οποίες καθημερινά τιμωρούνται άνθρωποι επειδή συνειδητά ή ασυνείδητα αντιστέκονται στους νόμους του καπιταλιστικού καθεστώτος.

Η φυλακή σαν απειλή και μέσο καταπίεσης ταυτόχρονα: απομόνωση, ψυχοφάρμακα, διαχωριστικά τζάμια, υποχρεωτικές μεταθέσεις..... μιλάνε από μόνα τους.

Η φυλακή WEITERSTADT είναι ένα παράδειγμα του πώς αντιμετωπίζει το κράτος τις αντιθέσεις που όλο και πιδ πολύ οξύνονται: ενάντια σε όλο και πιδ πολλούς ανθρώπους, φυλακή, φυλακή, φυλακή. Μέσα από την τεχνολογική τελειότητα επιτυγχάνεται η απομόνωση και η αποξένωση του φυλακισμένου, αυτό είναι ένα νέο μοντέλο για την Ευρώπη.

Η WEITERSTADT ήταν μετά από το BERLIN PLOTZENEE η δεύτερη ολοκαίνουργια φυλακή υψίστης ασφαλείας.

- Με έννοιες όπως "τέλεση ομάδας συγκατοίκων" παρουσιάζεται σαν η πιδ "ανθρώπινη" φυλακή στην Γερμανία. Είναι ένα σύστημα αμοιβής και τιμωρίας που αναγκάζει τους κρατούμενους να πειθαρχούν και να υποτάσσονται και στο τέλος κατορθώνει να αποσπάσει την "συνεργασία" τους με το να τους "σπάσει" ψυχολογικά.

Το ηλεκτρονικό σύστημα παρακολούθησης ήταν το ακριβότερο και τελειότερο σε όλη την Ευρώπη και με αυτό θα ήλεγχαν όλες τις συζητήσεις και κινήσεις των κρατούμενων που θα τις αξιοποιούσαν σε ψυχολογικά προγράμματα για να καταστρέψουν κάθε κίνηση αλληλεγγύης, φιλίας και αυτόνομης οργάνωσης.

Πριν μοιράσουν τους κρατούμενους σε ομάδες συγκατοίκησης θα τους περνούσαν από το τμήμα εισαγωγής όπου ένα κλιμακίο ψυχολόγων θα βολιδοσκοπούσε τον καθένα ως προς τη θέλησή του για προσαρμογή ή καλύτερα τη θέλησή του για αντίσταση και με βάση τα αποτελέσματα θα χωρίζαν τους κρατούμενους σε ομάδες. Οι ομάδες συγκατοίκησης στηρίζονται στην ιεραρχία ξεκινώντας από τους πιδ άκαμπτους και μη-συνεργάσιμους μέχρι τους προσαρμοσμένους. Ο στόχος: να έχει ο κρατούμενος μία "καριέρα" να ανέβει από την κατώτερη στην ανώτερη ομάδα.

Για αυτό το θέμα μία γυναίκα από το PLOTZE που έκανε απεργία πείνας για να να καταργηθούν οι ομάδες συγκατοίκησης γράφει: "Ο έλεγχος είναι τόσο απόλυτος που κανείς δεν μπορεί ούτε να τον φανταστεί. Τα κτίρια από την αρχιτεκτονική τους και μόνο είναι έτσι σχεδιασμένα ώστε να αποκλείουν την επαφή ανάμεσα στις γυναικείες ομάδες και αν κάτι τέτοιο επιτευχθεί υπάρχει λεπτομερής καταγραφή της επικοινωνίας. Οι γυναίκες αναγκάζονται να μένουν σε ομάδες που είναι απομονωμένες η μία από την άλλη και επιλέγονται ανάλογα με το πόσο προσαρμοσμένες είναι και το πόσο καλά ρουφιανεύουν."

Τα ηχομονωμένα κελιά έχουν μικρόφωνα για να παρακολουθούνται οι συζητήσεις των γυναικών, οι διάδρομοι έχουν κάμερες και οι κοινόχρηστοι χώροι στους οποίους οι κρατούμενοι περνούν τον "ελεύθερο" χρόνο τους έχουν γύρω γύρω τζάμια. Η τέλεια παρακολούθηση καθ' όλο το 24ωρο.

Με το ψέμμα της "ανθρώπινης φυλακής" ήθελαν να προετοιμάσουν τους κρατούμενους των άλλων φυλακών για την μετάθεσή τους στο WEITERSTADT. Επιδόματα το κράτος δεν δέχτηκε κανένα αίτημα των φυλακισμένων στην Φρανκφούρτη - PREUNGESHEIM με την δικαιολογία πως το 93 θα υπάρχει η φυλακή του WEITERSTADT. Τα ψέμματα πως θα καλυτερεύσουν οι συνθήκες στο PREUNGESHEIM με την καινούρια

200
κιλά
δυναμίτης
μέσα από
τον τοίχο.

φυλακή είχαν προπαγανδιστικό σκοπό για να αποκρύψουν το γεγονός πως χτίζουν καινούριες φυλακές όχι για να κλείσουν τις παλιές αλλά για να δημιουργήσουν περισσότερο χώρο και να φυλακίσουν περισσότερο κόσμο. Αυτή είναι η απάντησή τους στην κοινωνική εξέλιξη.

- Το χτίσιμο νέων φυλακών δεν είναι λύση για τους κρατούμενους, οι απαιτήσεις τους πρέπει να ικανοποιούνται, οι φυλακές πρέπει να γκρεμιστούν.

Katharina Hammerschmidt

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ AIDS

ΧΑΙΡΕΤΙΖΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΑΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΟΥΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ NAZI ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ήταν όλοι εκεί. Οι Αφροαμερικάνοι, χέρι-χέρι με τους Ισπανόφωνους και τους «λευκούς» με τα μακριά σορτς και τ' αναποδογυρισμένα καπέλλα του μπέιζμπολ. Έσπαγαν, διαδήλωναν, έκαιγαν, λεηλατούσαν. Από το Λος Άντζελες και το Σαν Φραντσίσκο, μέχρι τη Νέα Υόρκη και το Μαιάμι. Αφορμή; Ο ξυλοδαρμός ενός μαύρου από τους μπάτσους. Πραγματικές αιτίες; Αμέτρητες. Ανέχεια, φτώχεια, ναρκωτικά, καταστολή. Οι μη-εξασφαλισμένοι στους δρόμους. Είμαστε όλοι μαύροι; Σίγουρα. Αφού εάν δεν είσαι στην μία πλευρά του ποταμού, ή θα είσαι στην άλλη, ή θα είσαι υποταγμένος στα αφεντικά.

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει με κανένα τρόπο, ότι, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, των αμερικάνικων μητροπόλεων συνειδητοποιήθηκαν, αφενός, και αφετέρου, ότι, στην αμερικάνικη κοινωνία υπάρχουν ψήγματα προεπαναστατικών καταστάσεων.

Ασφαλώς, η περσινή Μαγιάτικη έκρηξη, υπερέβηκε τις αντίστοιχες της δεκαετίας του '60 και του '70, όπου πλέον το υποκείμενο δεν περιορίστηκε στους Αφροαμερικάνους, αλλά και τους λευκούς και τους Ισπανόφωνους.

«...Αυτό το θέαμα κρύβει μια φαύλη αν και πολιτικά χρήσιμη διαίρεση του αφροαμερικάνικου πληθυσμού, σε εργαζόμενους της «μεσαίας τάξης» από τη μια και φτωχούς των «γκέττο» από την άλλη, που οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι ακόμη μισθωτοί, αλλά με πολύ χαμηλότερους μισθούς. Επίσης, βέβαια, χρήμα βγαίνει από την αναβίωση της μαύρης εθνικιστικής ιδεολογίας ανάμεσα σε γκρουπ της ραπ όπως οι Public Enemy. Αλλά τελικά είναι η δεύτερη τάση που επικράτησε: για να μην προσφέρονται οι περισσευούμενοι Αφροαμερικάνοι προλετάριοι σε οποιαδήποτε άλλη τάξη, τους παραχωρούνται κοινωνικές συνθήκες τόσο αφόρητες, ώστε να καταστρέφονται μόνοι τους τόσο συλλογικά μέσω των ναρκωτικών, του αλκοολισμού, των ψυχώσεων, της υπέρτασης, της αλληλοεξοντοτικής βίας, και της φυλάκισης. Τόσο η επιτυχία όσο και τα όρια αυτής της στρατηγικής, μπορούν να φανούν στην εξέγερση του Λ.Α.»

Η ιστορία της Emily και του Chunk είναι από το βιβλίο *Below The Line-Living Poor in America*.

Την απόδοση στα ελληνικά έκανε η Ντίνα Καλάκου, την οποία αφιερώνει στη μνήμη του Raymond Lawrence που δολοφονήθηκε πέρσι τέτοιες μέρες από μπάτσους στο Toronto.

Εκεί που ζω είναι σα σκουπιδότοπος. Δεν μου αρέσουν οι τρύπες στους τοίχους, και τα ποντίκια. Και ακούω όλα αυτά τα πράγματα από την πίσω αυλή τα βράδια. Έχουμε κουζίνα, αλλά ο διακόπτης του γκαζιού είναι στον ιδιοκτήτη και δεν μπορούμε να έχουμε γκάζι αν αυτός δεν τον ανοίξει. Και δεν το κάνει. Και το καταχειμωνο μόνο μερικές φορές ανοίγει τη θέρμανση. Συνήθως είναι σα να έχουμε αναμμένο το AIRCONDITION. Τόσο κρύο είναι το σπίτι. Μένουμε συχνά από φως. Τώρα εδώ και πέντε μέρες δεν έχουμε. Δεν είναι ότι δεν πληρώνουμε το λογαριασμό. Απλώς, ο ιδιοκτήτης το κρατάει κλειστό. Παίζει με το φως. Τα φώτα ανάβουν, τα φώτα σβήνουν.

Δεν μου αρέσει ο ιδιοκτήτης. Νομίζει ότι είναι κακός. Λέει ότι απαγορεύεται να πεις. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα χωρίς να του ζητήσεις την άδεια. Αν δεν μένεις εδώ δεν μπορείς να έρχεσαι. Τέρμα.

Η οικογένειά μου αποτελείται από μένα, τη μητέρα μου, την αδερφή μου SIOCKEY, τη μικρή μου αδερφή ΤΙΚΑ, τον αδερφό μου VERNON, το μικρό μου αδερφό CORTEZ, το πρώτο μου μωρό KENNY και το μικρό μου μωρό TEQUILA. Έτσι, είμαστε οκτώ. Και όταν η SHOCKEY γεννήσει θα είμαστε εννιά.

Ο πατέρας του γιου μου KENNY, δεν ενδιαφέρεται καθόλου γι' αυτόν. Όταν έρχεται να τον δει είναι όλο νεύρα. Είναι δεκαέξη χρονών και είναι ηλίθιος. Δεν τελείωσε το σχολείο. Τώρα θα είναι μάλλον στη φυλακή. Είναι μέλος συμμορίας. Χτυπάει όλο τον κόσμο. Η τελευταία φορά που τον είδα, ήταν τα Χριστούγεννα. Αλλά ο πατέρας της κόρης μου TEQUILA, έρχεται την παίρνει και τη κρατάει ένα ολοκληρω μήνα. Μου λέει ότι δεν θέλει να βλέπει κανένα να τριγυρίζει το μωρό του, ιδιαίτερα όχι κανέναν γκόμμενο. Αλλά είναι άσχημος. Μοιάζει με κάποιον που το έκανε, αλλά δεν ξέρει γιατί το έκανε. Έτσι μοιάζει. Πιο παλιά νόμιζα ότι ήταν χαριτωμένος αλλά τώρα νομίζω ότι μοιάζει με μαύρο βράχο. Είναι μαύρος, όχι καφέ. Μαύρος σαν τη μικρή αδερφή μου, ΤΙΚΑ. Τη φωνάζουμε BLACKIE, τόσο μαύρη είναι.

Την πρώτη φορά που έμεινα έγκυος και το είπα στους φίλους μου κανέναν τους δεν με πίστεψε. Γιατί από όλη την παρέα και ενώ όλοι πηδιόμαστε, νομίζαμε ότι η FRIDA θα γκαστρωθεί πρώτη. Αλλά εγώ γκαστρώθηκα πρώτη, αυτή δεύτερη ενώ η άλλη μου η φίλη απέβαλλε. Αλλά τώρα έμεινε ξανά έγκυος. Νομίζανε ότι δεν θα γκαστρωθώ πρώτη, γιατί δεν γαμιόμουν και τόσο εύκολα. Όλες τους τα ρίχναν στ' αγόρια. Αλλά εγώ δε μπορούσα να τα ρίξω πρώτη σ' ένα αγόρι και να του

ζητήσω να έρθει μαζί μου. Αυτά είναι πολύ για μένα.

Φοβόμουν να πω στη μάνα μου ότι είμαι έγκυος, αλλά το κατάλαβε. Άρχισε να το καταλαβαίνει έτσι: Συνήθιζα να μένω ξύπνια τα βράδια συνέχεια. Και το πρωί έτρωγα χάμπουργκερ με μουστάρδα. Έτσι, κατάλαβε ότι κάτι πάει στραβά με μένα. Τότε άρχισε να λέει: "αυτό το κορίτσι τρώει σαν έγκυος".

Και εγώ ξεφώνιζα, και γινόμουν διάβολος. Όταν σιγουρεύτηκε μου είπε: "Τώρα τι θα κάνεις; Είσαι πολύ νέα. Εδώ δεν μπορείς να φροντίζεις τον εαυτό σου, θα φροντίζεις ένα μωρό".

Δεν ξέρω της λέω. "Θες να το δώσεις για υιοθεσία;" Όχι δεν γίνεται να το δώσω. Δεν μπορεί να κουβαλάω εννιά μήνες ένα μωρό, και μετά να το δώσω για υιοθεσία. "Λοιπόν αυτό που λες είναι σωστό, δεν γίνεται. Αλλά περίμενε να φτάσει στην ηλικία σου, και θα εύχεσαι να μην είχες καθόλου παιδιά".

Συνήθιζα να το σκάνω από το σπίτι από τα δώδεκά μου, και έτσι έφυγα αμέσως μετά που γέννησα τον KENNY και έλειψα ένα χρόνο. Η μάνα μου πήγε στα δικαστήρια για να πάρει τη κηδεμονία του παιδικού. Είπε ότι το αμελούσα. Είπε ότι έφυγα από το σπίτι και το πήρα μαζί μου μόνο με μια μονή κουβέρτα. Είπα στο δικαστήριο ότι δεν είναι έτσι. Αλλά πίστεψαν τη μάνα μου. Έτσι, ενώ εγώ το φροντίζω, θα ξαναπάρω την κηδεμονία του όταν γίνω είκοσι.

Ξαναγύρισα όταν ξανάμεινα έγκυος. Η μάνα μου, μου είπε: "Το ήξερα ότι θα ξαναρχόσουν και ξέρω το λόγο. Είδα το γκόμενό σου. Φαινόταν ότι τον απασχολούσε ότι ήταν ανάμεσα στα πόδια του".

Το αγόρι μου θα πλήρωνε για να το ρίξω, αλλά ήταν ήδη αργά. Ήμουν τριών μηνών και είπαν ότι άμα προσπαθούσαν να μου το πάρουν, θα πέθαινα, θα πεθαίναμε και οι δυό μας. Βλέπεις, ήταν πολύ ζωντανή. Είχε γυρίσει ανάποδα. Γι αυτό μου πήρε και τόσο πολύ να τη γεννήσω. Πήγα στις 3 η ώρα το πρωί και άρχισα να γεννιάω στις 6 το απόγευμα. Στις έξη και τέταρτο το κεφάλι της ήταν έξω αλλά το υπόλοιπο σώμα δεν μπορούσε να βγει. Συνέχεια έσπρωχνα. Λιποθυμούσα, ξύπναγα και ξαναέσπρωχνα. Έβλεπα συνέχεια άστρα από τον πόνο. Παρακαλούσα για χάπια. Δεν μου έδιναν, και το στήριζαν λέγοντας: Είσαι γυναίκα, θα το αντέξεις.

Με το πρώτο μου μωρό ήταν εύκολα. Δεν πόνεσα.

Τώρα ξαναπηγαίνω σχολείο. Του χρόνου που θα γίνω δεκαέξη θα πάω σε μια σχολή. Η μάνα μου με στέλνει εκεί. Λέει ότι θέλει να γίνω καλύτερο κορίτσι από αυτές που τριγυρνάνε έξω. Σ' αυτή τη σχολή σε εκπαιδεύουν να γίνεις ότι θες. Όταν τελειώσεις μπορείς να κάνεις ότι θες με τα χρήματά σου. Μπορείς ν' αγοράζεις μπουρδιακά. Εγώ θέλω να γίνω νοσοκόμα. Να δείξω στους ανθρώπους τι σημαίνει να γεννάς. Να τους δώσω χάπια να πονάνε. Και θα ξαναμείνω έγκυος. Παίρνω αντισυλληπτικά. Μου δώσανε δυνατά χάπια. Νομίζω τα πιο δυνατά. Όχι άλλα μωρά, τα μωρά με αλλόξανε. Συνήθιζα να κάνω BABY SITTING, να χτενίζω, να κουρεύω, να καθαρίζω σπίτια και να πληρώνω κάτι. Αλλά τώρα έχω παιδιά. Δεν κάνω τίποτα απ' αυτά. Τεμπελιάζω. Γιατί σηκώνομαι στη μέση της νύχτας προσπαθώντας να βάλω το KENNY στη τουαλέτα να κατουρήσει και αυτός δεν κατουράει. Τον πάω πίσω στο κρεβάτι του και τότε κατουράει. Αυτό είναι τυραννία και με τρελλαίνει.

Αν η μάνα μου δε κρατήσει τα παιδιά, δεν μπορώ να πάω σε πάρτυ. Θα μου πει δεν έχεις να πας πουθενά και να τα αφήσεις σε μένα.

Δεν θέλω να παντρευτώ με κανέναν. Οι πατεράδες των παιδιών μου μπορούν να κρατήσουν κάποια επαφή μαζί τους, αλλά καλύτερα να μη μου ζητήσουν γάμο. Δεν θέλω κανέναν άντρα να με χτυπάει. Όλοι αυτό κάνουν.

Κύττα, μπορώ και χτυπάω αγόρια της ηλικίας μου, αλλά δεν μπορώ να χτυπιέμαι με μεγάλους άντρες. Πρέπει να τρέξω και να φωνάξω τους μπάτσους. Το καινούργιο μου αγόρι ο PATRIC δεν με χτυπάει. Εγώ τον χτυπάω. Όταν με τρελλαίνει όπως όταν μεθάει, τον χτυπάω. Μένει μαζί μου γιατί μάλλον δεν έχει πουθενά αλλού να πάει, ή επειδή με φοβάται. Μου λέει ότι αν με παρατήσει, τότε εγώ θα τον σκοτώσω. Δεν μου αρέσουν οι άντρες. Μερικοί σε χτυπάνε και μερικοί σου παίρνουν τα λεφτά σου και σε χτυπάνε. Συνέβηκε στη μάνα μου. Αγόραζε στον άντρα της παντελόνι που είχε 55\$ και αυτός πάλι της έπαιρνε τα χρήματα. Πήγαινε και του έπαιρνε καπέλο με 65\$ και πάλι της τα έπαιρνε. Μετά πήγε και του αγόρασε ένα γούνινο παλτό που έκανε 300\$. Και μάντεψε τι έκανε αυτός. Πηδήχτηκε πάνω σ' αυτό με τη γκόμενά του ενώ είχε περίοδο. Μια φορά πήγε να με χτυπήσει, και εγώ πήγα να τον κάψω. Του είπα ότι δεν είσαι πατέρας μου και άμα το ξαναπροσπαθήσεις θα σε σκοτώσω. Πήρανε διαζύγιο τελικά γιατί αυτός έλεγε ότι είμαι τρελλή. Η μάνα μου με πήγε σ' ένα ψυχίατρο, και αυτός είπε ότι μου έχει στίψει λίγο. Δεν ξέρω γιατί. Δεν είμαι τρελλή. Είμαι λογική.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις για μια Ελευθεριακή Κουλτούρα

501 Χρόνια Μετά

Αγώνες στην Πόλη
Η οργάνωση των Κοινοτήτων
Τα Δικαιώματα των Γυναικών
AIDS και Αντίσταση
Μαζικά Μέσα και Παραπληροφόρηση
Η Εξέγερση του Μάη 1992

Κοινωνικά Κινήματα
και Ανταγωνισμοί στις Ε.Π.Α.,
Σήμερα

• Αγώνες στην Πόλη
• Η οργάνωση των Κοινοτήτων
• Τα Δικαιώματα των Γυναικών
• AIDS και Αντίσταση
• Μαζικά Μέσα και Παραπληροφόρηση
• Άγριος Απριλίας
• Η Εξέγερση του Μάη 1992

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

CHUNKY LONE.

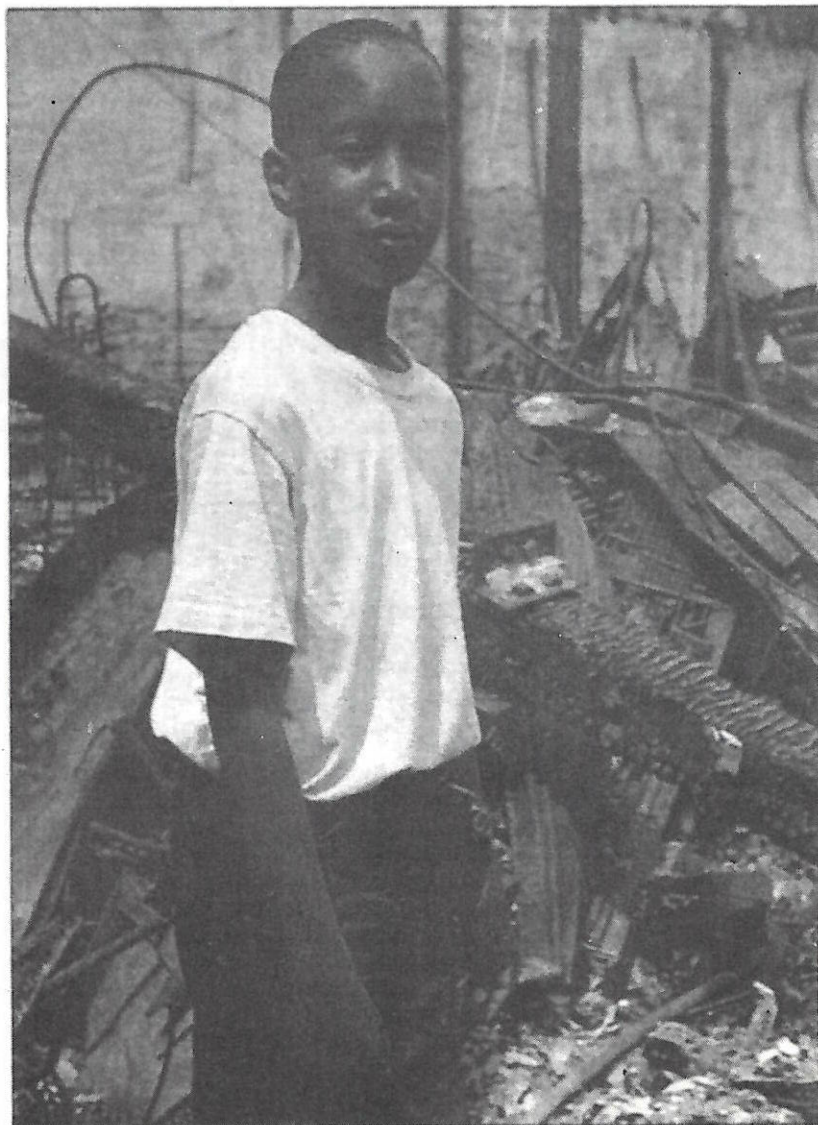
Η EMILY, η EMILY είναι νέα. Ναί είναι. Η SHOCKEY είναι μόνο 13 αλλά είναι πιά ώριμη. Η Emily είναι ξέρετε λίγο αργή. Θα έχει προβλήματα όταν μεγαλώσει γιατί δεν ξέρει τί πραγματικά θέλει από τη ζωή.

Εγώ θέλω να έχω μία καλή δουλειά, ένα σπίτι και μία οικογένεια να φροντίζω. Θέλω να παντρευτώ. Τώρα έχω δύο οικογένειες. Θέλω να έχω ένα σπίτι για κάθε μία από αυτές για μένα τη SHOCKEY και το παιδί που περιμένει. Το άλλο μου παιδί μπορεί να έρχεται όποτε θέλει να μένει μαζί μας. Αλλά όχι η μάνα του. Εχω ήδη ένα γιό. Είναι μόλις 7 μηνών. Η μάνα του είναι 17 χρονών. Τότε ήταν 16. Ημασταν μαζί αλλά τώρα χωρίσαμε. Πραγματικά, μετά κάναμε έρωτα και έμεινε έγκυος. Στην αρχή δεν πίστευα ότι ήταν δικό μου. Ζήτησα τέστ αίματος, έπρεπε να το κάνω γιατί μου είπε ότι πήγε με κάποιον άλλο. Τελικά είχε το αίμα μου και έτσι έπρεπε να το φροντίζω. Παίρνω ένα μικρό τσέκ βοήθειας από το κράτος, αλλά δεν μπορώ να κάνω πολλά με αυτό γιατί 154\$ τον μήνα δεν είναι λεφτά. Αυτό το δεύτερο παιδί με σόκαρε. Ημουν ακόμα στην αρχή με την SHOCKEY. Όταν μου είπε ότι ήταν έγκυος έμεινα χαζεμένος, και αυτή μου είπε ότι το ήθελε. Τη ρώταγα συνέχεια "είσαι σίγουρη ότι το θές, είσαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρεις με αυτό"; και αυτή μου έλεγε ότι θέλει να το κρατήσει. Και σήμερα με ρωτάει πώς θα φροντίζω αυτή και το μωρό σύν ότι έχω και άλλο ένα. Και της απαντώ ότι δεν ξέρω. Γιατί δεν ξέρω. Της λέω ότι πρέπει να βγώ έξω για δουλειά, αλλά δεν είναι καθόλου εύκολο. Αυτή ελπίζει να βρώ μία. Εγώ δεν ελπίζω. Εύχομαι, προσεύχομαι για μία δουλειά. Γιατί βλέπεις οι δουλειές δε με θέλουνε. Εχω πάει σε τόσες και αυτοί μου λένε ότι χάσανε την αίτησή μου ή κάτι τέτοιο.

Αρκετοί άντρες δεν θέλουν να έχουν σχέση με τα μωρά τους. Εγώ δεν μπορώ να το κάνω αυτό γιατί αφοσιώνομαι σε κάποιον, κολλάω πάνω του. Τα βλέπω ότι αφού έμεινε έγκυος από εμένα πρέπει να τη φροντίζω. Από τότε που έχω τα παιδιά τα πράγματα έχουν αλλάξει. Δεν κάνω ότι έκανα, δεν τριγυρνάω πιά έξω. Συνήθιζα να έχω το χόρτο και την μπύρα μου. Επινά μπύρες συνέχεια. Δεν το κάνω πιά. Το κάνω μία στο τόσο, και δεν αγοράζω χόρτο είναι ακριβό. 25\$ για 6 τσιγάρα ή 12-13 για 4. Επαιζα ζάρια ή μπάσκετ με στοιχήματα αλλά σταμάτησα γιατί ήμουν κακότευχος. Εχασα 90\$ στα ζάρια και εκείνη τη μέρα υποτίθεται ότι θα έβγαζα την SHOCKEY έξω. Νόμιζα ότι θα έβγαζα λίγα χρήματα για να την εντυπωσιάσω, καταλαβαίνεις. Οι περισσότεροι φίλοι μου έχουν μπελάδες. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν στο αναμορφωτήριο 3 χρόνια συνέχεια, 5 χρόνια συνέχεια. Τώρα είναι στη φυλακή. 4 φίλοι μου είναι στην φυλακή τώρα. Για διαρρήξεις, δολοφονίες, ληστείες. Ποτέ μου δεν έκανα τίποτα από αυτά. Μερικές φορές τάπαιρνα και γινόμουν καταστροφικός, αλλά αυτό μου έλειπε μέσα σ' όλο το άγχος που ζώ ν' ανησυχώ και για τους μπάτσους. Γάμος; Το σκέφτομαι αλλά νομίζω ότι η SHOCKEY θέλει να συνεχίσουμε χωρίς γάμο. Της λέω ότι είναι μόνο 13 και εγώ 20 και να μην κολλάει πάνω μου, είναι πολύ μικρή ακόμα και για αγάπη έτσι και αλλιώς. Δέν ήξερα πόσων χρονών ήταν όταν το πρωτοκάναμε. Δεν την ρώτησα. Νόμιζα ότι ήταν πάνω από 17 γιατί είδα το σώμα της και είπα "Ουάου". Η PEACHES μου είπε την ηλικία της. PEACHES είναι το όνομα της μαμάς της. Είναι παρατσούκλι νομίζω. Τέλος πάντων εγώ είπα, "Τί είσαι 12 δεν μου το είπες. Θα μπορούσα να πήγαινα φυλακή. Αυτό θα ήταν το πρώτο πράγμα που θα κύτταγαν οι δικαστές, την διαφορά της ηλικίας. Όταν το είπα στους φίλους μου μου έλεγαν "άφησέ την τότε ήσυχη παιδεραστή", αλλά τους έλεγα ότι δεν είναι εύκολο γιατί τη βλέπω για μήνες και αισθάνομαι πράγματα για αυτή. Στην πραγματικότητα είμαι τρελός μαζί της. Της λέω αν μπορέσω να βρώ μία δουλειά θα μπορέσει να φύγει από αυτό το μέρος.

Ναι αυτό το μέρος είναι κόλαση, είδες την τρύπα στην κουζίνα; Μία Κυριακή φτιόχναμε φαί και το ταβάνι έπεσε κατ' ευθείαν στην κασαρόλα. Και τότε αρχίσαν να έρχονται οι κασαρίδες, και τα κουνούπια, και οι αράχνες, και τα ποντίκια. Ενωώ ότι εμείς έχουμε περισσότερα ποντίκια και κασαρίδες απ' ότι σε μία αλάνα. Αυτό αν θές την γνώμη μου είναι ένα καταραμένο κτίριο και θα γίνει περισσότερο τον χειμώνα γιατί δεν υπάρχει θέρμανση. Πρέπει να πάρω πλαστικό και να το βάλω σε κάθε δωμάτιο στο σπίτι γιατί με αυτές τις τρύπες στο σπίτι θα νοιώθεις την παγωνιά στα κοκαλά σου. Ο μικρός KENNY το παιδί της EMILY έμεινε στο νοσοκομείο από τον Ιανουάριο μέχρι τον Μάρτη. Εχει άσθμα ξέρεις. Αρρώστησε τόσο πολύ σ' αυτό το διαμέρισμα γίνονται συχνά διαρρήξεις εδώ. Κάτι σαν μία φορά την εβδομάδα ξέρεις, και υπάρχουν και ντίλερς στο πίσω μέρος του σπιτιού. Τα παιδιά δεν μπορούν να βγούν έξω και να παίξουν χωρίς οι ντίλερς να τους μοστράρουν τα όπλα τους. Περπατάς εδώ αργά την νύχτα και είσαι τυχερός αν επιβιώσεις. Βίασαν μία γυναίκα πριν από ένα μήνα ακριβώς εδώ έξω, και όλοι, ξέρεις, οι γείτονες κυττάγανε από το παράθυρο και κανείς δεν φώναζε τους μπάτσους. Παρακολουθούσα από το παράθυρο, η EMILY και εγώ. Είδα τον άντρα πάνω της να την κυλλάει, και άλλοι δύο τύποι ήρθαν από πίσω. Όταν τελείωσαν την άφησαν ξαπλωμένη εκεί. Η κυρία ήταν νέα 30 και κάτι. Είχε πάρει ναρκωτικά γιατί με το ζόρι στεκότανε. Ηρθε μπουσουλώ-

ντας εδώ, χτύπαγε την πόρτα γυμνή "βοηθήστε με" ή κάτι τέτοιο. Ήθελα να της ανοίξω αλλά δεν το έκανα. Υπάρχουν πολλοί μπάτσοι εδώ γιατί κάποιος προσπάθησε να κάψει το μέρος. Εγινε πριν 2 εβδομάδες. Κάποιος πέταξε ένα κοκταίηλ ή όπως αλλιώς το λένε. Όλοι κοιμόμασταν και ο καπνός μπήκε σ' όλο το σπίτι. Ο αδελφός μου τους ξύπνησε όλους. Ρίχναμε νερό για περίπου μισή ώρα. Ο ιδιοκτήτης τόκανε γιατί έχει κάψει και το άλλο μισό κτίριο. Τόκανε για την ασφάλεια νομίζω. Αν το σπίτι της PEACHES καιγότανε.... Η PEACHES φαίνεται τρομερά αγχωμένη. Εχει μία κόρη με δύο παιδιά. Εχει μία άλλη κόρη έγκυο, και έχει και όλα τα άλλα παιδιά της, και έχουν όλα δύσκολη ζωή και τα πράγματα τον χειμώνα τα πράγματα θα είναι πιά σκληρά. Και άλλα μωρά θα γεννηθούν σ' αυτό το σπίτι.

Πειρατές της Ημισελήνου

"Η μόνη κοινωνική αλλαγή που παρουσιάζεται στο μεγαλύτερο μέρος της εφ είναι προς τον αυταρχισμό, την κυριαρχία μιας ελίτ ισχυρών επί των αδών μαζών-που μερικές φορές τίθεται προειδοποιητικά, συχνά όμως με απόλυτη ικανοποίηση. Οι милитаристικές αξίες νοούνται ως ηθικές. Οικονομική μοίρα του Γαλαξία ολόκληρου είναι ο ανταγωνιστικός καπιταλισμός της ελεύθερης αγοράς. Είναι μια τέλεια πατριαρχική κοινωνία μπαμπουίνων με τον Αλφα Αρσενικό στην κορυφή να δέχεται κάθε τόσο την περιποίηση των σεβάσμιων κατωτέρων του."

Η αλλαγή και η πρόοδος, οι θεμελιωδέστερες συνιστώσες της μυθοπλασίας στα έργα εφ, έχουν διττό τρόπο πραγμάτωσης είτε με βάση τις υπάρχουσες δομές της κοινωνίας (εξέλιξη του καπιταλισμού/υπερανάπτυξη των προϊόντων της λεγόμενης Επανάστασης Υψηλής Τεχνολογίας), είτε με βάση την ανατροπή αυτών των δομών ως αποτέλεσμα κοινωνικών εξεγέρσεων ή ως συνέπεια μιας μη-αναστρέψιμης καταστροφής (φυσικής/προερχόμενης απ τον άνθρωπο). Η δεύτερη μέθοδος σπανίζει στην πλούσια βιβλιογραφία εφ και ως αιτία δεν μπορεί να θεωρηθούν οι αυξημένες δραματουργικά δυσκολίες που παρουσιάζει. Ο κυρίως λόγος μη χρησιμοποίησής της (πρέπει να) έχει σχέση με την αναγκαιότητα ύπαρξης ενός οράματος για το τι θα αντικαταστήσει την κατάρρευση της κοινωνίας όπως τη γνωρίζουμε σήμερα. Και φυσικά ένα τέτοιο όραμα είναι κάτι εντελώς προσωπικό. Δεν εξαρτάται από τις γνώσεις του συγγραφέα για τα δεδομένα της φυσικής, της βιοτεχνολογίας ή της πληροφορικής αλλά από τη μαγική μαγιά των απόψεων, κρίσεων, αμφισβητήσεων που αναπόφευκτα οδηγούν στον οραματισμό.

Ο. Αντικατάρτιδου

ΧΙΟΥΣΤΟΝ ΧΙΟΥΣΤΟΝ με λαμβανεις;

Ποιοί όμως συγγραφείς εφ διαθέτουν οράματα και κυρίως πόσοι απ αυτούς επιλέγουν να κάνουν τα έργα τους φορείς τους; Είναι αλήθεια πως η κριτική δε λείπει στη σύγχρονη εφ, μόνο που αυτή συνήθως εκφράζεται με την περιγραφή κυβερνοκοινωνιών όπου η πραγματικότητα της εξάθλιωσης των ανισοτήτων και της ανέχειας σχεδιάζεται με τα ζοφερότερα χρώματα. Ελάχιστοι είναι εκείνοι οι συγγραφείς (1) που αντιπαρέβαλλαν τη εικόνα ιδανικότερων κοινωνιών που έδωσαν μια ρεαλιστική ιδέα για το πώς αυτές δίνονται να συγκροτηθούν και να λειτουργήσουν χωρίς κανενός είδους εξουσία στο ρολό του ρυθμιστή της ζωής των μελών τους. Η εφ λοιπόν στο σύνολό της κάθε άλλο παρά ριζοσπαστική μπορεί να θεωρηθεί. Στον καμβά όπου στήνονται τα φουτουριστικά οικοδομήματα κυριαρχούν οι αξίες και τα προτυπα του σημερινού πολιτισμού ενώ η αμφισβήτηση, όπου υπάρχει περιορίζεται σε ελαχίστες συνιστώσες του. Μια όμως από τις βασικότερες συνιστώσες, που όχι μόνο εμείνε αλώβητη αλλά και επιβλήθηκε με ζήλο τουλάχιστον ως το 1970, είναι η θέση της γυναίκας μέσα στα κοινωνικά δρώμενα. Ακόμα και στα προοδευτικότερα κείμενα εφ η οποία αλλαγή συντελείται από τον άνδρα-ήρωα ενώ η γυναίκα αποτελεί αχρωμή φιγούρα ουραγού-χειροκροτητή των ενεργειών του. Ακόμα και μετά το ξέσπασμα του γυναικειού κινήματος και τον τυπικά αναβαθμισμένο ρόλο (του τυπου της ασεξουλικής επιστημονός) που αναγκάστηκαν να προσδώσουν στη γυναίκα οι συγγραφείς, οι προκαταλήψεις που την ήθελεν συμβολοπαθητικότητας δεν εξελίχθηκαν. Οι θεωρίες που επιστρατεύθηκαν ως αλλοθι αυτής της λογικής (2) απαντήθηκαν καταλλήλα μέσα από τα έργα των φεμινιστριών συγγραφέων εφ (3) οι οποίες ήταν απ τις πρώτες που χάρισαν σ αυτό το είδος λογοτεχνίας αυθεντική ανατρεπτικότητα.

Αναμεσα σ εκείνες που προκαλέσαν την κυριαρχή νοοτροπία της εποχής και μαλιστα με το θεαματικότερο, είναι η Άλις Σελντον. Πρωτοεμφανίστηκε το 1968 με το ανδρικό ψευδώνυμο Τζέιμς Τιππρη Τζουνιόρ και προκάλεσε σφοδρό κύμα φημολογιών με την αρνήσή της να παρουσιαστεί σε δημοσίες εκδουλώσεις. Και όταν τελικά αποκαλύψε την πραγματική της ταυτότητα, το '77, οι λογοτεχνικοί κύκλοι συγλονήστηκαν απ το γεγονός πως μια γυναίκα κρυβόταν πίσω από τα πολυβραβευμένα βιβλία με την επιστημονική γλώσσα και το (συμφωνά με τις αντιλήψεις της εποχής) ανδροπρεπές υφος. Οι μονοί που υποδεχθηκαν θετικά αυτή την αποκάλυψη ήταν οι θεωρητικοί του γυναικειού κινήματος και οι φεμινίστριες συνάδελφοί της, και όχι αδικα. Γιατί η Σελντον δεν ήταν μόνο μια προικισμένη συγγραφέας αλλά και μια συγγραφέας με κοινωνικό οραματισμό που αποτυπωνόταν στη θεματολογία των έργων της.

Η ίδια προθεση καταρίψης των παγιωμένων ανδρικών προκαταλήψεων που αναφερθηκαν παραπάνω και η οποία χαρακτηρίζει τη βιβλιογραφία της JOANNA RUSS και της KIT REED υπάρχει και στα βιβλία της Σελντον όπως ξεκαθαρά φαίνεται και στην ουβέλα "Χιουστον, Χιουστον, με λαμβανεις;". Και εδώ η αναζήτηση της γυναικειάς ταυτότητας και η απορρίψη του πατριαρχικού πολιτισμού ως φυσική καταπιεστικού βασίζεται σε μια καταστροφή που εκανε το ανδρικό φύλο να εκλείψει. Η "γυναικεία κοινωνία" προκύπτει ακουσία και αναποφευκτα εξαιτίας ενός ιου που σβηνει το Υ χρωμοσωμα και όχι λόγω μιας ακραίας χειραφέτησης των γυναικών που τις εκανε, ως νέες αμαζόνες, να ανεξαρτοποιηθούν πλήρως απ τους άντρες με την συγκροτηση δικών τους ομοφυλών κοινωνιών.

Η γυναίκα λοιπόν κατά τη Σελντον είναι μόνο ρολός. Μετά τον αφανισμό του αρσενικού ο ορος αυτός δεν υφίσταται. Η κοινωνία και ο πολιτισμός που προκύπτουν δεν χαρακτηρίζονται με βάση το φύλο. Δεν υπάρχει "γυναικοκοσμος" αλλά ανθρωπότητα, ακρωτηριασμένη μεν αλλά αντιστοιχη με την εκλείπουσα, όχι στο επίπεδο των κοινωνικών δομών αλλά στην υπαρκτή ιστορική μνήμη και εξέλιξη.

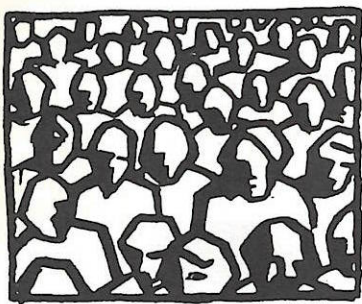
Μεσα απο το "Χιουστον, Χιουστον, με λαμβανεις;" η Σελντον απαντάει μια προς μια στις ανδρικές προκαταλήψεις με τον ευρηματικότερο λογοτεχνικά τρόπο: παραθετοντας τρεις βασικές ανδρικές φιγούρες. Αυτή του πατέρα/ήγητη στο προτυπο του χριστιανικού θεού, αυτή του άνδρα επιβητορα (του δυνατού αρσενικού) και αυτή του κομπλεξικού άνδρα που δεν θα μπορέσει ποτέ να φτάσει τις προηγούμενες. Μεσα απ τις σκεψεις και τις πράξεις αυτών των τριών ανδρών που μεταφέρθηκαν στο μέλλον για να αντιμετωπίσουν το χειρότερο εφιαλτή τους, πραγματοποιείται η κριτική της Σελντον για τους κοινωνικούς ρολούς των δυο φύλων. Η ΑΥτονομία εναντία στον ηρωισμό, η ελευθερία εναντία στην εξουσία και κυρίως η αποδείξη πως η εξέλιξη δεν είναι προίον της δράσης του άνδρα είναι η ουσία της. Και αν το μήνυμά της επρέπε να δοθεί με μια μόνο λέξη αυτή θα ήταν "η ανθρωπότητα".

(1) Αναμεσά τους η Ουρσουλα Λε Γκεν (Αναρχικός των Δυο Κοσμών, Η λέξη για τον κόσμο είναι δασός).

(2) Χαρακτηριστική είναι εκείνη που υποστηρίζει πως ένστικτα και ρολοί όπως η μητροτητα καθιστά τις γυναίκες αν όχι φυσική, δυναμει αμετοχές σε κάθε είδους κοινωνική εξέλιξη.

(3) Αξίζει να διαβαστεί το διήγημα της JOANNA RUSS που περιλαμβάνεται στην Ανθολογία Επιστημονικής Φαντασίας

Είπαν στο Σωκράτη ότι κάποιος δεν είχε γίνει διόλου καλύτερος ταξιδεύοντας. "Το φαντάζομαι", είπε. "Πήρε μαζί του τον εαυτό του".

Με την παράθεση αυτής της στιχομυθίας του Σωκράτη, ξεκινά ο εθνολόγος PIERRE CLASTERS το βιβλίο του "Η κοινωνία ενάντια στο κράτος".

Μετά το τέλος της ανάγνωσης ανάμεσα σε προβληματισμούς και συμπεράσματα, η αίσθηση που κυριαρχεί είναι πως ο συγγραφέας τα κατάφερε.

Πέτυχε ν' αφήσει πίσω τον εαυτό του και να απολαύσει το έργο ταξίδι.

Ένα ταξίδι διάρκειας περίπου δέκα χρόνων, στις ινδιάνικες περιοχές της Βραζιλίας, της Παραγουάης, και της Βενεζουέλας.

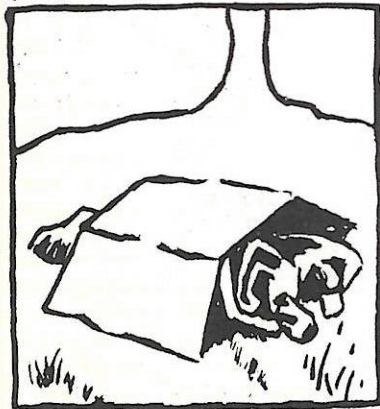
Το αποτέλεσμα αυτού του γοητευτικού εγχειρήματος, είναι μία αξιόπιστη αποτύπωση-προσέγγιση των κοινωνιών που έχουν δημιουργήσει οι Ινδιάνοι.

Των κοινωνιών χωρίς κράτος, όπου γνωρίζουν την απόλυτη ανυποληψία τα ιερά και τα όσια του Δυτικού ορθολογισμού, όπως αυτός εκφράζεται στις κοινωνικές και οικονομικές παραμετρούς του.

Μελετώντας την καθημερινή ζωή των φυλών, τα έθιμα, τους μύθους, τις δοξασίες, και τις τελετές μύησης των σαμάνων, ο CLASTERS δεν κρύβει τον θαυμασμό του.

Θαυμάζει όλα αυτά τα επιμέρους στοιχεία που συγκροτούν μία κουλτούρα, ένα πολιτισμό, που μέσα από την αυτάρκεια της απλής σοφίας του, κατάφερε για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα να μείνει πρωτόγονος, απέφυγε την μοιραία "εξέλιξη" που δρομολογήθηκε στις δικές μας πρωτόγονες κοινωνίες οδηγώντας στην δημιουργία του καταπιεστικού θεσμού του κράτους.

Αυτή την εξέλιξη θεωρεί ο συγγραφέας σημαντικότερη από την περίοδο της νεολιθικής επανάστασης, καθώς προκάλεσε θεμελιώδεις και αναντίστρεπτες αλλαγές στις υπάρχουσες εκείνο τον καιρό κοινωνικές δομές.

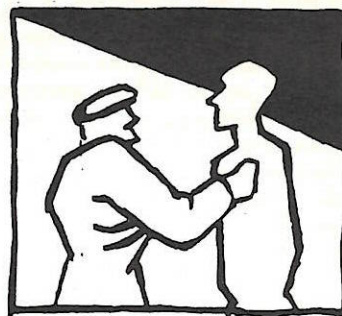
Η ιστορία του δυτικού πολιτισμού, ποδηγετήθηκε από τα πρώτα της βήματα με δύο χαρακτηριστικά γνωρίσματα: "Το πρώτο υποστηρίζει ότι η αληθινή κοινω-

νία αναπτύσσεται στην προστατευτική σκιά του κράτους, το δεύτερο διατυπώνει μία κατηγορηματική προσταγή: ο άνθρωπος πρέπει να δουλεύει."

Στον αντίποδα αυτής της άποψης βρίσκεται στο σύνολό του ο Ινδιάνικος πολιτισμός.

"Χωρίς πίστη, χωρίς νόμο, χωρίς Βασιλιά".

Έτσι περιέγραφαν τις ιθαγενείς φυλές οι πρώτοι άποικιοκράτες της Αμερικής, ενώ του προκαλούσε τεράστια δυσφορία η απροθυμία τους να εργαστούν με εντατικούς ρυθμούς.

Η κοινωνία ενάντια στο κράτος

Η οικονομική ζωή των Ινδιάνων έχει σαν βάση τη γεωργία, το κυνήγι και την αλιεία.

Μελέτες έχουν αποδείξει ότι οι γεωργικές δουλειές δεν απασχολούσαν τον πληθυσμό περισσότερο χρονικό διάστημα από το 1/4 του χρόνου.

Τον υπόλοιπο καιρό τον αφιέρωναν στο κυνήγι και το ψάρεμα, (που τα θεωρούσαν περισσότερο σαν μορφή διασκέδασης) τις γιορτές, τις θρησκευτικές τελετές, και ενίοτε στον πόλεμο.

Απαλλαγμένη η κοινότητα από την ανάγκη συσώρευσης πλεονασμάτων παραγωγής παρουσιάζει ρυθμούς εργασίας, εξαιρετικά (αν όχι απίστευτα) χαλαρούς.

Αντίθετα φαινόμενα, σε επίπεδο οικονομίας και εξουσίας, συμβαίνουν όταν ο άνθρωπος παράγει χωρίς ανταλλαγή και αμοιβαιότητα.

"Όταν ο εξισωτικός κανόνας της ανταλλαγής παύει να συνιστά τον "αστικό κώδικα" της κοινωνίας, όταν η παραγωγική δραστηριότητα αποσκοπεί στην ικανοποίηση των αναγκών των άλλων, όταν ο κανόνας της ανταλλαγής αντικαθίσταται από τον τρόπο του χρέους".

Αυτές λοιπόν οι φύσει εξισωτικές κοινωνίες, της αμοιβαιότητας και των συλλογικών δραστηριοτήτων, επέζησαν μέσα στο χρόνο χωρίς την ύπαρξη κράτους.

Εδώ μπορούμε ν' αναρωτηθούμε πως αντιστοιχες πρωτόγονες κοινωνίες έφθασαν στο να δημιουργήσουν κράτος.

Δεν υπάρχει τίποτα στην οικονομική λειτουργία μίας πρωτόγονης κοινωνίας, που να επιτρέπει να εισαχθεί η διαφορά ανάμεσα σε πλουσιότερους και φτωχότερους. Για ποιούς λόγους άραγε έπαψε το κράτος να είναι αδύνατο, και ποιά είναι αλήθεια η "καταγωγή" της εξουσίας;

"Μία κοινωνία είναι πρωτόγονη εάν δεν έχει βασιλιά ως νόμιμη πηγή του νόμου, εάν δηλαδή δεν έχει κρατική μηχανή. Αντίστροφα, κάθε μη πρωτόγονη κοινωνία, είναι κοινωνία με κράτος, λίγο ενδιαφέρει ποιο κοινωνικό οικονομικό καθεστώς ισχύει.

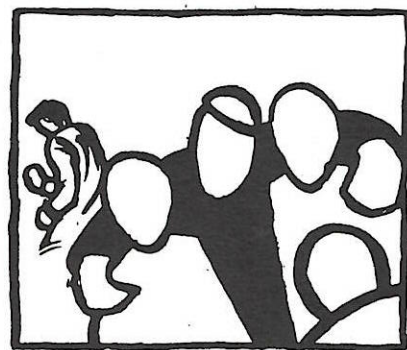
Γι' αυτό μπορούμε να συνενώσουμε σε μία μόνο κατηγορία τις μεγάλες αρχαϊκές δεσποτείες-βασιλείς, αυτοκράτορες της Κίνας ή των Ανδεων, Φαραώ - τις πιο πρόσφατες μοναρχίες - το κράτος είμαι εγώ - και τα σύγχρονα κοινωνικά συστήματα, είτε ο καπιταλισμός τους είναι φιλελεύθερος όπως στην Δυτική Ευρώπη, είτε κρατικός όπως αλλού....".

Βασιλιάς δεν υπάρχει στην φυλή, αλλά αρχηγός που δεν είναι βέβαια αρχηγός κράτους.

Ο Φύλαρχος (εδώ επισημαίνεται η ατυχής ονομασία), δεν θυμίζει ως φυσιογωμία κάποιο μελλοντικό δεσπότη.

Εδώ βρίσκεται η διαφορά, και η ουσία της υπεροχής των Ινδιάνικων κοινοτήτων, στην αποτροπή μιάς σχέσης μετάβασης από την πρωτόγονη φυλαρχία στην κρατική μηχανή.

Στον αρχηγό αναγνωρίζεται το κοινωνικό γόητρο, η εξουσία του λόγου, η δυνατότητα της πολυγυνίας. Είναι επιφορτισμένος να εξομαλύνει με την πειθώ τις όποιες αντιθέσεις προκύπτουν. Ο λόγος του δεν έχει ισχύ νόμου, η "τε-

χνική" ανωτερότητα δεν μετατρέπεται σε πολιτική αρχή. Ο φύλαρχος βρίσκεται στην υπηρεσία της Κοινωνίας. Μόνο στο χρονικό διάστημα που διαρκεί ένας πόλεμος έχει κάποια έκτακτη εξουσία, κι αυτή όσο κρίνεται απαραίτητο για τα συλλογικά συμφέροντα.

Και εδώ τα όρια είναι υπαρκτά όταν υπάρχει υπέρβαση των εξουσιών του αρχηγού.

Οι Απάτσι εξέλεξαν αρχηγό τον Τζερόνιμο εξαιτίας της πολεμικής του δεξιότητας, όμως τον απέρριπταν, σχεδόν τον περιφρονούσαν όταν επιχειρούσε τη διεξαγωγή ενός προσωπικού πολέμου.

Όλα αυτά τα δεδομένα είναι ικανά να δώσουν κάποιες συγκεκριμένες απαντήσεις στα όσα διαδραματίστηκαν στην Αμερικανική ήπειρο εδώ και 500 χρόνια, με την έλευση των Ευρωπαίων κατακτητών.

Υπήρξε μία μεγάλη σε διάρκεια, και ιδιαίτερα βίαιη, σύγκρουση πολιτισμών. Το γεγονός της σύγκρουσης εξηγεί σε μεγάλο βαθμό, τόσο την γενοκτονία των

Ινδιάνων, όσο και τη γέννηση (και μετέπειτα εξάπλωση), των αντιδραστικών εξεγισιαρχικών θεωριών, που συντηρήθηκαν και εμπλουτίστηκαν ανα τους αιώνες, άλλοτε με αποκάλυπτο τρόπο, κι άλλοτε με μανδύα ψευδοεπιστημονικό ή μαρξιστικό.

Η εξεγισιαρχία δεν είναι απλά μέρος της ιδεολογίας του νικητή λευκού αποικιοκράτη, είναι μία προτεινόμενη στάση ζωής, που όταν γίνεται πράξη οδηγεί σταθερά και αναπόφευκτα στην ιστορική αυθαιρεσία και τον ρατσισμό.

"Το άμεσο, αυθόρμητο σημείο αναφοράς είναι, αν όχι αυτό που γνωρίζουμε καλύτερα, πάντως αυτό που μας είναι πιο οικείο.

Πράγματι, καθένας μας φέρνει μέσα του, εσωτερικευμένη σαν την πίστη του πιστού, τη βεβαιότητα ότι κοινωνία υπάρχει για το κράτος.

Αναγνωρίζει εδώ κανείς το άλλο πρόσωπο του εθνοκεντρισμού, τη συμπληρωματική του πεποίθηση ότι η ιστορία είναι μονόδρομη, ότι όλες οι κοινωνίες είναι καταδικασμένες να ενταχθούν σε αυτή την ιστορία και να διατρέξουν τα στάδια εκείνα, που απο την αγριότητα οδηγούν στον πολιτισμό....

Όμως η πιστοποίηση μιάς πρόδηλης εξέλιξης δεν μπορεί να θεμελιώσει ένα δόγμα το οποίο, προσδεύοντας αυθαίρετα το καθεστώς του πολιτισμού στον πολι-

τισμό του κράτους, ορίζει το κράτος ως απαραίτητο πέρας κάθε κοινωνίας".

Μέσα απο τα έντεκα κεφάλαια - ενότητες του βιβλίου, ο CLASTRES διεισδύει σε βάθος στην ινδιάνικη κοινωνία, στον πολιτισμό που την διαπερνά και την καθορίζει.

Ένα απο τα κεφάλαια αυτά αναφέρεται στα βασανιστήρια, θίγοντας έτσι με τον τρόπο αυτό το συνολικότερο ζήτημα της βίας (στις πρωτόγονες κοινωνίες), των μορφών και των επιπέδων στα οποία αυτή οριοθετείται.

Παράλληλα αποδεικνύει την ικανότητα του να σέβεται κάθε πολιτισμό, με γνώμονα τις αληθινές του διαστάσεις.

Δεν ωραιοποιεί την πραγματικότητα, δεν προσπαθεί να επεξεργαστεί τις εικόνες, δεν συμβάλλει στο πλαστό πορτρέτο του "καλού άγριου" το τόσο ιη σήμερα την μετά.....Τζών Γουέην εποχή.

Πάνω απο όλα όμως διεκδικεί μία θέση στην ιστορία, για τις κοινωνίες που δεν "εξελίχθησαν" και παρέμειναν πρωτόγονες, σε αντίθεση με τους πολιτισμούς που η Δυτική Ευρώπη έχει σαν πρότυπο.

"Η ιστορία των λαών που έχουν ιστορία είναι, λένε, η ιστορία της πάλης των τάξεων.

Η ιστορία των λαών χωρίς ιστορία είναι, θα μπορούσε να ειπωθεί τουλάχιστον εξίσου αληθινά, η ιστορία της πάλης τους ενάντια στο κράτος".

Γ. Μαυρίδης.

IN THOSE DAYS

Ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου της μητροπολής είναι βασική απόρρεια των ιδιοτήτων και ρόλων που έχει απάρξει μέσα στην καθημερινότητα. Σπάνια έως και καθόλου οι λειτουργίες του έχουν συστατικό τη θέληση, τη φαντασία, ή τη δημιουργία. Τα συναισθήματα του πλάθονται μαζικά ενώ η αισθητική είναι καταπιεσμένη στην κριτική του υπάρχοντος κακού.

Εάν υπάρχει μια εξαίρεση που χρωματίζει το κέντρο ενός κύκλου μιζέριας είναι τα παιδιά. Η ελπίδα ζωγραφίζεται στην ιδιοτροπία, στο παιχνίδι, το γέλιο το ανέμελο παρόν. Έτσι, παιδί μπορούμε να χαρακτηρίσουμε καθετί που ριζώνει στην αγάπη, την προϋποθέτει για την ύπαρξή του και κινείται σαν ομάδα άτακτα μέσα στους ρόλους που του έχουν μοιραστεί, φτιάχνοντας την πιο ελπιδοφόρα διαφορετικότητα, την πιο δυνατή ομάδα ενός μέλλοντος γεμάτου έρωτα για τη ζωή.

Τώρα πώς 40 φωτοτυπημένες σελίδες παισιωμένες με φωτογραφίες μικρών παιδιών, της θάλασσας, του ήλιου και των λουλουδιών, της μουσικής που παράφορα αγαπιέται από κάποιους, φτιάχνουν ένα παιδί είναι μια ιστορία που ξεκινά πριν πέντε χρόνια. Ένα πραγματικό ποπ φανζίν, ποπ αισθητικής, το IN THOSE DAYS, σ αυτήν την όχι μεγάλη διαδρομή του έχει να επιδείξει αρκετά τεύχη αγάπης για αξίες όπως η αθωότητα, το παιδί, τη μουσική των λουλουδιών. Έπλεε σε πελάγη ευτυχίας που τελικά ήταν ο καθρέφτης αιτών που το έγραφαν. Η πρόταση ή το μοντέλο ζωής που είχε να παρουσιάσει δεν ήταν μια άφραστη και δυσπρόσιτη ουτοπία. Η επιστροφή στο μέσα μας παιδί για το IN THOSE DAYS είναι ένα εύκολο ταξίδι στον παράδεισο της ευφορίας, η ανακούφιση του λάθους που μόλις έχει διαπραχθεί, η επούλωση κάποιου τραύματος που μας έχει βασανίσει.

Για το παιδί τα πάντα συγχωρούνται. Στις σελίδες του, τα μουσικά σχήματα μεταμορφώνονται σε έμφυχα αντικείμενα πόθου που αξίζει να ένα περιοδικό για αυτά. Στον θαυμαστό αυτό κόσμο η μουσική αποτυπώνεται στο χαρτί σαν συναίσθημα, σαν ευαισθησία, σαν το κλειδί της ευτυχίας. Οι εκδότες αυτού του φανζίν έχουν να δώσουν ένα κομμάτι του εαυτού τους σ αυτό που κάνουν.

Το κρισιμότερο σ αυτήν την ιστορία είναι πως δεν αρκούνται στην καταγραφή της προσωπικής τους αγάπης αλλά προσπαθούν να γίνουν και φορείς αυτής της όμορφης ασθένειας. Έτσι το IN THOSE DAYS έχει διοργανώσει αρκετά πάρτυ και συναυλίες με σκοπό τη μετάδοση του ιού που πρεσβεύει. Μερικές από τις πιο όμορφες γιορτές της πόλης έχουν γίνει από αυτούς που η πίστη στα χαρκτηριστικά των παιδιών τους έχει κάνει να θεωρούν πως το γέλιο, ο έρωτας ο χορός και η μουσική είναι ζήτημα αισθητικής.

Τα παραμύθια δεν τελειώνουν ποτέ και έτσι το τελευταίο τεύχος του IN THOSE DAYS μας θυμίζει μια ευχάριστη και ελπιδοφόρα ανάμνηση από αυτή την πλοκή του μύθου της ζωής που εμείς μπορούμε να τελειώσουμε και να πραγματώσουμε με όποιον τρόπο θέλουμε.

Με αφορμή την παρουσίαση του IN THOSE DAYS σαν την εκδοτική παρουσία της ευτυχίας, πρέπει να αναφέρουμε και την όλη λογική των εκδηλώσεών του.

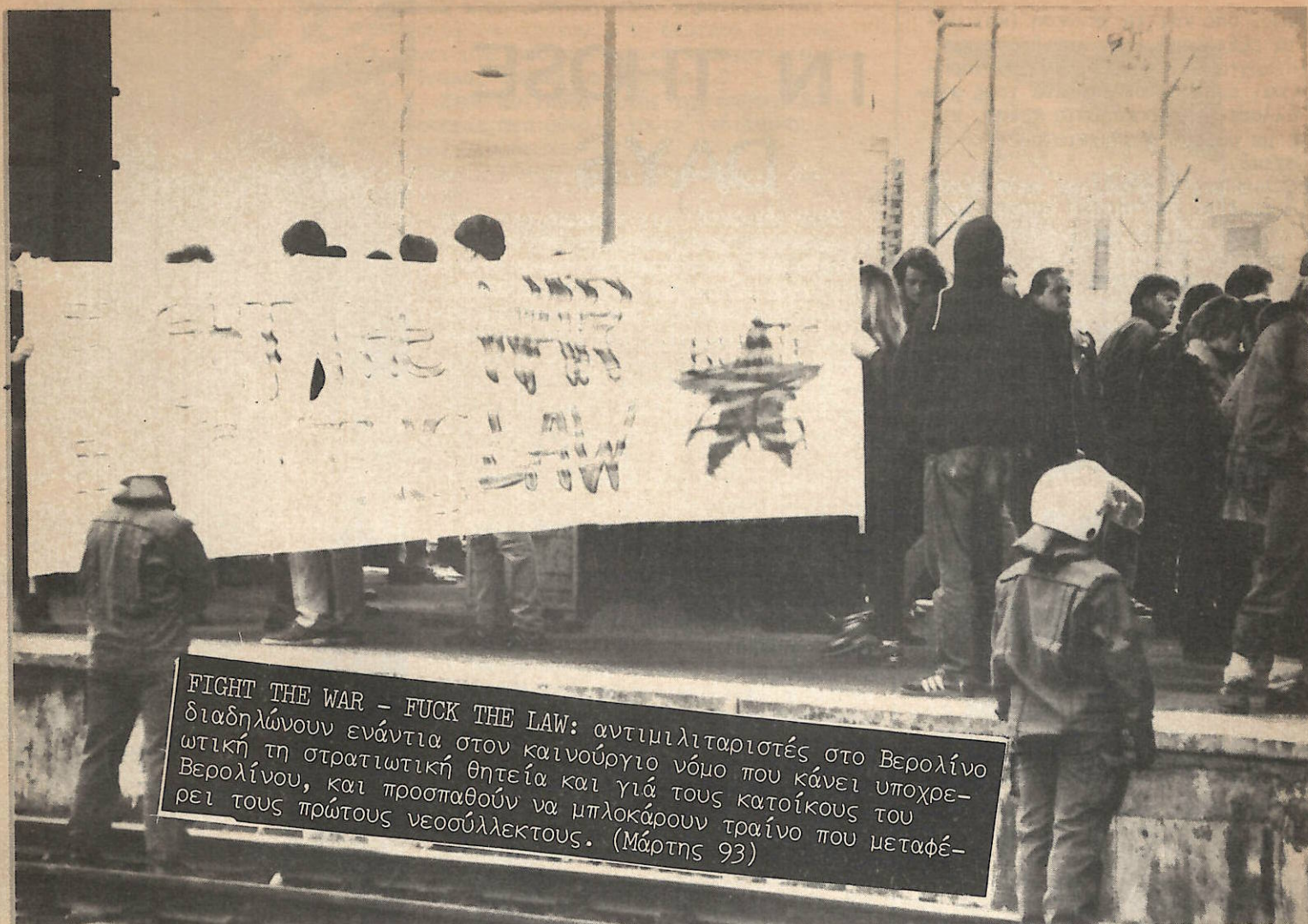
Έτσι από τις όμορφες γιορτές της πόλης, όπου πολλοί νέοι συναντιούνται, γνωρίζονται, δημιουργούν σχέσεις δυνατότερες απ αυτές του συμφοιτητή/συνάδελφου δεν έλειπε το γνωστό CLUB ή συναυλιές δικο όπου η τιμή της εισόδου και ο χώρος εμπόδιζαν την πραγματική συνεύρεση.

Αρκετά από τα συγκροτήματα που παισιώσαν αυτές τις εκδηλώσεις στερούνται οποιουδήποτε μηνήματος και αρκετές φορές η παρουσία τους ήταν ίδια μ αυτή του καριέριστα, επαγγελματία μουσικού.

Από αυτή την προσπάθεια ξεπήδησαν και άλλες δημιουργικές προσπάθειες που όμως αδυνατούν να δώσουν ένα πιο αυθεντικό στίγμα, ένα στίγμα που θα διαφοροποιεί τις εκδηλώσεις της χαράς από την εκμετάλλευση του στυλ.

Είναι σημαντικό τέλος να μπορείς να παρεμβείς στην καθημερινότητα με όρους διασκέδασης, να θέσεις την αρχή της συνάντησης όλων των μειονοτήτων της μητρόπολης κάτω από την σκεπή της φιλίας και τις δημιουργικότητας αλλά η διεκδίκηση των χώρων ελευθερίας μέσα στη πόλη είναι η προοπτική που θα την κρατήσει ζωντανή και ελπιδοφόρα αυτή την προσπάθεια.

Μ. Κεντεποζίδης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΑ 57 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΡΗΞΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Εκθεση Αναρχικών, Ελευθεριακών
και Βάσκιων αφισών.

ΠΡΟΒΟΛΗ ΒΙΝΤΕΟ

Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας.
Ντοκουμέντα απο την Επανάσταση του '36.
Συγχρονες Ελευθεριακές Κολλεκτίβες.

Πέμπτη 8 Ιούλη
ώρα 8μμ

VILLA AMALIAS
Αχαρνών και Χέυδεν

η σκία της πόλης

Στήν πόλη επικρατούσε η αναμονή.

Η σκιά είχε καιρό να εμφανιστεί και αργά ή γρήγορα θα γινόταν και αυτό.

Κάποιοι είχαν μιλήσει και είχαν αποτυπώσει την φωνή τους στους τοίχους της πόλης.

Η συνέχεια της επικοινωνίας μεταξύ των αγνώστων, τάραι την εικόνα της ηρεμίας που η εξέταση απαιτούσε για να μπορεί να υπάρξει.

Σε μία απο τις πρώτες αστράπτουσες ανοιξιάτικες νύχτες η σκιά κάνει την εμφάνισή της στους δρόμους, αναζητώντας τροφή.

Καλύπτει όλα τα σημάδια του διαλόγου και φεύγοντας τα παίρνει μαζί της.

Με μία βιαιότητα ενάντια σε ότι θα μπορούσε να απειλήσει την βασιλεία και την ασφάλεια των δημιουργών της.

Οι πολλοί που περνούσαν απο δίπλα της είχαν εξοικειωθεί με την παρουσία της. Είχαν κορεστεί στην βία της και την θεωρούσαν σαν κάτι φυσικό.

Συνήθιζαν τότε να την λένε υδροβολή.

....Μπορεί άλλωστε να ανανέωνε και τον διάλογο.

εικόνες μιάς απο τις αστράπτουσες
νύχτες της ανοιξιάτικης Αθήνας
Απρίλης 1993

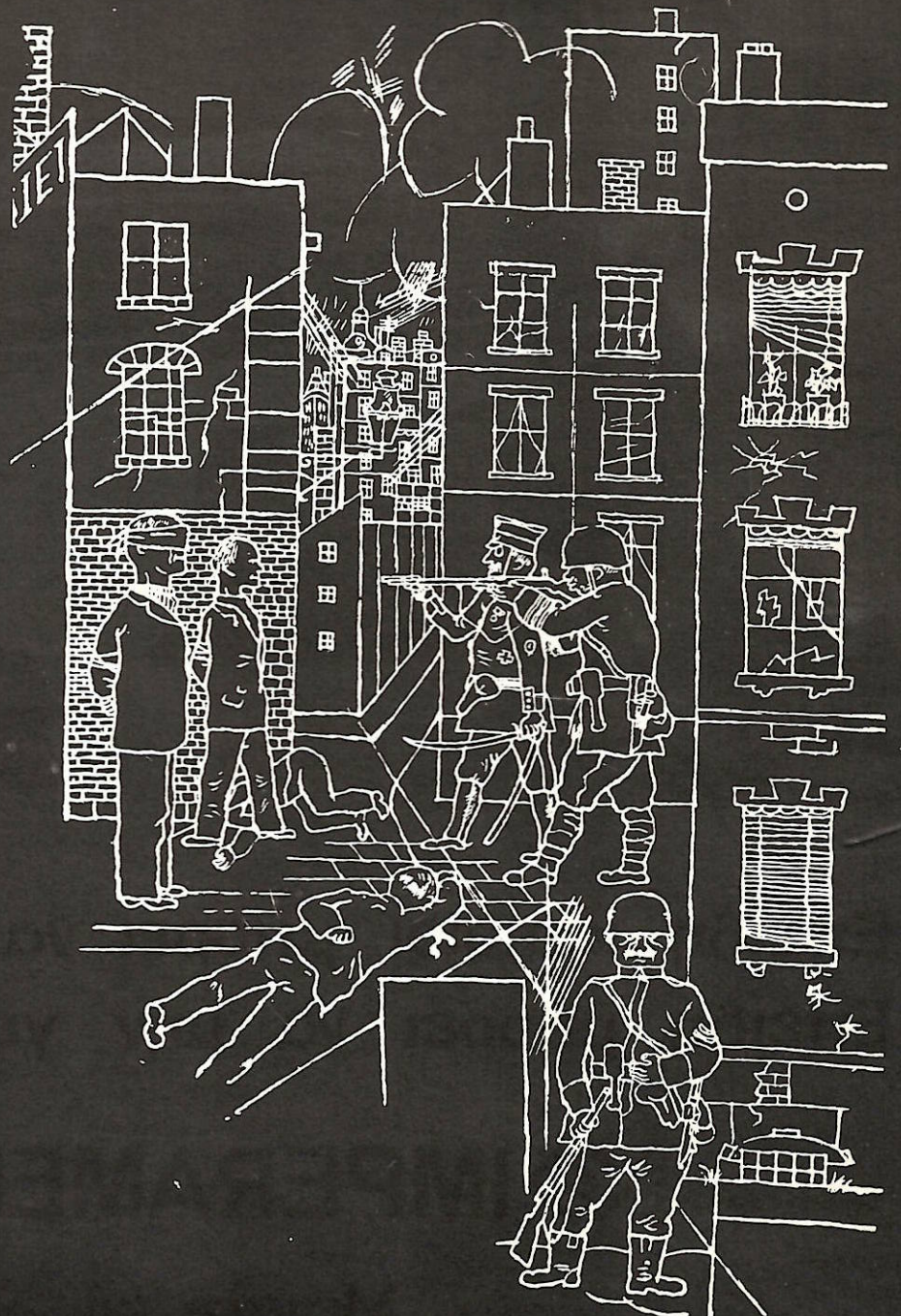
Εβάνιζαν κατάν ρειρές - they walked in lines

Ολοι ντυμένοι με ρολές τόςο ωραίες
Επιναν και ρκότωναν για να περάρουν τον καιρό
φορώντας τη ντροπή από όλα τα εγκλήματά τους
Με μετροημένα θήματα εβάνιζαν κατάν ρειρές
Εβάνιζαν κατάν ρειρές (8)

Είχαν μαζί τους φωτογραφίες από τις γυναίκες τους
Και πινακίδες με αριθμούς για να αποδείξουν τα
ψεύδη τους

Εβάνιζαν κατάν ρειρές (8)
Γεμάτοι από μία δόξα άγνωστη μέχρι τώρα
Πέρασαν μέσα από όλο τον μηχανισμό
Χωρίς καθόλου ν' αμφιβάλλουν ή να κάνουν ερω-
τήρεις

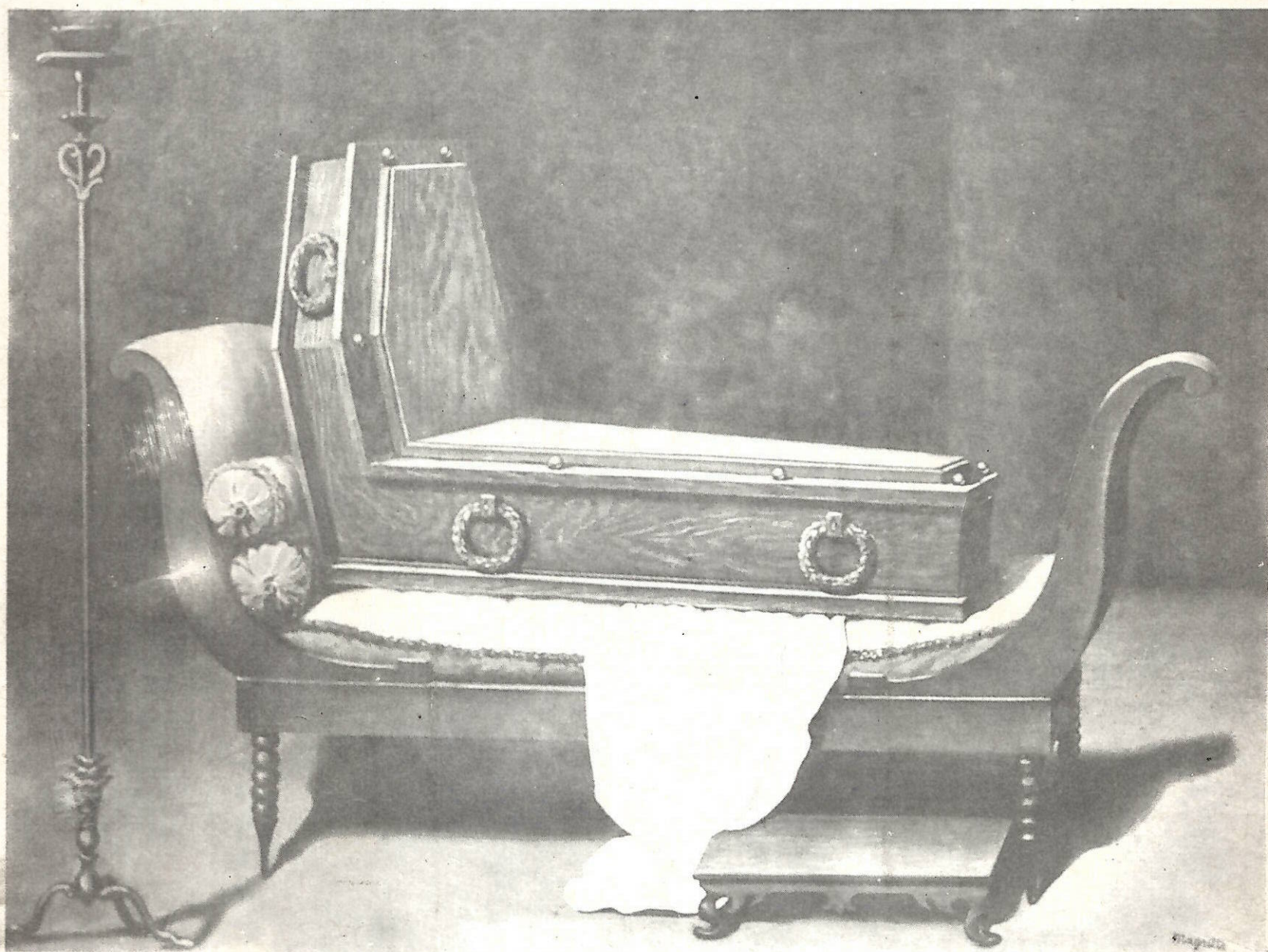
Βυθιρμένοι σε ύπνωρη δεν είδαν ποτέ τίποτα
Σαν να ήταν σε trance εβάνιζαν κατάν ρειρές
Εβάνιζαν κατάν ρειρές (8 + 16 + 2)

Για το καλό της πατρίδας....

Τώρα για πρώτη φορά!

Η IMPERAMERICAN, μαζί με την συμμετοχή σας
στο παγκόσμιο πρωταθλήμα «Εθνικισμοί και Πόλεμος 90ς»,
σας προσφέρει ασφαλείες ζωής και αναπηρίας

Επειδή κάποιοι μπορεί να σας περιμένουν...
Επειδή μπορεί να μην γυρίσετε αρτιμελής...

 IMPERAMERICAN

Μεγάλη και Σιγουρή